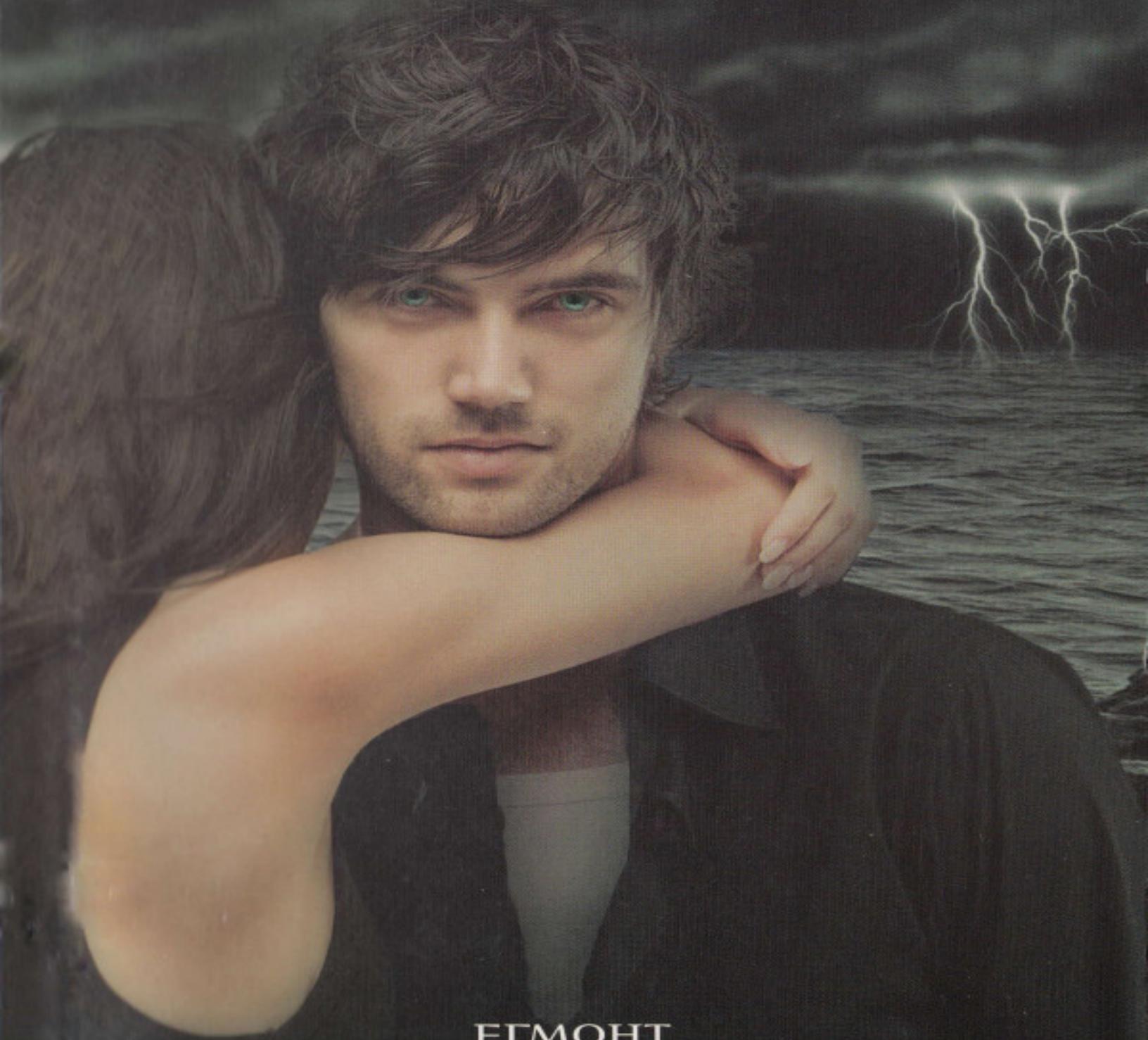

Книга първа от поредицата ЛУКС

ОБСИДИАН

Дженифър Л. Арментраут

ЕГМОНТ

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

ОБСИДИАН

Превод: Ирена Алексиева

chitanka.info

Никак не е приятно да започнеш всичко отначало.

Това определено е чувството, което Кейти изпитва, когато е принудена да изостави живота си във Флорида и да се премести в дълбоката провинция на Западна Вирджиния. И последното, което е очаквала, е да срещне Деймън.

Деймън е по-различен от всяко друго момче, което Кейти е срещала. Той е арогантен, супер дразнещ и, добре де, изключително привлекателен. Въпреки това обаче, Кейти е решена да стои далеч от него. До нощта, в която светът ѝ се преобръща.

ПЪРВА ГЛАВА

Гледах купчината кашони в новата си спалня и мечтаех поне интернетът ми да е включен. Нямах достъп до блога си, откакто се бях преместила тук, и вече се чувствах така, сякаш са ми ампутирали крайник. Майка ми казваше, че „Откачената обсесия на Кейти“ е целият ми живот. Не съвсем целият, но важна част от него. Обичах да чета и да рецензирам книги, а майка ми просто не разбираше това увлечение.

Започващ да ми писва. От два дни бяхме тук, а все още имаше толкова много неща за разопаковане. Ненавиждах да ми се мотаят кашони наоколо. Дори повече от факта, че бях тук.

Поне бях престанала да се сепвам при всяко скръцване. Иначе преместването в „божествената“ Западна Вирджиния и самата къща продължаваха да ми се струват като кадър от филм на ужасите. Имаше дори кула, по дяволите! Да я правя какво?

Кетърман не присъстваше в административното деление, тоест не беше дори село. Най-близкото населено място беше Питърсбърг — малко градче с два-три светофара, заобиколено от няколко още по-малки градчета, които вероятно не знаеха какво е „Старбъкс“. Пощата не идваше до дома ни. Трябваше да ходим с кола чак до Питърсбърг, за да си я вземем.

Примитивна работа.

Истината болеше като ритник в лицето. Флорида я нямаше вече. Беше се стопила в стотиците мили, които пропътувахме като бесни заради безумната припряност на мама да започне на чисто. Не че ми липсваше Гейнсвил, хубавото време, старото ми училище или пък апартаментът ни.

Облегнах се на стената и разтрих челото си с длан.

Липсващо ми татко.

А Флорида бе татко. Там се бе родил, там бе срещнал мама, там бе целият ни живот... преди да се разпадне. Очите ми смъдяха, но отказвах да се разрева. Плачът нямаше да промени миналото, а татко

би се чувстввал ужасно, ако знаеше, че три години по-късно все още плача.

Липсваше ми и мама. Такава, каквато беше преди смъртта на татко, мама, която се свиваше на кълбо на дивана до мен и четеше с часове сълзливите си любовни романи. От всичко това сякаш ме делеше цял един живот, половин Америка със сигурност.

Откакто татко почина, мама започна да работи все повече и повече. Преди ѝ харесваше да си стои у дома, а после като че гледаше да е колкото е възможно по-далеч от къщи. Накрая разбра, че отсъствието не помага, и реши, че трябва физически да се отдалечим. Откакто се преместихме тук, продължаваше да работи като луда, но поне полагаше усилия да участва повече в живота ми.

Бях решила да си затворя очите за хаоса наоколо и да зарежа кашоните поне в момента, когато до обонянието ми достигна позната миризма. Мама готовеше. Това не беше на добро.

Изтичах долу в кухнята.

Заварих я пред печката, облечена с клин и горнище на точки. Само тя можеше да се сложи в точки от главата до петите и въпреки това да изглежда добре. Имаше страховта руса коса, която винаги стоеше така, сякаш току-що е изсушена с четка, а меденокафявите ѝ очи просто искряха. Дори когато носеше домашни дрехи, бях като служигия до нея с моите сиви очи и банално кестенява коса.

Освен това някак си се бях оказала по-закръглена от нея. Заоблени бедра, плътни устни и огромни очи, които мама обожаваше, нищо че заради тях приличах на някоя от ония неестествено ококорени кукли с малоумно изражение.

Тя се обърна и ми помаха с дървена шпатула, от която покапаха недопържени яйца.

— Добро утро, миличка.

Гледах кочината, в която се бе превърната кухнята, и се чудех как да прекратя това фиаско, без да я обидя. Стараеше се да се държи като майка. Това бе невероятен напредък.

— Прибрала си се по-рано — казах.

— Изкарах почти двойно дежурство тази нощ. От сряда до събота ще работя нощна смяна, от единайсет до девет сутринта, което означава, че ще имам три свободни дни. Мисля да започна почасово в някоя от клиниките тук или в Уинчестър.

Тя остьрга яйцата от тигана в две чинии и сервира полузагорялата закуска на масата пред мен.

Беше прекалено късно да се намеся, пък и бях гладна, така че започнах да ровя за вилици в един кашон с надпис „Прибори и други подобни“.

— Тия дни ще видя дали търсят персонал. Нали знаеш, че не мога да стоя без работа?

Да, знаех.

Повечето родители сигурно биха си отрязали дясната ръка, преди да им хрумне да оставят тийнейджърка сама вкъщи по цели дни, но майка ми не беше такъв родител. Имаше ми доверие, защото никога не ѝ бях давала повод за обратното. Не че не правех глупости. Е, добре де, истината е, че не правех.

Бях доста задръстена.

Не бях най-смотаната сред приятелите си във Флорида, но никога не бягах от час, оценките ми бяха съвсем прилични и като цяло бях добро момиче. Не защото ме беше страх да направя нещо диво или неразумно. Просто не исках да създавам допълнителни проблеми на мама. Не и в онзи момент...

Взех две чаши и ги напълних с портокалов сок, който тя вероятно беше купила на път за къщи.

— Искаш ли да напазарувам нещо днес? Нямаме нищо.

— Колко си досетлива винаги. Би било чудесно, ако отскочиш до супера — каза тя с пълна уста, взе чантата си от масата и извади пари.
— Би трябвало да ти стигнат.

Прибрах банкнотите в джоба на джинсите си, без дори да погледна колко са. И без това все ми даваше повече, отколкото е нужно.

Благодарих ѝ. Тя се наведе към мен и ме погледна съзаклятнически.

— Познай какво видях тази сутрин.

При нея само бог можеше да знае.

— Какво? — усмихнах се.

— Забелязала ли си, че в съседната къща има две деца на твоя възраст?

Голдън ретрийвърът в мен наостри уши.

— Сериозно?

— Май не си излизала навън — засмя се тя. — Очаквах досега да си видяла сметката на онази отвратителна цветна леха в двора.

— Възнамерявам, но кашоните няма да се разопаковат сами — казах ядосано. Обичах я тая жена, но ако зависеше от нея, щяхме да си живеем като в склад още дълго време. — Както и да е. Какво за децата?

— Ами едното е момиче, горе-долу на твоите години, а има и момче — ухили се тя и стана от стола. — Адски е готин.

Част от омлета заседна на гърлото ми. Как можеше да говори така за момче на моята възраст? Направо отвратително.

— Адски готин? Мамо, моля ти се, престани.

Тя взе чинията си от масата и тръгна към мивката.

— Миличка, може да съм на години, но все още виждам съвсем добре. А сутринта определено имаше какво да се види.

Втресе ме. Още по-отвратително.

— Мамо, да не си почнала да си падаш по по-млади? Да не би да те е налегнала някаква криза на средната възраст, за която трябва да се притеснявам?

Тя ме погледна през рамо, плакнейки чинията си.

— Кейти, надявам се да положиш усилие да се запознаеш с тях. Мисля, че ще е добре да си намериш някакви приятели, докато почнеш училище. — Тя спря за миг, колкото да се прозее. — Няма да е зле някой да те разведе наоколо, нали?

Отказвах да мисля за първия учебен ден, нов клас, непознати хора и прочие. Изхвърлих остатъците от омлета в боклука.

— Да, няма да е зле, но не смятам да ходя да им чукам на вратата и да ги моля да ми станат приятели.

— Няма да молиш, ако си облечеш една от онези прекрасни летни рокли, които носеше във Флорида, вместо този парцал — каза тя и ме подръпна за ръкава. — Ще флиртуваш.

Погледнах фланелката си. Отпред пишеше МОЯТ БЛОГ Е ПОДОБЪР ОТ ТВОЯ ВЛОГ. Абсолютно нищо й нямаше.

— А не искаш ли да изляза по гащи?

Тя се хвана замислено за брадичката.

— Мдаа, това определено би направило впечатление.

— Мамо! — разсмях се. — Би трябвало да ми се развикаш и да ми кажеш да не правя глупости!

— Миличка, не се притеснявам, че може да направиш някоя глупост. Но сериозно, положи усилие.

Не бях много наясно как точно да „положа усилие“.

Мама отново се прозя.

— Трябва да отида да поспя малко.

— Бягай, аз ще отида до супера да взема нещо за ядене.

И някакви растения и тор, евентуално. Лехата в двора наистина беше отвратителна.

Мама се спря на вратата и ме погледна.

— Кейти?

— Да?

През лицето ѝ премина сянка, очите ѝ сякаш потъмняха.

— Знам, че това преместване е изпитание за теб, особено преди последната ти учебна година, но това е най-доброто, което можахме да направим. Ако бяхме останали там, в онзи апартамент, без него... Време е да започнем да живеем отново. И татко ти така би искал.

Буцата, която мислех, че съм оставила във Флорида, отново се появи в гърлото ми.

— Знам, мамо. Не се притеснявай, добре съм.

— Нали не ме лъжеш? — каза тя и сви пръстите си в юмрук.

Слънцето от прозореца проблесна върху халката на безименния ѝ пръст. Кимнах бързо, усещайки, че има нужда от уверение.

— Добре съм. Наистина. И ще отида да се запозная със съседите. Може да ги питам къде е супермаркетът например. Да положа усилие, нали се сещаш.

— Чудесно! Ако имаш нужда от нещо, звънни ми. — Очите на мама се насълзиха от поредната прозявка. — Обичам те, миличка.

Понечих да ѝ кажа, че и аз я обичам, но тя беше изчезнала нагоре по стълбите, преди да успея да го изрека.

Опитваше се, трябваше да ѝ го призная. Бях решена да се опитам и аз заради нея, а не да се затворя в стаята си с лаптопа, както се опасяваше, че ще направя. Но създаването на приятелства никога не е било силната ми страна. Бих предпочела да чета книга и да си пиша коментари в блога.

Прехапах устни. Сякаш чувах гласа на татко да ме насърчава с любимата си фраза: „Хайде, Кити, котенцето ми, недей да бъдеш

просто наблюдател“. Изправих гръб и вдигнах чело. Татко никога не допускаше животът да минава покрай него...

Пък и да попитам за най-близкия супермаркет беше достатъчно невинна причина да се запозная със съседите. Ако мама беше права и наистина бяха на моя възраст, може би това нямаше да се окаже чак толкова фатално. Изглеждаше глупаво, но бях решена да го направя. Излязох навън и бързо прекосих двора, преди да ме е хванало шубето.

Изкачих стъпалата на верандата, отворих мрежестата врата и почуках. После отстъпих крачка назад и поогладих смачканата си фланелка. Спокойна съм. Всичко е под контрол. Няма нищо странно в това да помолиш да те упътят.

От другата страна се чуха тежки стъпки, после вратата се отвори и насреща ми се облещиха широки, загорели от слънцето, мускулести гърди. Голи гърди. Сведох поглед и дъхът ми спря. Джинсите му бяха съмкнати ниско на хълбоците и на корема му се виждаше тънка линия тъмно окосмяване, която започваше малко под пъпа и се скриваше под колана.

Самият корем беше като изваян. Съвършен. Иде ти да го пипнеш. Не очаквах да видя такава преса у момче на седемнайсет години, на колкото предполагах, че е, но определено не можех да се оплача. Не можех обаче и да си отворя устата да кажа нещо. Просто стоях и гледах.

Когато най-после вдигнах поглед, отбелязах чифт плът ли, черни мигли, които — така, както гледаше надолу към мен — хвърляха сянка върху скулите му и скриваха цвета на очите му. Много исках да разбера какъв цвят са очите му.

— Мога ли да ти помогна?

Плътните му сочни устни се изкривиха с досада.

Гласът му беше нисък и дълбок. Като на човек, свикнал да го слушат и да му се подчиняват безпрекословно. Миглите му се вдигнаха, разкривайки очи, които бяха толкова искрящо зелени, че изглеждаха направо нереални. Един такъв насилено изумруден цвят, който ярко контрастираше със загорялата му кожа.

— Ало? — каза той, подпирайки се с една ръка на рамката на вратата. — Да не би да си няма?

Поех дълбоко въздух и отстъпих крачка назад. Лицето ми пламна от неудобство.

Той вдигна ръка да отметне кичур чуплива коса от челото си, хвърли поглед някъде зад гърба ми и после пак впери очи в мен.

— Десет, девет...

Докато се окопия, имах чувството, че ще умра.

— Щъ... исках да питам къде е най-близкият супермаркет. Казвам се Кейти. Нанесох се в съседната къща... преди два дни — смотолевих като пълен идиот и даже посочих къщата.

— Знам.

А такааа.

— Както и да е, надявах се някой да ми каже къде е най-близкият супермаркет и къде продават растения евентуално.

— Растения ли?

Това съвсем не звучеше като въпрос, но все пак побързах да отговоря.

— Да, има една леха в двора...

Той вдигна вежда пренебрежително.

— Окей.

Неудобството ми взе да прераства в яд.

— Виж, искам да купя растения...

— За лехата в двора. Разбрах.

Той се облегна на рамката на вратата и скръсти ръце. Нещо проблесна в зелените му очи. Не гняв, нещо друго.

Поех дълбоко въздух. Тоя пич докога ще ме прекъсва? Гласът ми придоби тона, до който прибягваше майка ми навремето, когато ме видеше да си играя с остри предмети.

— Търся магазин, в който се продават хранителни продукти и растения.

— Ти нали си обърнала внимание, че в тоя град има две улици на кръст?

Този път и двете му вежди бяха вирнати до средата на челото му, сякаш се чудеше как е възможно да съм толкова тъпа. И едва сега разбрах какво блестеше в очите му. Той ми се присмиваше, при това с огромна доза чувство за превъзходство.

За миг онемях. Не можех да откъсна поглед от него. Беше може би най-якият пич, когото бяхвиждала в реалния живот, а беше пълен кретен. Върви го обясни.

— Виж какво, просто исках някой да ме упъти. Явно моментът не е подходящ.

Крайчецът на устните му се изви нагоре.

— Няма подходящ момент да дойдеш да чукаш на вратата ми, малката.

— Малката? — ококорих очи.

Тъмната подигравателна вежда се вирна отново. Почваше да ме дразни вече.

— Не съм ти малката. На седемнайсет години съм.

— Сериозно? — примигна той. — Изглеждаш на дванайсет. Айде, на тринайсет. Сестра ми има една кукла, дето прилича на тебе. Една такава опулена и куха.

Приличала съм му на кукла? Куха при това? В гърдите ми пламна огън, който бързо се разпростря към гърлото.

— Нима? Извинявай за беспокойството. Няма да почукам повече на вратата ти. Бъди сигурен.

Обърнах се да си вървя, преди да се поддам на неудържимото желание да забия юмрук в лицето му. Или да се разплача.

— Ей! — викна той подире ми.

Спрях на последното стъпало, но не извърнах глава. Не исках да види колко съм разстроена.

— Какво?

— Излез на път номер 2 и завий към магистрала 220 в посока север, не юг. Ще стигнеш до Питърсбърг. — Той въздъхна отегчено, сякаш ми правеше огромна услуга. — На входа на града вдясно има един „Фудленд“. Не можеш да го пропуснеш. Е, ти сигурно би могла. До него, мисля, че има железария. Там би трябвало да продават разни неща за садене.

— Благодаря — измънках и добавих през зъби. — Кретен.

Той се разсмя дълбоко и гърлено.

— Е, хубава работа. Какви са тая приказки, котенце?

Обърнах се светкавично.

— Никога не ме наричай така! — отсякох.

— Все пак е по-добре, отколкото да те нарекат кретен, не мислиш ли? — Той се отдръпна от вратата, за да я затвори. — Каква забележителна визита! Дълго ще пазя спомена за нея.

Чашата преля.

— Знаеш ли, прав си. Колко неразумно от моя страна да те нарека кретен. Кретен е даже комплимент за теб — казах с пресилена усмивка. — Ти си капут!

— Капут? Колко очарователно!

Показах му среден пръст.

Той се разсмя отново. Няколко кичура вълниста коса паднаха над челото му и почти закриха яркозелените му очи.

— Много възпитано от твоя страна, коте. Сигурен съм, че имаш още много любопитни думи и жестове, които би искала да споделиш, но не проявявам интерес.

Наистина имах още много какво да кажа и да направя, но събрах остатъците от достойнството си, обърнах се и тръгнах обратно към къщи, без да му доставя удоволствието да види колко всъщност съм бясна. Досега винаги бях избягвала да влизам в разпри, но тоя пич просто ми лазеше по нервите. Стигнах до колата си и отворих рязко вратата.

— Доскоро, котенце! — провикна се той и затръшна вратата със смях.

Сълзи на гняв и срам пареха в очите ми. Пъхнах ключа в стартера и дадох заден ход. „Положи усилие“, бе казала мама. Ето какъв е резултатът от прекаленото полагане на усилие.

ВТОРА ГЛАВА

Трябаше да стигна чак до Питърсбърг, за да се успокоя поне малко. Дори тогава в мен продължаваше да бушува някаква пареща смесица от гняв и срам. Какво му имаше, по дяволите? Мислех си, че хората в малките градове са мили и любезни, а не се държат като синове на сатаната.

Намерих Мейн стрийт без проблеми. Оказа се буквално централната улица. На един от ъглите имаше библиотека — Общинска библиотека „Грант“. Трябва да си извадя читателска карта, помислих си. Изборът на хранителни магазини беше крайно ограничен. „Фудленд“, чийто надпис гласеше ФУ ЛЕНД заради липсващата буква Д се намираше точно там, където бе казал кретенът.

Витрините му бяха облепени със снимката на някакво изчезнало момиче на моя възраст с дълга тъмна коса и смеещи се очи. Отдолу пишеше, че е видяна за последен път преди повече от година. Беше обявена и награда, но след толкова време едва ли някой щеше да я получи. Стана ми кофти.

Влязох в магазина и тръгнах да пазарувам. Винаги избирах бързо, без семотая излишно между рафтовете. Започнах да мятам продукти в кошницата и скоро си дадох сметка, че ни трябват доста повече неща, отколкото предполагах. Върви на практика нямаше дори най-необходимото. Скоро количката ми се напълни.

— Кейти?

Бях се замислила и мекият женски глас така ме сепна, че изпуснах кутията с яйца на пода.

— Мамка му!

— Ох, извинявай! Стреснах те. Често ми се случва.

Тя протегна загорелите си ръце, вдигна кутията от пода и я върна обратно на рафта. После взе друга и ми я подаде с изящната си длан.

— Тези са здрави.

Отместих поглед от пакетирания омлет, от който се стичаха оранжеви струйки жълтък, и се втрещих. Първата ми мисъл беше, че

това момиче е прекалено красиво, за да стои в супермаркет с кутия яйца в ръка.

Открояваше се като слънчоглед в житна нива.

Всички наоколо бледнееха пред нея. Къдравата ѝ черна коса бе по-дълга от моята и се спускаше до кръста. Беше слаба, висока, с почти съвършени черти, в които имаше някаква невинност. Приличаше ми на някого с тези изумително зелени очи. Сбърчих чело. Нима беше възможно?

— Аз съм сестрата на Деймън. Казвам се Ди — усмихна се тя и остави кутията с яйца в кошницата ми. — Чисто нови! — намигна ми.

— Деймън ли?

Тя посочи към мобилния телефон, който лежеше върху яркорозовата чантичка в предната част на количката ѝ, и каза:

— Говорила си с него преди около половин час. Искала си да те упъти.

Значи капутът си имал име. Деймън — много подходящо. И естествено, сестра му беше точно толкова красива, колкото и той. Как иначе? Добре дошли в Западна Вирджиния, земята на неоткритите модели. Започнах да се съмнявам, че ще си намеря мястото тук.

— Извинявай. Не очаквах някой да ме повика по име. — Замълчах за миг. — Той ли ти се обади?

— Да — отвърна тя и светкавично отмести количката от пътя на един малчуган, който тичаше като бесен в тесния коридор. — Видях ви, като се нанасяхте, и мислех да мина покрай вас, но не посмях. Сега, като ми каза брат ми, че си тук, направо дотичах. Толкова исках да се запознаем. Той ми описа как изглеждаш.

Не ми се мислеше как ме е описан.

Тя ме огледа с любопитство с яркозелените си очи.

— Въобще не отговаряш на описанietо, но както и да е. Така или иначе, нямаше начин да не те открия. Тук не е лесно да попаднеш на непознато лице.

Загледах се в едно мърляво момченце, което упорито се катереше по рафта с хляб.

— Брат ти май не ме харесва.

— Какво? — свъси вежди тя.

— Брат ти. Стори ми се, че съм му неприятна. — Обърнах се към количката да оставя опаковка с месо. — Не беше много... услужлив.

— О, не! — разсмя се тя.

Погледнах я с недоумение.

— Съжалявам. Брат ми е малко дръпнат.

Айде бе!

— Видя ми се доста дръпнат, но както и да е.

Тя поклати многозначително глава.

— Не е бил на кеф. Понякога сменя настроенията си по-често и от момиче, вярвай ми. Не си му неприятна. Дори на мен ми идва да го убия по няколко пъти на ден, нищо че сме близнаци. Деймън е особен. Не се разбира добре ... хора.

— Сериозно? — засмях се.

— Е, радвам се, че се запознахме тук! — възклика тя, сменяйки темата. — Не знаех дали няма да се почувствува неудобно, ако се бях изтърсила у вас, преди да сте се нанесли и оправили.

— Не, нямаше да е неудобно.

Опитвах се да следя разговора, но не беше лесно. Тя прескачаše от тема на тема като човек с проблеми в концентрацията.

— Трябваше да ме видиш, когато Деймън ми каза, че си колкото нас. Ако беше пред мен, щях да го прегърна. — Тя почти подскачаše от въодушевление. — А ако знаех, че се е държал така грубо с теб, щях да мушибна един.

— Мога да си представя — казах с усмивка. — И на мен ми се искаше да мушибна един.

— Знаеш ли какво е да си единственото момиче в квартала и да трябва да прекарваш повечето време с досадния си брат?

Тя погледна встрани и тънките ѝ вежди леко се вдигнаха. Проследих погледа ѝ. Мърлявото момченце вече подскачаše с по една кутия мляко във всяка ръка, което ме подсети, че не бях взела мляко.

— Ей сега се връщам — казах и се насочих към хладилниците.

Майката на момченцето най-после го откри и се развика:

— Тимъти Робъртс! Остави кутиите веднага! Как не те е...

Момченцето се оплези. Понякога децата са най-убедителният аргумент в полза на въздържанието. Не че имах нужда от убеждаване. Взех мляко и се върнах при Ди, която стоеше, вперила поглед в пода. Стискаше така здраво дръжката на количката, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели.

— Тимъти, ела тук веднага! — Майката сграбчи момченцето за пухкавата му ръка и го затегли настрани. От строго пристегнатия й кок се изпълзна кичур коса. — Колко пъти ще ти казвам да не се приближаваш до тях! — просъска тя през зъби.

Тях ли? Кои тях? Очаквах да видя някой иззад рафта, но бяхме само аз и Ди. Погледнах с недоумение жената. Отвращението, което се четеше в тъмните й очи, ме изуми. Тя изглеждаше направо погнусена, дори ужасена, ако се съди по начина, по който стискаше устни и трепереше.

И гледаше право в Ди.

После вдигна палавото момченце на ръце и избяга, оставяйки количката си на сред коридора.

— Какво беше това? — обрънах се към Ди.

Тя се усмихна, но изглеждаше разстроена.

— Малък град. Хората са странни тук. Не им обръщай внимание. Както и да е, след всичкото разопаковане, а сега и пазаруване, сигурно си се отегчила до смърт. Няма по-досадна работа. Тия две неща направо могат да ги сложат като наказание в ада! Представяш ли си? Цяла вечност да разопаковаш кашони и да пазаруваш храна.

От безспирното дърдорене на Ди довърших покупките си ухилена. Обикновено такива хора ме изтощаваха на петата секунда, но въодушевлението в очите й и начинът, по който се клатеше напред-назад на токчетата си, бяха заразителни.

— Взе ли каквото ти трябва? — попита тя. — Аз съм почти готова. Всъщност влязох само за да те намеря, но ме притегли хладилникът със сладолед. Като ме хване, не пуска.

Разсмях се и огледах количката си.

— Да, мисля, че и аз приключих.

— Давай тогава. Да вървим към касата.

Докато чакахме на опашката, Ди продължи да бъбри и аз съвсем забравих за странния инцидент при щандовете за мляко. Казваше ми, че е крайно време в Питърсбърг да отворят и втори магазин за хранителни стоки, защото в този не продавали екологично чиста храна, пък й трябало екологично чисто пиле за ястието, което щяла да накара Деймън да й сготви за вечеря. След няколко минути свикнах с бързото й говорене и вече не се напрягах да следвам мисълта й. Не беше

досадна бърборана, беше просто... жива. Надявах се да ми придаде малко от живеца си.

Опашката пред касата се изниза по-бързо, отколкото в големите супермаркети. Когато излязохме навън, тя се спря до един нов фолксваген и отвори багажника.

— Готина кола — казах.

Явно разполагаха с пари или пък Ди работеше.

— Влюбена съм в нея — отвърна тя и погали задния калник. — Тя е моето бебче.

Започнах да разтоварвам количката на задната седалка на моята таратайка.

— Кейти?

— Да?

Преметнах ключовете на колата около пръста си и вътрешно се примолих да ми предложи да се видим по-късно въпреки гадняра у тях. Мама кой знае докога щеше да спи.

— Искам да ти се извиня за брат ми. Като го знам какъв е, сигурно се е държал отвратително с теб.

Някак ми дожаля за нея, вероятно не ѝ е лесно да живее с такъв бастун.

— Ти нямаш никаква вина.

Тя зачопли нервно по ключодържателя и бавно вдигна очи да ме погледне.

— Всъщност той си пази територията, затова не обича непознати.

Като куче? Почти се засмях, но очите ѝ бяха широко отворени и тя, изглежда, наистина се опасяваше, че няма да ѝ простя. Кой знае колко пъти ѝ се беше налагало да се извинява заради брат си.

— Няма нищо. Може би просто не е бил в настроение.

— Може би — усмихна се тя, но усмивката ѝ беше някак изкуствена.

— Наистина няма проблем. Не се притеснявай — казах.

— Благодаря ти! Виж, не смятам да вися непрекъснато на главата ти, кълна се — намигна ми тя, — но ще ми бъде приятно да се видим следобед. Имаш ли никакви планове?

— Всъщност мислех да се заема с обраслата цветна леха в двора. Искаш ли да ми помогнеш. Ще бъде забавно някой да ми прави

компания.

— Супер! Само да оставя покупките вкъщи и идвам веднага — каза тя. — Никога не съм садила растения. Нямам търпение да пробвам!

Преди да попитам що за детство е имала, след като не е посадила дори задължителното бобче, покълнало в памук, тя се метна на колата и вече излизаше от паркинга. Хвърлих последен поглед на покупките на задната седалка и отворих шофьорската врата. Тъкмо понечих да се кача в колата, когато ме обзе странното чувство, че някой ме наблюдава.

Огледах се наоколо, но единственият човек на паркинга беше един мъж с черен костюм и тъмни слънчеви очила, който се взираше в снимката на изчезналото момиче на едно табло за обяви отсреща.

Изглеждаше като изваден от „Мъже в черно“. Липсваше му само устройството за изтриване на паметта и говорещото куче. Би било смешно само дето нищо в мъжа не беше забавно... Още по-малко пък фактът, че вече гледаше право в мен.

* * *

Малко след един на обяд Ди почука на входната врата. Когато се показах, тя стоеше до стълбите на верандата и се клатеше на пети върху платформите на високите си сандали. Много подходящо облекло за работа в градината. Слънцето проблясваше като ореол около тъмната ѝ коса, а на лицето ѝ грееше лъчезарна усмивка. Приличаше на принцеса от приказките. Или може би по-скоро на прекалила с кафе Тинкър Бел, като се има предвид колко беше хипер.

— Здрави! — казах, излизайки на верандата и затваряйки вратата след себе си. — Не те каня вътре, защото мама спи.

— О, извинявай. Надявам се, че не съм я събудила — почти прошепна тя.

— Едва ли — поклатих глава. — Тя е в състояние да проспи и ураган. Всъщност наистина го е правила.

Ди се ухили и седна на люлката. Както беше хванала лактите си с длани, изглеждаше като срамежливо дете.

— Щом се прибрах вкъщи с покупките, Деймън изяде половин пакет чипс, два от шоколадовите ми сладоледа на клечка и половин буркан фъстъчено масло.

— Стига бе! — разсмях се. — Как успява да изглежда толкова... — секси — във форма?

— Направо не е за вярване. — Тя вдигна краката си на люлката и обгърна коленете си с ръце. — Изяждатакива количества, че трябва да тичаме по два-три пъти на седмица до супера. Естествено, и аз не падам по-долу. — В очите ѝ проблесна хитро пламъче. — Май е по-добре да сменя темата.

Обзе ме почти болезнена завист. Не бях благословена с бърз метаболизъм. Бедрата и задникът ми бяха живо доказателство за това. Не бях дебела, но ужасно се дразнех, когато мама казваше, че съм „закръглена“.

— Не е честно. Аз изяждам едно пакетче чипс и качвам две кила.

— Въпрос на структура. — Пламъчето в очите ѝ ми се стори по-ярко. — Както и да е, трябва непременно да ми разкажеш за Флорида. Никога не съм ходила там.

Приседнах на парапета на верандата.

— Представи си молове и паркинги, докъдето ти стига погледът. Но пък плажовете. Да, заради тях определено си струва.

Обожавах палещото слънце върху кожата си и скърцането на мокър пясък между пръстите.

— Exa! — възклика Ди, хвърляйки поглед към къщата им, сякаш чакаше някого. — Ще ти е доста трудно да свикнеш тук. Не е лесно да се приспособи човек, когато не се чувства в свои води.

— Не знам — свих рамене. — Не изглежда толкова кофти. Естествено, когато разбрах къде ще се местим, помислих, че е някаква лоша шега. Дори не знаех къде се намира това място.

Ди се разсмя.

— Да, доста хора не знаят. Ние също се втрещихме, като дойдохме.

— О, и вие ли сте дошли от другаде?

Смехът ѝ утихна и погледът ѝ пак се зарея някъде.

— Да, не сме от тук.

— Да не би вашите да са дошли да работят тук? — попитах, въпреки че не можех да си представя какви възможности за работа

може да има на това място.

— Да, работят в града. Не ги виждаме много.

Останах с отчетливото впечатление, че това не е цялата истина.

— Сигурно не ви е лесно. Но пък... имате доста свобода, предполагам. Майка ми също рядко си е вкъщи.

— Значи знаеш как е — каза тя и очите ѝ се напълниха със странна тъга. — В общи линии сами си управлявам живота.

— Да, и човек би очаквал при това положение да живеем доста по-забавно, нали?

— И аз така си мислех в началото — отвърна тя някак разсеяно.

— Но хората са казали: внимавай какво си пожелаваш.

Тя бавно залюля люлката напред-назад. Никоя от нас не бързаше да запълни настъпилото мълчание. Прекрасно разбирах какво има предвид. Кой знае колко пъти съм лежала будна посред нощ, молейки се мама да се съвземе и да намери сили да започне на чисто. И ето какъв бе резултатът — добре дошли в Западна Вирджиния.

В небето незнайно откъде се появиха тъмни облаци, които хвърлиха сянка над целия двор. Ди се намръщи.

— О, не! Май ще ни се изсипе един от традиционните следобедни порои. Обикновено траят по няколко часа.

— Много жалко. Ще трябва да отложим градинарството за утре. Свободна ли си?

— Естествено — отвърна тя и потрепери от внезапния студ.

— Откъде пък се появи тая буря сега? Сякаш от нищото дойде.

Ди скочи от люлката и изтри длани в панталона си.

— Направо! Е, майка ти май е станала, пък и аз трябва да отида да събудя Деймън.

— Не е ли малко късно да спи?

— Той е особен, казахме. Хайде. Ще дойда утре пак да подхванем селскостопанска работа.

— Чудесно — отвърнах през смях и се вдигнах от парапета.

Тя бързо изтрополи по стъпалата и се обърна на пети:

— Ще предам на Деймън много поздрави от теб!

Усетих как страните ми пламват.

— А, моля ти се. Няма нужда.

— Има, повярвай ми — разсмя се тя и изприпка към съседната къща.

Абсолютен шемет.

Мама беше в кухнята с чаша кафе в ръка. Обърна се, щом влязох, и кафето, естествено, се разплиска по плота. Невинният й поглед беше просто обезоръжаващ. Грабнах една кърпа и отидох да избърша.

— Живее в съседната къща, казва се Ди, срещнахме се случайно в супера — докладвах, докато попивах петната от кафе. — Има брат, който се назова Деймън, и са близнаци.

— Близнаци ли? Колко интересно — усмихна се тя. — Как ти се стори Ди? Готина ли е?

— Да, мамо, готина е — въздъхнах.

— Толкова се радвам! Време беше да излезеш от черупката си. Нямах усещането, че съм в черупка.

Мама подухна леко кафето си, за да го охлади, и отпи, гледайки ме над ръба на чашата.

— Ще се видите ли и утре?

— Това би следвало да ти е известно. Слушаше през цялото време.

— Естествено — намигна ми тя. — Аз съм ти майка. Това ми е работата.

— Да подслушваш?

— Да. Как иначе ще знам какво става с теб? — отвърна тя най-невинно.

Обърнах очи с досада и тръгнах към хола.

— Малко лично пространство, мамо — подметнах през рамо.

— О, скъпа — провикна се тя от кухнята, — в тази къща няма лични пространства.

ТРЕТА ГЛАВА

Най-после ми свързаха интернета. Чувството беше по-приятно от това готин пич да ти огледа задника, а след това да ти поискат телефонния номер. Тъй като беше сряда, натраках набързо един пост, озаглавен „Доживяхме до сряда“, изкоментирах една книга за тийнейджъри, в която се разказваше за някакъв младеж, който можел да убива с допир — не беше трудно при този сюжет, — извиних се за дългото си отсъствие, отговорих на получените коментари и надникнах в няколко други блога, които следях. Почувствах се така, сякаш се връщам у дома.

— Кейти? — провикна се мама от долу. — Приятелката ти Ди е тук.

— Слизам — извиках в отговор и затворих лаптопа.

Изтичах надолу по стълбите и двете с Ди отпрашихме към железарията, която изобщо не беше близо до ФУ ЛЕНД, както бе казал Деймън. Но поне предлагаше всичко, от което имах нужда, за да приведа в приличен вид отвратителната цветна леха в двора.

Върнахме се обратно и с общи усилия разтоварихме чувалите с пръст и тор от колата. Бяха невероятно тежки и докато ги измъкнем, плувнахме и двете в пот.

— Искаш ли да пийнем по нещо, преди да ги завлечем до цветната леха? — предложих, разтривайки изтръпналите си ръце.

Ди се разкърши и кимна.

— Трябва да повдигам малко гирички. Хич ме няма по носенето.

Влязохме вътре и си сипахме студен чай.

— Подсети ме да се запиша в местния фитнес — пошегувах се, опипвайки слабите си мищци.

Ди се разсмя и вдигна нагоре потната си коса, за да се разхлади. Дори със зачервено от напрягане лице изглеждаше страхотно. А аз стоих на сто приличах на сериен убиец. Поне беше ясно, че не съм достатъчно силна да навредя на никого.

— Ха! В Кетърман? Тук фитнес е да си завлечеш боклуцкийската кофа до края на един черен път, откъдето ги събират, или да товариш сено.

Изрових отнякъде ластик и й го дадох да си върже косата, шегувайки се с „предимствата“ на живота в малкия град. Не бяха минали и десет минути, но когато излязохме навън, всички чували бяха наредени пред верандата.

— Как се домъкнаха дотук? — погледнах я с удивление.

— Сигурно брат ми ги е донесъл — отвърна тя и клекна да скубе плевели.

— Деймън?

Ди кимна.

— Безименен герой, както винаги.

— Как ли пък не — смотолевих.

По-скоро бих повярвала, че чувалите сами са дошли до лехата.

Двете с Ди нападнахме обраслата растителност с повече енергия, отколкото предполагах, че имаме. Винаги съм смятала, че плевенето е прекрасен начин човек да си изкара яда, а на Ди, изглежда, ѝ се бе насьбрало много, ако се съди по настървението, с което скубеше избуялата трева. С такъв брат съвсем не беше изненадващо.

— Айдеее, замина ми маникюрът — каза след малко тя, оглеждайки изпочупените си нокти.

— Казах ти, че трябва да сложиш ръкавици — засмях се.

— Но ти не носиш.

Погледнах окаляните си ръце и не видях особена разлика, като се изключи мръсотията. Обикновено ноктите ми бяха изпочупени.

— Да, ама аз съм свикнала.

Ди сви рамене и отиде да вземе греблото. Изглеждаше нелепо в тясната си пола и сандалите на платформа, за които твърдеше, че са последен хит в градинарската мода.

— Но пък е забавно — отбеляза, влечайки греблото към мен.

— По-забавно от пазаруването? — пошегувах се.

Тя сериозно се замисли, чак сърчи нос.

— Да, по-... успокояващо е.

— Права си. Човек не мисли, като се занимава с такъв вид работа.

— Това е най-хубавото — отвърна тя и започна да чисти старата тор с греблото. — Ти за да не мислиш ли го правиш?

Изправих се, за да отворя чувала с прясна тор. Не знаех как да отговоря на въпроса ѝ.

— Баща ми... много обичаше да се занимава с такива неща. Градинарството му се отдаваше. В предишния ни апартамент нямахме двор, но имахме балкон, който заедно превърнахме в истинска градина.

— Къде е сега баща ти? Да не би вашите да са се развели?

Стиснах зъби. Никога не говорех за татко. Никога. Беше добър човек и прекрасен баща. Не заслужаваше да си отиде толкова рано.

Ди се притесни.

— Извинявай. Не ми влиза в работата.

— Не, няма проблем — отвърнах и се наведох да изтупам пръстта от полата си.

Когато отново вдигнах поглед, тя подпираше греблото на верандата. Ръката ѝ сякаш беше прозрачна. Виждах белия парапет през нея. Премигнах няколко пъти и всичко отново изглеждаше нормално.

— Кейти? Добре ли си?

Сърцето ми биеше силно. Отместих поглед към лицето ѝ и после пак към ръката. Беше си цяла.

— Да, добре съм — кимнах. — Щъ... баща ми се разболя. Рак. Нелечим. В мозъка. Откриха му го, когато почна да страда от главоболие и да му се привиждат разни неща. — Усетих буца в гърлото си. Като на мен ли? — Иначе нищо му нямаше, беше си съвсем добре преди диагнозата. Започна химиотерапия и лъчетерапия, но всичко се разви толкова бързо. Почина два месеца по-късно.

— Божичко, Кейти, толкова съжалявам! — Лицето ѝ бе пребледняло, гласът ѝ — мек и тих. — Какъв ужас!

— Не се притеснявай — насилих се да се усмихна. — Беше преди три години. Майка ми затова реши да се преместим. Да сме започнели на чисто.

На яркото слънце очите ѝ блестяха.

— Разбираемо е. Времето не лекува, нали?

— Не.

Говореше така, сякаш знаеше какво е да загубиш близък човек, но преди да успея да я попитам, вратата на къщата им се отвори. Стомахът ми се сви.

— О, не! — прошепнах.

Ди се обърна и въздъхна.

— Я виж ти кой се е излюпил.

Часът минаваше един след обяд, а Деймън изглеждаше сякаш току-що е станал от леглото. Джинсите му бяха смачкани, косата му стърчеше на всички страни. Говореше по телефона с някого и триеше с длан лицето си. И пак беше гол до кръста.

— Брат ти има ли изобщо ризи? — попитах, пресягайки се за лопатката.

— За съжаление май не. Не носи дори през зимата. Винаги се разкарва полугол — каза тя с погнуса. — Писнало ми е да го гледам по... кожа. Отвратително е.

Отвратително за нея и адски привлекателно за мен. Започнах да копая дупки с лопатката. Гърлото ми беше пресъхнало. Красив в лице, красив в тяло, ужасен по характер — светата троица на готините пичове.

Деймън вися на телефона около половин час и присъствието му имаше потресаващ ефект върху мен. Не можех да се абстрагирам от него дори когато бях с гръб — чувствах, че ме наблюдава. Острият му поглед просто бодеше плещките ми. Когато най-после дръзнах да надникна през рамо, него го нямаше. Появи се отново секунди по-късно, вече облечен с риза. По дяволите! Гледката някак ми липсваше.

Насипвах свежа пръст в лехата, когато Деймън се приближи тежко-тежко и сграбчи сестра си през рамо. Тя се опита да се измъкне, но хватката му беше желязна.

— К'во става, малката?

Ди въздъхна отегчено, но иначе се усмихваше.

— Благодаря ти, че ни помогна с чувалите — каза тя и го погледна с неподправено обожание.

— Не съм бил аз.

— Идиот! — възклика Ди.

— Как ме нарече? — отвърна той и я стисна още по-силно.

Лицето му се озари от усмивка — истинска усмивка. Отиваше му. Нямаше да е зле да го прави по-често. После погледна към мен и премрежи очи, сякаш току-що бе разбраł, че и аз съм там, в собствения си двор. От усмивката вече нямаше и следа.

— Какво правиш?

Огледах се. Не беше ли очевидно, след като цялата бях в пръст и наоколо имаше саксии с разсад?

— Оправям...

— Не питам теб — прекъсна ме той и се обърна към сестра си, която бе почервяла от неудобство. — Какво правиш?

Нямаше да му позволя отново да ме изкара извън нерви. Вдигнах рамене, грабнах една саксия и изтръгнах растението в нея с все корените.

— Помагам ѝ да си засади цветя. Дръж се прилично — отвърна Ди и го удари с юмрук в корема, успявайки най-после да се измъкне от мечешката му прегръдка. — Виж колко хубаво стана. Мисля, че открих неподозиран талант в себе си.

Деймън огледа ландшафтния ми шедьовър. Ако трябваше още сега да си избера мечтаната професия, това щях да правя — да проектирам градини и да се занимавам с растения. Да, не можех да се оправя сред дивата природа, но обожавах да чопля в градината. Харесваше ми всичко, свързано с тази работа. Миризмата на влажна почва, уханието на растенията, това, че малко вода и шепа свежа пръст вдъхваха нов живот в нещо повехнало, което беше тръгнало да умира. Харесваше ми дори как изтръпваха краката ми от дългото клечане.

Градинарството ми се отдаваше. Гледах всяко предаване на тази тема по телевизията и знаех кои растения имат нужда от повече слънце и кои трябва да бъдат засадени на по-сенчесто място. Знаех също, че за да е красива, една цветна леха трябва да се подреди на нива — по-високите, по-кичести и по-устойчиви растения отзад, цветята отпред. Трябваше само да подгответя добре почвата и готово!

Деймън вирна вежда. Стомахът ми се сви.

— Какво? — попитах.

— Не е лошо — сви рамене той.

— Не е лошо ли? — Ди прозвуча точно толкова засегната, колкото и аз. — То си е направо хубаво! Справихме се прекрасно. Е, Кейти се справи. Аз в общи линии ѝ подавах разни неща.

— С това ли се занимаваш в свободното си време? — попита ме той, без да обръща внимание на сестра си.

— О, вече си говорим! Нима? — казах с ехидна усмивка и насипах шепа тор около корените на едно растение. Полях го и се заех

със следващото. — Да, с това се занимавам. Нещо като хоби ми е. А твоето какво е? Да давиш кутрета?

— Не ми е удобно да ти кажа пред сестра ми — отвърна той и ме изгледа хищнически.

— Деймън! — сопна се Ди.

Това, което си представих в този момент, беше напълно неподходящо за непълнолетни, а от самодоволното му изражение личеше, че е наясно какво си мисля. Отново загребах тор.

— Във всеки случай определено не се занимавам с такива тъпотии — добави той.

Застинах на място. Измежду пръстите ми се посилаха стърготини червен кедър.

— И защо мислиш, че това тук са тъпотии?

Погледът му сякаш казваше „нужно ли е да обяснявам“. Да, градинарството не беше кой знае какво, но не беше тъпотия. От уважение към Ди предпочетох да замълча и продължих работата си.

— Не се дръж като идиот. Моля те! — взе да го бута тя, без да успее дори да го помръдне.

— Не се държа — възрази Деймън.

Изгледах го изпод вежди.

— Какво има, котенце? — попита той. — Да не би да искаш да ми кажеш нещо?

— Освен че ти забранявам да ме наричаш котенце? Не, няма друго.

Загладих пръстта, изправих се и огледах със задоволство цветната леха.

— Мисля, че се справихме чудесно — казах на Ди с усмивка.

— Определено! — отвърна тя и отново забута брат си към дома им, но той пак не се помръдна. — Тъпо или не, стана супер. И знаеш ли какво? Много ми беше приятно да се занимавам с тая тъпотия.

Деймън се вторачи в прясно насадените цветя, сякаш ги изследваше за някакъв научен експеримент.

— И мисля, че няма да е зле да потъпеем и върху цветната леха пред нашата къща — продължи Ди и очите ѝ блеснаха от въодушевление. — Можем да отидем до магазина, да купим каквото е нужно и после ти да...

— Няма да я водиш вкъщи — прекъсна я рязко Деймън. — Сериозно ти говоря.

Отстъпих крачка назад, изумена от злъчта в гласа му.

Ди обаче не изглеждаше изненадана. Крехките ѝ ръце се свиха в юмрук.

— Казах, че ще се занимаваме с цветната леха, която, доколкото ми е известно, е извън къщата, а не вътре.

— Не ме интересува. Не искам да ми се мотае наоколо.

— Деймън, недей така, моля ти се — прошепна Ди и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Аз наистина я харесвам.

И тогава се случи нещо невероятно. Изражението му се смекчи.

— Уф, Ди... — каза той.

— Моля те! — повтори тя, подскачайки като малко дете, което си иска любимата играчка.

Всичко това изглеждаше странно предвид ръста ѝ. Прииска ми се да прасна Деймън в мутрата, задето се държеше така отвратително със сестра си, която очевидно се чувстваше самотна.

Той изруга под сурдинка и скръсти ръце.

— Ди, ти си имаш приятели.

— Не е същото и ти го знаеш — отвърна тя и на свой ред скръсти ръце. — Съвсем различно е.

Деймън ме изгледа и устните му се изкривиха. Ако не бях оставила лопатата, сигурно щях да го халосам по главата.

— Това са твоите приятели, Ди. Те са като теб. Не ти трябва да се сприятеляваш с някого... като нея.

До този момент мълчах, защото не знаех какво точно става, и не исках да кажа нещо, с което да засегна Ди. Капутът ѝ беше брат, в края на краищата, но това — това вече беше прекалено.

— Някой като мен ли? Какво ми има? Какво искаш да кажеш?

Ди започна да гледа нервно ту него, ту мен.

— Нищо не е искал да каже, Кейти.

— Да бе — измънка той.

Вече бях готова да се сбия.

— Какъв ти е проблемът, по дяволите? — изстрелях.

Деймън се обръна и ме изгледа особено.

— Ти си ми проблемът.

— Аз? — отвърнах и направих крачка напред. — Та аз дори не те познавам. Ти също не ме познаваш.

— Всички сте един дол дренки — каза той и скулите му заиграха. — Не е нужно да те познавам. Нито пък искам.

Вдигнах ръце, вбесена.

— Никакъв проблем, мойто момче. И аз не желая да те познавам.

— Деймън! — проплака Ди и го хвана за ръката. — Престани!

В погледа му се появи насмешка.

— Не ми харесва да се мотаеш със сестра ми.

Изстрелях първото, което ми дойде наум. Може би не беше разумно, а и обикновено не действах импултивно, но тоя пич ми лазеше по нервите и ме изкарваше извън контрол.

— Хич не ми пука какво ти харесва и какво не!

Миг по-рано той беше до Ди, а сега стоеше право пред мен. Буквално пред лицето ми. Беше просто невъзможно да се е преместил така светкавично, но ето че се извисяваше над мен и ме гледаше отвисоко.

— Какво... как го направи това...? — измънках втрещена и отстъпих назад.

От напрежението в погледа му ме побиха тръпки. Просто да откачиш...

— Слушай ме внимателно — просъска той и пристъпи крачка напред.

Отстъпих инстинктивно, той пак настъпи и така, докато гърбът ми не опря в ствола на едно от дърветата в двора.

Деймън наведе глава и неестествено зелените му очи ме погълнаха цялата. Тялото му изльчваше топлина.

— Ще ти го кажа само веднъж, така че хубаво ме чуй. Ако нещо се случи със сестра ми, тежко ти!

Погледът му се спря на полуутворените ми устни и гърдите му се надигнаха от дълбоко поет въздух. Дъхът ми секна. Нещо проблесна за миг в очите му, но той бързо ги присви.

В съзнанието ми отново изникнаха сцени, неподходящи за непълнолетни. Аз и той, долепени един до друг, пламнали, потни. Прехапах устни и се опитах да си приadam непроницаем вид, но по самодоволната му усмивка разбрах, че нищо не съм успяла да скрия. Хвана ме яд.

— Много си мръсна, котенце.

Примигнах бързо. Отричай. Отричай. Отричай.

— Моля?!

Мръсна си — повтори той с толкова нисък и плътен глас, че бях убедена, че Ди няма как да го е чула. — Цялата си в кал. Ти какво си помисли?

— Нищо — отвърнах, молейки се да отстъпи назад. Близостта му ме караше да се чувствам, неко казано, неудобно. — Допреди малко садих цветя. Нормално е.

Устните му трепнаха.

— Има доста по-приятни начини човек да се... омърси. Не че бих те осветлил за тях.

Останах с впечатлението, че познава из основи всеки един от тези начини. По страните ми пламна огън и плъзна надолу по гърлото ми.

— По-скоро бих се валяла в животинска тор, отколкото да ти доставя това удоволствие.

Деймън вирна вежди, а после изведнъж се обърна и каза на сестра си:

— Трябва да се обадиш на Матю. Веднага! Не след малко.

Останах опряна до дървото, вцепенена и ококорена, докато го видях да затръшва вратата на дома им след себе си. Преглътнах, за да овлажня пресъхналото си гърло, и погледнах Ди, която изглеждаше съкрушенна.

— Мдаа, това беше малко крайно.

Ди се строполи върху стъпалата и подпра лицето си с длани.

— Обичам го, наистина. Той ми е брат, единственият... — Тя замълча и вдигна глава да ме погледне. — Но е ужасен. Давам си сметка. Не е бил винаги такъв.

Гледах я безмълвно. Сърцето ми все още биеше силно и пулсът ми бясно препускаше. Не знам дали от страх, или от прилив на адреналин, но когато най-после успях да се отлепя от дървото и тръгнах към Ди, имах чувството, че ще припадна. И неволно се запитах, ако не е страх, дали не трябва всъщност да се страхувам.

— Заради него останах без приятели — промълви тя, загледана в ръцете си. — Всички бягат.

— Ами! Защо ли? — опитах се да се пошегувам, но в интерес на истината действително се чудех защо. Прекалената загриженост, която проявяваше към сестра си, беше доста налудничава, граничеше с ревност.

Ръцете ми все още трепереха и въпреки че не беше вече пред мен, продължавах да го усещам, да чувствам топлината, която се излъчваше от тялото му. Беше... вълнуващо. Уви.

— Толкова съжалявам — каза Ди и стана от стълбите. — Той просто се опитва да ме предпази.

— Разбирамо е, но аз все пак не съм някой изверг, който ще те изнасили или нещо такова.

Лека усмивка проби неудобството й.

— Знам, но той много се притеснява за мен. Знам, че ще се... успокои, когато те опознае.

Много се съмнявах.

— Нали няма да избягаш като другите? — погледна ме тя и сбърчи чело. — Няма да решиш, че не си струва да се занимаваш с мен?

— Не, не се притеснявай — отвърнах, разтривайки слепоочията си. — Няма да му се дам толкова лесно.

Ди изглеждаше толкова облекчена, че имах чувството, че ще се срине.

— Слава богу. Трябва да тръгвам, но ще оправя тая работа. Обещавам ти.

— Няма какво да оправяш — свих рамене. — Той не е твой проблем.

Лицето й доби странно изражение.

— Донякъде е — каза тя и понечи да си върви. — Ще се видим по-късно, нали?

Кимнах и я проследих с поглед, докато прекосяващо разстоянието до дома си. После замислено започнах да събирам празните чували. Какво беше това, по дяволите? За първи път в живота ми се случваше някой да изпитва такава ненавист към мен. Поклатих глава, изхвърлих чувалите в кофата и тръгнах да се прибирам.

Деймън беше адски готин, но се държеше като пълен идиот. Тормозеше хората около себе си, притискаше ги в ъгъла. И бях напълно искрена, когато казах на Ди, че няма да му се дам. Нямаше да

му позволя да ми попречи да бъда приятелка със сестра му. Напротив, възнамерявах да продължа да се виждам с нея и той просто трябаше да свикне с това.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В понеделник не постнах нищо в блога си, защото в началото на седмицата обикновено пишех какви книги чета в момента, а точно в този момент не четях нищо. Вместо това реших да си измия колата. Имаше нужда, клетата. Ако беше будна, мама щеше да се зарадва, че съм навън в слънчевия летен ден, а не съм се затворила вкъщи пред лаптопа. Като се изключи работата в градината от време на време, общо взето, не излизах много на открито.

Небето беше ясно и във въздуха се носеше приятен аромат на мускус, примесен с мириз на борове. Започнах да чистя купето и се изумих колко химикалки и шноли за коса извадих отвътре. Сакът на задната седалка ми напомни, че след няколко седмици ще тръгна в ново училище, в което нямаше да познавам никого, а Ди щеше да бъде заобиколена с приятели, които Деймън вероятно одобряваше, а не с такива като мен, дето в представите му явно пласираха крек.

Донесох кофа и маркуч и сапуnisах по-голямата част от колата, но като дойде ред на покрива, единственото, което успях да направя, бе да се намокря до кости и да изпусна гъбата петнайсетина пъти. От която и страна да се пресягах, пак не можех да стигна до средата.

Ругаейки, за пореден път се заех да чистя пясък, камъчета и трева от гъбата. Идеше ми да я метна в близката гора. Толкова се бях вбесила, че накрая я хвърлих в кофата и се отказах.

— Май имаш нужда от помощ.

Стреснах се. На няколко крачки от мен стоеше Деймън с ръце в джобовете на избелелите си джинси. Яркозелените му очи блестяха на слънцето.

Внезапната му појава ми изкара ума. Не го бях усетила да се приближава. Как, по дяволите, успяваше да се движи толкова тихо при този ръст? И — о, чудо — носеше фланелка! Не знаех да се радвам ли, или да съжалявам. Адски беше готин, мамка му. Стига да не си отваряше устата. Опитах се да се абстрахирам от вида му и се пригответих за неизбежната вербална схватка.

Не можеше да се каже, че се усмихва, но този път не изглеждаше така, сякаш иска да ме убие. На лицето му се четеше, ако не друго, то поне някакво примирение. Вероятно придобивах такова изражение, когато не можех да оцена високо книга, която всъщност ми е харесала.

— Като те гледам, май ти идва да я запратиш някъде — каза той и посочи с лакът към гъбата, която плуваше в кофата. — Реших да сторя едно добро дело днес и да се намеся, преди някоя невинна гъба да е платила с живота си.

Отметнах кичур мокра коса от лицето си и се почудих какво точно да кажа.

Деймън се наведе пъргаво, грабна гъбата и изстиска излишната вода.

— Виж се, не е ясно ти ли си се къпала, или си мила колата. Никога не съм предполагал, че миенето на автомобил може да е толкова трудна работа, но след като те наблюдавах през последните петнайсет минути, вече съм убеден, че трябва да го направят олимпийски спорт.

— Наблюдавал си ме? — Побиха ме тръпки. От страх ли? От възбуда ли? Не, само не от възбуда.

Той сви рамене и не отговори.

— Нали знаеш, че винаги можеш да закараши колата си на автомобивка? Доста по-лесно е.

— Да, и да дам сума пари.

— И това е вярно — отвърна той и се наведе да почисти едно петно на калника, което бях пропусната. — Трябва да смениш гумите — каза и се зае с покрива. — Тези съвсем са се изтрили, а зимата е зловеща тук.

Пет пари не давах за гумите. Не можех да проумея какво прави пред къщата ми и защо ми говори така, след като последния път се бе държал като някакъв антихрист и буквально ме бе заковал на едно дърво да ми говори мръсотии. И защо не се сресах сутринта?!

— Както и да е, радвам се, че те видях — каза той. Беше свършил с покрива за нула време и вече развиващо маркуча. Ухили ми се с половин уста и започна да облива с вода колата, от която като от препълнена чаша взе да се стича сапунена пяна. — Мисля, че трябва да ти се извиня.

— Мислиш, че трябва?

Деймън се обърна с лице към мен, — присвивайки очи срещу яркото слънце, и започна да пръска отсрещната страна на колата. Едва успях да се дръпна от водната струя.

— Да. Според Ди трябвало на всяка цена да си довлека задника дотук и да ти се извиня. Иначе съм щял да я лиша от възможността да има „нормална“ приятелка.

— Нормална ли? Че тя какви приятели има?

— Ненормални — отвърна той.

Значи предпочиташе сестра му да се събира с „ненормални“ вместо с мен?

— Как да ти кажа, няма много смисъл да се извиняваш, ако не си искрен.

— Факт — каза той.

Гледах го като втрещена.

— Ти сериозно ли?

— Дааа — провлачи той и продължи да обикаля колата с маркуча. — Всъщност нямам голям избор. Дължен съм да ти се извиня.

— Нямаш вид на човек, който прави каквото и да било по задължение.

— Права си, обикновено не правя — отвърна той и затегли маркуча към багажника. — Но сестра ми ми прибра ключовете на колата и няма да ми ги върне, докато не се поправя. Знаеш ли каква разправия е да си извади човек дубликат?

Не можах да се сдържа и се разсмях.

— Прибрали ти е ключовете?!

Той мина от моята страна и ме изгледа намръщен.

— Не е смешно.

— Е как да не е! — прихнах отново.

Деймън ме изгледа мръснишки.

Скръстих ръце и казах:

— Много съжалявам, но не мога да приема недотам искреното ти извинение.

— Дори след като ти измих колата?

— Тц! — поклатих глава. — Може никога вече да не си видиш ключовете.

— Мамка му! Пропадна ми планът — отвърна той и едва-едва се усмихна. — Мислех си, че след като не съм искрен, може поне с това да си издействам прошка.

Подразних се, но в същото време ми беше забавно — по-забавно, отколкото бях склонна да призная.

— Винаги ли се палиш така? — попитах.

Той мина покрай мен и отиде да спре водата.

— Абсолютно. А ти винаги ли зяпаш така момчетата, като чукаш на вратата им да те упътят?

— А ти винаги ли отваряш полугол?

— Задължително. И не ми отговори на въпроса. Все така ли зяпаш?

По лицето ми плъзна топлина.

— Не съм те зяпала.

— Айде бе! — Онази полуусмивка отново се появи на лицето му и дори загатна за трапчинки. — Както и да е, събуди ме тогава. Не съм по ранното ставане.

— Не беше толкова рано — отбелязах.

— Отспивам си. Лято е. Ти не се ли излежаваш до по-късно?

Прибрах кичур коса, който се беше изплъзнал от опашката ми.

— Не. Винаги ставам рано.

— Говориш точно като сестра ми — тросна се той. — Нищо чудно, че толкова си пада по теб.

— Ди има вкус... за разлика от някои други — отвърнах. Устните му се присвиха. — И е страхотна. Наистина много я харесвам, така че, ако си дошъл да се правиш на големия зъл брат, просто забрави.

— Не съм дошъл за това.

Той изпразни кофата и взе да събира разните препарати. Може би трябваше да му помогна, но ми беше забавно да гледам как се суети наоколо. Продължаваше да ми мята по някоя полуусмивка, но прекрасно разбирах, че всичко това го кара да се чувства неловко. Още по-добре.

— А защо си дошъл тогава? За да ми поднесеш неискрено извинение?

Не можех да спра да гледам устните му. Бях сигурна, че умее да се целува. При това страхотно, не лигаво и гадно, а така, че тръпки да те побият.

Не можех да спра да го гледам изобщо. А трябваше.

Деймън подреди всички принадлежности на стълбите пред верандата и се опъна, вдигайки ръце над главата си. Фланелката му се вдигна, разкривайки идеално извояния му корем. Погледът му се задържа на лицето ми и в слабините ми запърха пеперуди.

— Може би съм любопитен да разбера защо толкова те харесва. Ди не си пада по непознати. Нито пък аз.

— Имах навремето едно куче, което не сипадаше по непознати.

Деймън за миг се вторачи в мен, а после прихна да се смее. Смехът му беше гърлен и дълбок. Хубав. Секси. О, господи! Отместих поглед. Беше от типа момчета, които оставяха купища разбити сърца след себе си. Беше жива напаст. Може би забавна напаст, но също и кретен. А аз не се занимавах с кретени. Не че с някого се занимавах.

Прочистих гърлото си и казах:

— Е, благодаря ти за колата.

Изведнъж той отново се оказа пред лицето ми. Толкова близо, че ходилата му почти докосваха моите. Поех рязко въздух, преодолявайки инстинкта си да отстъпя назад. Трябваше да престане да ме стряска така.

— Как се движиш толкова бързо?

Той подмина въпроса.

— Малката ми сестричка наистина те харесва — каза, сякаш не можеше да проумее защо.

Бях настръхнала цялата, но направих всичко възможно да се окопитя, опитвайки се да гледам встрани, през рамото му.

— Малка ли? Та вие сте близнаци.

— Аз съм роден цели четири минути и половина преди нея — отвърна той и ме погледна в очите. — Формално наистина съм ѝ батко.

Гърлото ми беше пресъхнало.

— Тя ли е най-малката в семейството?

— Аха, следователно аз съм този, който е бил ощетен откъм внимание.

— Това донякъде обяснява защо се държиш така — дръзнах да кажа.

— Може би, но повечето хора ме намират за очарователен.

Понечих да му отговоря, но допуснах грешката да го погледна в очите. И бях моментално погълната от неестествения им цвят, който

ми напомняше за най-чистите и най-дълбоките места на Евърглейдс във Флорида.

— Нещо... ми е трудно да го повярвам.

Устните му едва забележимо се свиха.

— Защо така, Кити.

Той хвана един кичур, който се бе изпълзнал от шнолата ми, и го уви около пръста си.

— Какъв е този цвят? Не е рус, нито кестеняви.

Лицето ми вече гореше. Прибрах рязко косата си и казах:

— Светлокестеняви.

— Ясно — кимна той. — Слушай, трябва да изпълним един план, аз и ти.

— Моля? — погледнах го учудено, отстъпвайки встрани от едрото му тяло. Едва сега, когато се бях отдалечила малко от него, успях да си поема по-дълбоко въздух. Сърцето ми биеше бясно. — Никакъв план няма да изпълняваме аз и ти.

Деймън седна на стълбите, изпружвайки дългите си крака, и се облегна назад на лакти.

— Удобно ли ти е? — сопнах се.

— Много — отвърна той и ме погледна, присвивайки очи на слънцето. — Слушай сега за плана...

— Какви ги говориш?

— Виж сега, довлякох си задника дотук, постарах се, но тая работа с извинението остана недовършена. А от нея зависи дали ще получа ключовете на колата, нали се сещаш? — Той кръстоса глезени и плъзна поглед към гората наблизо. — Та планът е нужен, за да си ги върна.

— Това не ми помага особено. Ще трябва да бъдеш малко по-конкретен.

— Има си хас — изсумтя той. — Ето как стоят нещата. Ди ми скри ключовете. Скрие ли нещо, няма намиране. Обърнах цялата къща наопаки, но не ги открих.

— Ами накарай я да ти каже къде са.

Добре, че нямах братя или сестри!

— О, щях, ако беше тук. Но тя замина извън града и ще се върне чак в неделя.

— Какво? — Не ми беше споменавала, че се кани да пътува. Нито пък че има близки наоколо. — От теб разбирам.

— Реши се в последния момент. — Той се намести по-удобно и започна безшумно да си тактува с един крак. — И единственият начин да разбера къде са скрити ключовете е да натрупам малко червени точки пред нея. Сестра ми е луда по тия работи още от детската градина.

Взе да ми става смешно.

— И?

— Та за да натрупам тия червени точки, трябва да направя нещо мило за теб.

Този път вече прихнах да се смея. Изражението на лицето му не можеше да се опише с думи.

— Извинявай, но това наистина е смешно.

Деймън пое дълбоко въздух. Личеше си, че не му е до шеги.

— Да, бе! Много е смешно.

Смехът ми утихна.

— И какво точно се очаква да направиш?

— Да те заведа да поплаваме утре. Ако го направя, Ди ще ми каже къде е скрила ключовете. Е, трябва да бъда и любезен.

Помислих си, че се шегува, но колкото повече го гледах, толкова повече си давах сметка, че е напълно сериозен. Зяпнах от почуда.

— Значи единственият начин да си получиш ключовете е да ме заведеш да плуваме и да бъдеш любезен?

— Точно така. Виж как бързо схващаш.

Отново се разсмях.

— При това положение ще трябва да се простиш с ключовете.

— Защо? — попита той с неподправена изненада.

— Защото не възнамерявам никъде да холя с теб — отвърнах.

— Нямаме избор.

— Не, ти нямаш избор. Аз имам. — Погледнах към затворената врата зад гърба му и се запитах дали майка ми не слухти отнякъде. — Моите ключове са си налице.

Деймън ме изгледа от главата до петите, а после каза с усмивка:

— Не искаш ли да излезеш да се поразходиш с мен?

— Не.

— Защо?

Наистина ли ми задаваше този въпрос?

— Първо, защото си кретен.

— Понякога мога да бъда, да — кимна той.

— И второ, защото не излизам с момчета, които са принудени от сестрите си да ме изведат. Не съм толкова отчаяна.

— Не си ли?

Побеснях. Пристъпих крачка напред и процедих през зъби:

— Махай се от верандата ми.

Той сякаш се поколеба дали да не го направи.

— Няма!

— Какво? — изстрелях ядосано. — Как така няма?

— Не мърдам оттук, докато не се съгласиш да дойдеш да плуваш с мен!

Имах чувството, че от ушите ми излиза пара.

— Добре. Стой си. Но имай предвид, че по-скоро бих гълтала ножове, отколкото да изляза с теб.

— Доста крайно звучи — разсмя се той.

— О, съвсем не е крайно, повярвай ми — отвърнах и тръгнах по стъпалата.

Деймън се извърна и ме хвана за глазена. Хватката му беше лека, а ръката му — невероятно топла. Сведох поглед към него и той ми се усмихна като някакъв невинен ангел.

— Ще седя тук ден и нощ. Ще опъна палатка на верандата ти, ако е нужно. И никъде няма да мръдна. Имаме цяла седмица пред себе си, котенце. Или ела с мен утре да приключим веднъж завинаги, или ще стоя на стълбите, докато не се съгласиш. Няма да можеш да излезеш от къщи.

Зяпнах от почуда.

— Не говориш сериозно, нали?

— Напротив.

— Просто ѝ кажи, че сме ходили и съм прекарала страхотно. — Опитах се да освободя крака си, но той не ме пусна. — Излъжи, за бога!

— Няма да стане. Ще ме хване. Ние сме близнаци. Усещаме ги тия неща. — Той спря за миг и се замисли. — Да не би да те е срам да отидеш да плуваш с мен? Да не би да ти е неудобно да се съблечеш полуогола в мое присъствие?

Задържах се за парапета на верандата и почнах да си дърпам крака като бясна. Хватката му не беше силна, но кракът ми не помръдна.

— Аз идва от Флорида, идиот такъв. Прекарала съм половината си живот по бански.

— Тогава какъв ти е проблемът?

— Не ми харесваш. Това ми е проблемът.

Престанах да си дърпам крака и просто стоях на стълбите над него. Ръката му сякаш вибрираше върху кожата на глезната ми. Усещането беше адски странно. — Пусни ме, ако обичаш.

Съвсем бавно, като на забавен каданс, той започна да отпуска пръст по пръст, гледайки ме право в очите.

— Няма да си тръгна, коте. Ще дойдеш с мен да плуваме.

Тъкмо понечих да му отговоря, когато вратата зад нас се отвори. Обърнах се и ми примиля. На входа стоеше майка ми в цялата си прелест, облечена с пижама на мечета. Мили боже!

Погледът ѝ пробяга от мен към Деймън и очите ѝ така светнаха, че ми идеше да повърна върху главата му. Беше ясно, че си е извадила съвсем погрешни заключения.

— Ти живееш в съседната къща, нали? — каза тя.

Деймън изви врат да я погледне и се усмихна широко. Зъбите му бяха ослепително бели и идеално подредени.

— Казвам се Деймън Блек.

Мама се усмихна.

— Кели Шуорц. Приятно ми е — отвърна и ми хвърли недоумяващ поглед. — Защо не влезете вътре? Не е нужно да стоите вън на жегата.

— Много мило от ваша страна — каза Деймън, изправяйки се, и ме сръга с лакът, при това доста силно. — Дали пък да не влезем да си доуточним плановете вътре?

— Не е необходимо — отвърнах, пронизвайки го с поглед.

— Какви планове? — попита мама с лъчезарна усмивка. — Много обичам да се действа по план.

— Опитвам се да убедя прелестната ви дъщеря да дойде да плуваме заедно утре, но тя май се притеснява, че идеята няма да ви се понрави. — Той така ме побутна по рамото, че едва не залитнах към парапета. — Освен това имам чувството, че се срамува.

— Какво? — изненада се мама и поклати глава. — Нямам нищо против да отиде да плува с теб. Даже мисля, че би било чудесно. Все ѝ повтарям, че трябва да излиза повече. Прекрасно е, че се вижда със сестра ти, но...

— Мамо! — прекъснах я бързо и я изгледах изпод вежди. — Това съвсем не е...

— Точно същото ѝ казвах и аз — намеси се Деймън и преметна ръка през рамото ми. — Сестра ми е извън града до края на седмицата и си помислих, че няма да е лошо да правя компания на Кейти през това време.

— Колко мило от твоя страна — ухили се мама със задоволство. Прокарах ръка около кръста му, забивайки нокти в гърба му.

— Да, много мило, Деймън — процедих през зъби.

Той пое рязко въздух, за да не извика от болка.

— Нали знаете какво казват за съседските момчета...

— Знам. И знам също, че Кейти няма ангажименти утре — каза мама и ме стрелна с поглед. Можех да се хвана на бас, че вече си представяше общите ни деца с Деймън. Тая жена не беше в ред. — Свободна е да отиде да плува с теб.

Дръпнах ръката си от кръста на Деймън и се измъкнах изпод прегръдката му.

— Мамо...

— Няма проблем, миличка — прекъсна ме отново тя и пое да влезе в къщата, намигайки на Деймън. — Много се радвам, че се запознахме.

— Аз също — отвърна той с усмивка.

Щом мама затвори вратата, рязко се обърнах и бълснах Деймън с всички сили, но той беше като бетонна стена.

— Идиот такъв!

— До утре на обяд, котенце — ухили се той и отстъпи назад по стълбите.

— Мразя те! — просъсках.

— Чувствата са взаимни — каза той и погледна през рамо. — Залагам двайсет долара, че ще се явиш с цял банковски.

Беше непоносим.

ПЕТА ГЛАВА

Когато първите слънчеви лъчи проникнаха през прозореца, все още бях полуzasпала. Обърнах се на другата страна и въздъхнах тежко.

След няколко часа трябваше да изляза с оня кретен. Цяла нощ се въртях неспокойно в леглото, сънувайки как банковият ми се разкопчава пред ослепително зелените му очи. Грабнах от нощното шкафче последния роман, за който смятах да пиша в блога си, и прекарах сутринта в четене, опитвайки се мисля за всичко друго, но не и за предстоящото изпитание.

Малко преди обяд оставих книгата, отметнах завивките и влязох под душа. Няколко минути по-късно стоях по хавлия пред леглото и оглеждах критично банковите костюми, които притежавах. Обзе ме ужас. Деймън беше прав. Дори само при мисълта да се съблека полугола пред него, ми призляваше. Не можех да го понасям, беше може би единственият човек, когото някога съм мразила, но беше... просто бог. Кой знае какви момичета бе виждал по банкови.

Въпреки че не бих го докоснала за нищо на света, бях достатъчно голяма да призная, че част от мен искаше да ме пожелае.

Имах само три банкови костюма, които можеха да минат за приемливи: един цял, спортен — прекалено обикновен и скучен, един в две части с долнище с висока талия и къси крачолчета и едни бикини в яркочервен цвят. И палатка да си нахлузе, пак щях да се чувствам неудобно.

Метнах целия банков обратно в гардероба и взех другите два да ги огледам. Отражението ми се взираше с укор в мен от огледалото отсреща. Светлокестенява коса до средата на гърба, която все не смеех да подстрижа. Сиви очи, съвсем обикновени, не магнетични и неустоими като на Ди. Плътни устни, но не така изразителни като на мама.

Хвърлих поглед на червения банков. Винаги съм била сдържана, по-свенлива и предпазлива, отколкото майка ми би могла някога да бъде. А червеният банков бе всичко друго, но не и скромен. Беше

закачлив, дори секси — нещо, което аз определено не бях, и това, често казано, ме смущаваше. Сдържаната и практична Кейти не обичаше да рискува и беше досадно предвидима. Такава бях. Затова и мама нямаше никакви притеснения да ме оставя непрекъснато сама. Просто знаеше, че никога няма да направя нещо, което дори да я озадачи.

Затова и Деймън смяташе, че може да ме притиска в ъгъла и да ме води за носа, без дори да се замисли. Вероятно очакваше, че наистина ще облека целия банковски, както се бе обзаложил. Какво беше изтърсил, като ме видя за първи път? Че приличам на тринайсетгодишна?

Обзе ме ярост. Майната му!

Исках да бъда вълнуваща и дръзка. Може би дори да шокирам Деймън, да му покажа колко греши. Без да си дам възможност да размисля, метнах банковския с бабешкото долнище в ъгъла и грабнах червения.

Решението бе взето.

Надянах изрязаните бикини за нула време и побързах да скрия дързостта си с чифт джинсови шорти и горнище без презрамки на красиви цветя. Обух си гumenките, грабнах една хавлиена кърпа и слязох долу.

Мама се мотаеше в кухнята с обичайната чаша кафе в ръка.

— Доста късно се излюпи днес. Да не би да не си спала добре през нощта? — попита тя с нездраво любопитство.

Понякога се чудех дали не е медиум. Вдигнах рамене, шмугнах се покрай нея и си сипах портокалов сок. После с неестествено съсредоточение започнах да си правя тост, но погледът ѝ не престана да прогаря гърба ми.

— Четох в леглото.

Последва пауза, която сякаш продължи цяла вечност.

— Кейти? — каза накрая мама.

Ръцете ми трепереха, докато мажех филийката с масло.

— Да?

— Започва ли да свикваш тук? Харесва ли ти?

— Става — кимнах.

— Това е добре — отвърна тя и поемайки дълбоко въздух, добави: — Вълнуващ ли се за днес?

Стомахът ми се сви. Идеше ми да ѝ се разvikам, задето ме насади така с Деймън, но знаех, че не го е направила нарочно. Притесняваше се, че няма да ѝ простя, че ме довлече тук, далеч от всичко, което обичах.

— Донякъде — изльгах.

— Мисля, че ще прекараш чудесно — каза тя. — Само бъди внимателна.

Изгледах я многозначително.

— Съмнявам се, че може да ми се случи нещо, докато плувам.

— Къде ще ходите?

— Не знам. Не ми каза. Сто на сто някъде наблизо.

— Знаеш какво имам предвид. Той е хубаво момче... — каза тя, отправяйки се към вратата, и ме изгледа с онзи поглед в стил „ти дето отиваш, аз оттам се връщам“.

После за щастие излезе. Въздъхнах с облекчение. Не бях в състояние да изслушам отново беседата за птичките и пчеличките, още по-малко пък днес. Първия път се бях травмировала достатъчно. Втрисаше ме само като си помислех.

Миех чиниите, когато на входната врата се почука. Стреснах се и погледнах часовника.

11:46. Поех дълбоко въздух да се успокоя и отидох да отворя, препътайки се в собствените си крака. На прага стоеше Деймън, преметнал небрежно плажна кърпа през рамо.

— Малко подраних.

— Виждам — отвърнах хладно. — Случайно да си се отказал?

Може винаги да пробваш да изльжеш.

— Не съм лъжец — каза той, вирвайки вежда.

— Момент да си взема нещата — изстрелях и без да чакам отговор, затръшнах вратата пред лицето му.

Беше детинска постъпка, но се почувствах така, сякаш съм извоювала малка победа. Отидох в кухнята, грабнах кърпата и се върнах да отворя вратата. Деймън стоеше там, където го бях оставила. Кимна ми и тръгнахме.

Обзе ме нервна възбуда, докато вървях след него през двора.

— Няма ли да ми кажеш къде отиваме? — попитах.

— Няма да е забавно, ако ти кажа? — отвърна той. — Как иначе ще се изненадаш?

— От скоро съм тук, ако нямаш нищо против. Ще се изненадам, където и да ме заведеш.

— Тогава какво питаш? — каза той и ме изгледа високомерно. Въздъхнах отегчено.

— Няма ли да вземем колата?
Деймън се разсмя.

— Не. Там, където отиваме, не се стига с кола. Не е някое известно място. Повечето от местните дори не го знаят.

— О, значи да се смятам за специална.

— Знаеш ли какво си мисля, Кити?

Погледнах го крадешком. Наблюдаваше ме с такава съсредоточеност, че чак се изчервих.

— Убедена съм, че не искам да знам.

— Мисля си, че сестра ми има много високо мнение за теб и започвам да се питам дали не крои нещо.

— Е, колко е високо мнението ѝ, Деймън? — ухилих се самодоволно.

Той сякаш се изненада да чуе името си. Миг по-късно съсредоточението в погледа му изчезна и той ме поведе надолу по улицата. Когато пресякохме главния път и навлязохме в гъстата гора отвъд, любопитството ми прерасна в притеснение.

— Защо ме водиш в гората? Да не би да ми готвиш нещо? — попитах къде на шега, къде сериозно.

Той ме погледна през рамо, но от гъстите му мигли не можех да видя очите му.

— И какво бих могъл да ти готвя в гората, котенце?

Побиха ме тръпки.

— О, възможностите са неограничени.

— Нали? — отвърна той.

Пробиваше си с лекота път през гъстата растителност и оплетените филизи по земята, а аз непрекъснато се препъвах в корени и обрасли с мъх камъни.

— Не може ли да кажем, че сме го направили?

— И на мен не ми е приятно, вярвай ми, но мрънкането ти няма да подобри нещата — каза той, прескачайки едно паднало дърво, и се обърна да ми подаде ръка.

— Направо е удоволствие да се говори с теб — троснах се и за миг се поколебах дали да не прескоча дървото без негова помощ, но накрая хванах ръката му.

От допира сякаш ме удари ток. Прехапах устни, докато преминем препятствието, и си дръпнах ръката.

— Благодаря.

Деймън не отговори, просто отмести поглед от мен и продължи да върви.

— Кефиш ли се, че ще почнеш в ново училище?

Какво?! Много пък му пuka!

— Ми не е много приятно да си новак, да ти кажа. Не познаваш никого, всички те зяпат, хич не е забавно.

— Знам какво имаш предвид.

— Знаеш ли?

— Да, знам. Още малко и ще стигнем.

Искаше ми се да го разпитам, но реших, че няма смисъл. Пак щеше да ми отговори уклончиво или да ми се направи на интересен.

— Колко малко? Май доста вървяхме вече.

— Не сме вървели чак толкова, двайсетина минути, най-много половин час. Нали ти казах, че мястото е закътано.

Малко по-надолу гората най-после свърши и излязохме на открито.

— Добре дошла в нашето малко кътче от рая — заяви той с ехидна усмивка.

Реших да не му обръщам внимание и направих няколко крачки напред да огледам мястото.

— Боже, каква красота!

— Нали?

Той застана до мен и вдигна длан над очите си да се предпази от яркото слънце, което блестеше върху гладката повърхност на водата.

От начина, по който стоеше и гледаше наоколо, разбрах, че това място е специално за него. Самият факт, че ми го показваше, ме накара да се почувствам някак особено. Пресегнах се и сложих длан на ръката му, а той веднага се обърна и ме погледна.

— Благодаря ти, че ме доведе тук.

Дръпнах си ръката и извърнах глава, преди да успее да си отвори устата и да развали всичко.

През гората преминаваше река, която точно на това място се разливаше в малко естествено езеро, чиито бистри води трептяха от лекия бриз. По средата се издигаха гладки и заоблени скали. Незнайно как дърветата сякаш се бяха отдръпнали, за да опишат идеален кръг около езерото, а на освободеното и озарено от слънце пространство бе поникнала ниска трева, изпъстрена с диви цветя. Навсякъде цареше пълен покой.

Доближих се до водата.

— Колко е дълбоко?

— Около три метра на повечето места, шест отвъд скалите. — Деймън отново се бе оказал зад мен, без да го усетя. — Ди обожава това място. Преди да дойдеш, прекарваше дни наред тук.

Пристигането ми явно беше началото на края за него. Апокалипсис. Кейт-магедон.

— Виж, нищо лошо няма да сторя на сестра ти.

— Дано.

— Няма да ѝ повлияя зле — опитах отново, давайки си сметка, че нещата биха били далеч по-прости, ако се погаждаме. — Никога не съм се забърквала в нищо.

Той пристъпи и се изравни с мен, продължавайки да гледа спокойните води.

— Тя няма нужда от приятели като теб.

— Че какво ми има на мен бе?! — сопнах се. — Знаеш ли какво?

По-добре не ми отговаряй.

Той въздъхна.

— Защо се занимаваш с градинарство?

Изтръпнах. Ръцете ми сами се свиха в юмруци.

— Моля?!

— Защо се занимаваш с градинарство? — повтори той, все така загледан в езерото. — Ди каза, че го правиш, за да не мислиш. За какво се опитваш да не мислиш?

Какво сега? Почнахме да си споделяме ли изведенъж?

— Не е твоя работа.

Деймън сви рамене.

— Хайде да плуваме тогава.

Да плувам с него бе последното, което исках да направя в този момент. Виж, да го удавя, да. Но в следващия момент той изрита

маратонките си, събу джинсите и остана по шорти за плуване. После със светкавичен жест свали и фланелката и просто онемях. По дяволите, бях виждала мъже по бански и преди. Доскоро живеех във Флорида, където всеки втори се разкарваше полуогол. И такива като него бях виждала не един и двама. Голяма работа!

Само дето работата хич не беше малка.

Тялото му беше съвършено, не прекалено мускулесто, но определено доста развито за възрастта му. Когато тръгна с плавна стъпка към езерото, по гърба и по бедрата му се очерта всеки мускул.

Не знам колко време го зяпах, преди да се гмурне най-после във водата. Лицето ми гореше. Въздъхнах тежко и едва тогава си дадох сметка, че съм си сдържала дъха. Трябваше да се взема в ръце. Или да намеря камера да го заснема, защото сто на сто можех да изкарам добри пари от едно такова видео. Беше жесток, дявол да го вземе... Стига да не си отваряше устата.

Деймън се показва над повърхността на водата няколко метра понавътре, още по-красив с прилепналата назад мокра коса и с онези изумруденозелени очи, които съвсем се открояваха на откритото му лице.

— Няма ли да влезеш?

Сетих се за банския, който бях облякла, и ми идеше да избягам. Предишната ми увереност се бе изпарила напълно. Събух си гumenkite бавно и методично, преструвайки се, че се наслаждавам на пейзажа, а сърцето ми бълскаше в гръденния ми кош, сякаш искаше да изскочи.

Той ме гледа с любопитство известно време и накрая каза:

— Май си доста срамежлива, а, котенце?

Прималя ми.

— Защо продължаваш да ме наричаш така?

— Защото, като го чуеш, се наежваш точно като котка — каза той през смях и се отгласна назад, образувайки вълнички около гърдите си.
— Е, ще влезеш ли най-после?

Мили боже, той явно нямаше намерение да се махне. Тъкмо обратното, гледаше ме с такова предизвикателство, сякаш очакваше да се уплаша и да се откажа. Може би точно това искаше. Нямах никакво съмнение, че прекрасно знае какъв ефект предизвиква върху момичетата.

Сдържаната и практична Кейти щеше да влезе с дрехите във водата. Не исках да бъда тази Кейти. Нали именно затова бях облякла червения бански? Исках да му покажа, че не може да ме уплаши така лесно. И бях решена да спечеля този рунд.

Деймън изглеждаше отегчен.

— Давам ти една минута да се престрашиш.

Преодолях желанието си отново да му покажа среден пръст и поех дълбоко въздух. Нямаше да се събличам гола, в края на краищата.

— Иначе какво?

Той доплува по-близо до брега.

— Иначе излизам и те вкарвам насила във водата.

— Ти само посмей — изгледах го навъсено.

— Четирийсет секунди.

Той се приближи още повече, без да откъсва пронизващия си поглед от мен.

Прокарах длан по челото си и въздъхнах.

— Трийсет секунди — подвикна той от още по-близко разстояние.

— Господи! — смотрехи и бързо свалих блузата си.

Мина ми през ум да я хвърля в лицето му, но секундите летяха и побързах да си събуя и панталонките, преди да е излязъл от водата.

Пристигах напред с ръце на кръста.

— Доволен ли си?

Деймън престана да се усмихва и още повече се вторачи в мен.

— Чак пък доволен.

— Какво каза? — изгледах го изпод вежди.

Тоя идиот наистина ли изтърси това, което си мисля?

— Нищо. Хайде, влизай, преди тая червенина да е стигнала до петите ти.

Изчерьвих се съвсем под изпитателния му поглед и побързах да се обърна, за да отида до едно място, на което езерото беше по-плитко. Хладката вода бе като балсам за пламналата ми кожа. Отчаяно търсех нещо смислено да кажа.

— Много е красиво тук.

Той ме погледа още известно време, след което, слава богу, изчезна под повърхността. Изпитвах нужда да охладя лицето си и

също се гмурнах. Допирът с хладната вода ми подейства отрезвяващо, мислите ми се проясниха.

Когато изплувах и отметнах дългата си коса назад, за да открия лицето си, Деймън ме гледаше от няколко метра разстояние, потопен почти до брадичката. От тежкото му дишане по гладката повърхност на водата от време на време се появяваха леки вълнички. Нещо в погледа му ме теглеше да се приближа.

— Какво? — попитах след известно мълчание.

— Защо не дойдеш насам?

Как ли пък не! Нямаше да му доставя това удоволствие дори да ме подмамеше с бисквитка. Кой знае какво можеше да направи. Гмурнах се и заплувах към скалите.

Стигнах ги с няколко мощнни загребвания, излязох от водата и изпълзях върху топлите камъни. Изстисках косата си и вдигнах глава да погледна наоколо. Деймън плуваше на място някъде по средата на езерото.

— Изглеждаш разочарован.

Той не отговори. Лицето му придоби странно, почти объркано изражение.

— Мдаа... да видим какво имаме тук.

Потопих краката си във водата и го изгледах с недоумение.

— Сега пък какво те прихвана.

— А, нищо — отвърна той и заплува към мен.

— Каза нещо.

— Нали?

— Много си странен.

— А ти не си това, което очаквах — каза той и посегна да ме хване за глезена.

Отдръпнах се и попитах:

— Какво имаш предвид? Че не ставам за приятелка на сестра ти ли?

— Нямате нищо общо.

— Откъде знаеш? — казах и дръпнах и другия си крак.

— Знам.

— Приличаме си в много неща. Освен това я харесвам. Много е симпатична и умее да се забавлява. — Изпълзях още по-назад, за да не

може изобщо да ме докопа. — А ти тряба да престанеш да се държиш като идиот и да разгонваш приятелите й.

Деймън замълча за миг, а после се разсмя.

— Ти наистина не приличаш на останалите.

— Кои останали?

Отново настъпи мълчание. Чуваха се единствено тихите плясъци на водата около раменете му.

Поклатих глава и се откаzaх да настоявам. След малко той отново се гмурна. Излегнах се на скалите и затворих очи. Слънцето галеше лицето ми, топлината на скалите приятно грееше тялото ми, хладната вода гъделичкаше стъпалата ми. Почувствах се като на плажа във Флорида. Можех да остана тук цял ден. Ако го нямаше Деймън, всичко щеше да е идеално.

Нямах никаква представа защо твърдеше, че не съм като останалите и че сестра му няма нужда от приятели като мен, но едва ли се дължеше само на някаква болезнена братска загриженост и ревност. Надигнах се на лакти, очаквайки да го видя да лежи по гръб във водата, но него го нямаше. Изправих се внимателно върху хълзгавите скали и огледах езерото да зърна някъде чернокосата му глава, но не го съзрях никъде. Обърнах се да го потърся от другата страна на скалите, но и там го нямаше. Започна да ме обзема паника.

Да не би да ме е зарязал, за да се избъзика с мен? Но нямаше ли да го чуя, ако беше излязъл от водата?

Зачаках, надявайки се всеки момент да се появи на повърхността, останал без дъх, но секундите станаха минута, после две. Очите ми шареха все по-тревожно по гладкото като огледало езеро, но от него нямаше и следа.

Прибрах косата си зад ушите и вдигнах длан над очите си, за да виждам по-добре на яркото слънце. Нямаше начин да издържи толкова дълго под вода. Беше просто невъзможно.

Дъхът ми свистеше леден във внезапно отеснелите ми гърди. Нещо не беше наред. Изкатерих се нагоре по скалите и се взрях в спокойните води долу. Да не би да се беше наранил?

— Деймън! — извиках. Никой не отговори.

ШЕСТА ГЛАВА

— Деймън!

Главата ми се пръскаше от какви ли не мисли. От колко минути е под вода? Къде го бях видяла за последен път? Колко време ще ми отнеме да повикам помощ? Не харесвах Деймън и да, в един момент ми идеше да го удавя, но не исках да умира, за бога.

— Господи! — прошепнах. — Само това не!

Не можех да си позволя да губя повече време в мислене. Трябваше да предприема нещо. Спуснах се внимателно надолу по скалите, готова да се гмурна, когато повърхността на водата се раздвижи и от дълбокото се изстреля Деймън. Изненада и облекчение преминаха през цялото ми тяло, последвани от почти непреодолимо желание да повърна. А после да го ударя.

Той се набра на ръце, за да се качи на скалите, и мищите му се откроиха от усилието.

— Добре ли си? Изглеждаш стресната.

Гласът му ме извади от вцепенението. Сграбих го за хълзгавите рамене, сякаш за да се уверя, че е жив и не е претърпял някакво мозъчно увреждане заради липса на кислород, и извиках в лицето му:

— Ти добре ли си? Къде беше? — После го праснах по рамото. Яката. — Никога повече не прави така!

Деймън вдигна рязко ръце, за да се освободи от хватката ми.

— Ало! Я по-спокойно! Какъв ти е проблемът?

— Беше под вода толкова време! Помислих, че си се удавил! Ти нормален ли си? Защо ме плашиш така? — Изправих се рязко и поех дълбоко въздух, за да се успокоя. — Нямаше те цяла вечност!

— Не съм бил под вода чак толкова дълго. Плувах — погледна ме той, озадачен.

— Не, Деймън! Беше! Поне десет минути! Търсих те, виках те! Изкарах си акъла! Реших, че си... умрял.

Той също се изправи.

— Не са били десет минути. Така ти се е сторило. Никой не може да издържи без въздух толкова дълго.

— Ти явно можеш — отвърнах и проглътнах буцата в гърлото си. Деймън ме погледна в очите.

— Ама ти май наистина си се уплашила!

— Не бе! На ужким! Помислих, че си се удавил, ти казвам! — казах разтреперана.

— Кити, излизах да си поема въздух и веднага се гмурках отново. Сигурно не си ме видяла.

Лъжеше. Знаех го с всяка фибра на тялото си. Може би пък се беше тренирал да издържа дълго без въздух? Но ако е така, защо да не ми го каже?

— Често ли ти се случва това? — попита той.

— Кое по-точно? — изгледах го с недоумение.

— Да си въобразяваш разни неща. Или може би имаш сериозен проблем с усещането за време?

— Нищо не съм си въобразила! И усещането ми за време си е съвсем наред, идиот такъв!

— Тогава наистина не знам какво да ти кажа — отвърна той и пристъпи крачка напред, с което се озова почти до мен на тясната скала. — Не аз си въобразявам, че съм бил под вода десет минути, след като не са били повече от две. Знаеш ли, ще взема да ти купя часовник, като си получа ключовете на колата и успея да отида до града.

Колкото и да е странно, съвсем бях забравила защо всъщност сме тук. Покрай ступора при вида на полуголото му тяло и ужаса при мисълта, че се е удавил, изглежда, totally бях откачила.

— Е, погрижи се да разкажеш подробно на Ди колко хубаво сме изкарали, за да ти върне тъпите ключове най-после — казах и го погледнах в очите. — Така няма да ни се наложи да повтаряме днешното събитие.

Самодоволната усмивка отново цъфна на лицето му.

— Това удоволствие се пада на теб, котенце. Сигурен съм, че ще ти се обади довечера да те пита.

— Тогава можеш да бъдеш спокоен. Ще си получиш клю...

Подхлъзнах се на мокрите скали и залитнах, размахвайки ръце във въздуха като пълен глупак.

Със светкавична реакция той се протегна, хвана ме над лакътя и ме придърпа към себе си! В следващия миг се озовах долепена до топлите му, мокри гърди. Силната му ръка ме придържаше през кръста.

— Внимавай, котенце. Ди ще ме убие, ако си разбиеш главата в скалите.

Естествено. Вероятно ще реши, че го е направил нарочно. Понечих да отговоря, но не можах да издам нито звук. Дрехите, които деляха телата ни, бяха нищожни. Кръвта пулсираше в слепоочията ми. Сигурно от адреналина. Все пак едва не се бях пребила.

Обзе ме странна възбуда. Стояхме, прилепени един до друг, и се гледахме очи в очи. Лек ветрец галеше телата ни там, където не се допираха, от което допирът сякаш ставаше още по-горещ.

Мълчахме.

Гърдите му ритмично се движеха нагоре-надолу, дълбоките му зелени очи с всеки миг потъмняваха. През тялото ми премина мощн, почти електрически импулс, който сякаш бе дошъл от него.

Глупости! Това беше невъзможно, абсурдно. Та той ме ненавиждаше.

После Деймън отмести ръка от кръста ми и отстъпи назад. Прокашля се и каза с дълбок, плътен глас:

— Мисля, че е време да се прибираме.

Кимнах разочарована, без да съм наясно от какво точно. Промените в настроението му ме караха да се чувствам така, сякаш се возех на развалена въртележка, която не можеше да спре, но нещо в него непреодолимо ме... привличаше.

Подсушихме се и се облякохме в пълно мълчание. По пътя към къщи също не говорихме. Изглежда, никой от нас нямаше какво да каже, което всъщност беше хубаво. Харесваше ми повече, когато не си отваряше устата.

Но когато стигнахме на нашата улица, той изруга през зъби. Помежду ни сякаш премина ледена вълна. Проследих погледа му. Пред къщата им беше спряла непозната кола — едно от онези суперскъпи аудита, които струваха колкото годишната заплата на майка ми. Помислих, че е на родителите му, и се подгответих за някакъв скандал.

Скулите на Деймън заиграха.

— Кити, аз...

В този момент вратата на къщата се отвори и затвори с оглушителен трясък. На верандата излезе млад мъж на около трийсет години. Беше светлокестеняв и не приличаше нито на Деймън, нито на Ди. Който и да бе, беше красив и добре облечен.

Но изглеждаше бесен.

Спусна се към Деймън, прескачайки стъпалата през две, и дори не ме погледна. Нито веднъж.

— Какво става тук? — попита.

— Абсолютно нищо — отвърна Деймън и скръсти ръце. — След като сестра ми не си е вкъщи, много ми е интересно ти какво правиш в дома ми?

Ясно. Определено не беше роднина.

— Самопоканих се — отвърна той. — Не предполагах, че ще имаш нещо против.

— Е, имам, Матю.

Матю. Значи това беше човекът, на когото трябваше да се обади Ди. Стоманеният поглед на мъжа най-накрая се фокусира върху мен. Ококори леко очи. Бяха ярко, ослепително сини. Той ме огледа от главата до петите, не с мъжки интерес, а по-скоро за да ме прецени, и лицето му се изкриви от някаква гримаса.

— Очаквах повече от теб, Деймън.

По дяволите, пак се почва. Вече се чувствах като някаква панаирджийска атракция. Във въздуха се усещаше напрежение. И всичко това заради мен? Не можех да го проумея. Та този човек ме виждаше за първи път!

Деймън присви очи.

— Матю, ако цениш способността си да ходиш, горещо те съветвам да смениш темата.

Втрещена до немай-къде, отстъпих встрани.

— Мисля, че трябва да си вървя.

— Аз пък мисля, че Матю трябва да си върви — каза Деймън и застана пред мен. — Изглежда, не е дошъл за друго, освен да си навира носа там, където не му е работа.

Дори тялото на Деймън не беше в състояние да препречи пронизващия и изпълнен с погнуса поглед на мъжа.

— Съжалявам — казах с разтреперан глас, — но наистина не знам какво става тук. Ние просто ходихме да плуваме.

Матю стрелна поглед към Деймън, който вдигна решително глава.

— Не е това, което си мислиш. За такъв ли ме смяташ? Ди ми скри ключовете. Трябаше да изляза с нея, за да ми ги върне.

Пламнах цялата. Беше ли необходимо да казва на някакъв дръвник, че е излязъл с мен по принуда?

Мъжът се разсмя.

— Значи това е малката приятелка на Ди.

— Същата — казах, скръстявайки ръце.

— Мислех, че си решил тоя проблем — Мъжът ме изгледа, сякаш бях канибал. — Че си успял да вразумиш сестра си.

— Що не пробваш ти да я вразумиш, та да видим как точно ще стане — сопна се Деймън и го стрелна с поглед.

— И двамата сте за бой — отсече ядосано Матю и се вторачи в очите му.

Изведнъж в небето отекна оглушителен гръм. Преди да успея да се окопитя, проблесна светкавица и за миг ме ослепи. Когато се осъзнах, над главата ми се бяха събрали черни, буреносни облаци. Атмосферата бе заредена с напрежение. Усещах го дори с кожата си.

После Матю извърна глава, изгледа ме с отвращение и тръгна към къщата. Щом затръшна вратата след себе си, облаците се разсеяха. Погледнах вцепенена към Деймън.

— К-к-какво беше това? — попита.

Той обаче вече вървеше към къщата. Миг по-късно входната врата изтрещя като изстрел в каньон. Стоях на тревата отпред и се опитвах да проумея случилото се. Вдигнах глава към небето. Беше ясно и синьо, без следа от облаче. Стотици пъти бях виждала внезапни летни бури във Флорида, които се разразяваха в миг и после изчезваха, сякаш никога не ги е имало, но това тук бе просто невероятно. Не бях сигурна и какво точно се бе случило на езерото, но Деймън наистина беше стоял под вода твърде дълго. Вече нямах никакви съмнения, че нещо не е наред с него. И не само с него.

СЕДМА ГЛАВА

Ди се обади още същата вечер и макар да ми се искаше да ѝ кажа, че разходката ми с Деймън не е била съвсем цветя и рози, излъгах. Казах ѝ, че се е държал перфектно и напълно е заслужил да си получи ключовете обратно. Иначе се опасявах, че ще го накара пак да ме изведе някъде.

Тя толкова се зарадва, че чак ми стана неудобно.

Следващата седмица се изнiza изключително бавно. Имах безкрайно много време да се примирия с факта, че след десетина дни започвам училище. Ди не се беше върнала още от гостуването при роднини или оттам, където беше отишла. Самотна и отегчена до смърт, поднових близките си отношения с интернета.

В събота привечер Деймън най-неочаквано се появи пред вратата, пъхнал ръце в джобовете на джинсите си. Видях го през прозореца, преди да почука. Стоеше с гръб към мен, вирнал назад глава, и гледаше синьото безоблачно небе. Пъrvите звезди вече бяха започнали да се появяват, но слънцето щеше да залезе съвсем едва след два часа.

Изненадах се, че го виждам, и излязох навън. Главата му се извърна така светкавично, че се уплаших да не си разтегне някое сухожилие.

— Какво правиш? — попитах.

Свъси вежди. След няколко секунди устните му се извиха в полуусмивка и той се прокашля.

— Обичам да гледам небето. Има нещо загадъчно в него — каза и отново вдигна поглед нагоре. — Сигурно защото е безкрайно.

Говореше почти като философ.

— Има ли опасност някой луд да излезе от дома ти и да ти се развира, че говориш с мен?

— В момента не, но винаги има друг път.

Не можех да разбера шегува ли се, или говори сериозно.

— Предпочитам да го пропусна тоя друг път.

- Сигурен съм. Заeta ли си?
- Занимавам се с блога си. Иначе не.
- Имаш блог?!

Той се облегна на колоната и ме погледна. На лицето му се четеше пренебрежение. Сякаш поддържането на блог беше някакъв вреден навик.

- Да, имам блог.
- Как се казва?
- Не е твоя работа — ухилих се мазно.
- Интересно име — каза той и също се ухили. — И на каква тема ти е блогът? Плетене? Редене на пъзели? Самотата?
- Ха-ха, много смешно — въздъхнах. — Коментирам книги.
- И плащат ли ти за тая работа?

Разсмях се с глас.

- Естествено, че не.

Деймън изглеждаше озадачен.

— Значи пишеш за книги и не ти плащат, ако някой купи книга, заинтригуван от коментарите ти?

— Не пиша, за да ми плащат. — Въпреки че не би било лошо. — Правя го, защото ми харесва. Обичам да чета и ми е приятно да споделя впечатленията си от книгите, които съм чела.

- А какви книги четеш?
- Всякакви. — Облегнах се на колоната срещу него и вдигнах глава да уловя погледа му. — Предпочитам най-вече такива, които се занимават с паранормалното.

- За вампири и върколаци?

Господи, колко въпроса смяташе да ми зададе!

- Да.
- А за духове и извънземни?
- Историите за духове стават, но за извънземните не съм толкова сигурна. И-Ти не ме въодушеви особено, мен и много други читатели.

- А какво те въодушевява? — попита той и вирна вежда.
- Във всеки случай не малки зелени човечета — отвърнах.
- Както и да е, обичам също да чета комикси, исторически романи...
- Четеш комикси?! — възклика той изненадан. — Сериозно?

— Да — кимнах. — Защо ти се струва толкова невероятно? Момичетата не могат ли да четат комикси?

Той дълго ме гледа, след което кимна по посока на гората и каза:

— Искаш ли да си направим един поход?

— Нали знаеш, че не си падам по планинския туризъм — отвърнах.

На лицето му се появи усмивка. Имаше нещо... предизвикателно в нея. Мъжкарско. Секси.

— Няма да те водя в Скалистите планини. За малка безобидна разходка става дума. Сигурен съм, че ще оцелееш.

— Ди не ти ли каза къде е скрила ключовете? — попитах с недоумение.

— Каза ми.

— И защо си дошъл тогава?

Деймън въздъхна.

— Без никаква определена причина. Просто реших да намина, но ако ще поставяш всичко под съмнение, забрави — каза той и се обърна да си върви.

Прехапах устни. Това беше глупаво. Умирах от скука вече дни наред. Махнах с ръка и извиках:

— Добре де! Хайде да се разходим.

— Сигурна ли си?

Кимнах, не без притеснение.

— Защо минаваме оттук? — попитах, когато ме поведе зад къщата ни. — Сенекските скали са в обратна посока. Мислех, че всички туристически пътеки започват оттам — казах и посочих към предната част на къщата, откъдето се виждаха върховете на гигантските скалисти образувания.

— Да, но от тази страна има обходни маршрути, които са по-леки — отвърна той. — Повечето хора знаят основните пътеки и все тях ползват, но като дойдохме тук, в началото доста скучах и открих няколко други подстъпа, които са извън отъпканите трасета.

Намръщих се.

— Колко далеч извън отъпканите пътища смяташ да ме завлечеш?

Той се разсмя.

— Не много.

— Значи по-лек маршрут, казваш. Няма ли да ти е досадно?

— Не, важното е, че ще се раздвижа малко. Не обичам да се заседявам. Освен това няма да ходим чак до каньона, че да ми досади. Дотам е доста път.

— Добре. Води тогава.

Минахме покрай тях да вземем две бутилки вода и потеглихме. Вървяхме мълчаливо известно време, след което той каза:

— Много си доверчива, котенце.

— Престани да ме наричаш така! — извиках на гърба му.

Беше ми трудно да следвам широките му крачки и се тързах малко по-назад. Той извърна глава и ме погледна през рамо, без да спира.

— Никой ли не ти е викал така преди?

Пробивах си път покрай един голям, бодлив храст.

— И други хора са ми викали, но от твоята уста звучи толкова...

Той вирна вежди.

— Толкова какво?

— Ми не знам, като обида. — Крачките му се забавиха и най-после успях да се изравня с него. — Или като някакво секуларно извращение.

Той се разсмя бурно и силно. От плътния му глас цялото ми тяло се напрегна.

— Защо ми се смееш непрекъснато?

— Не знам. Просто ме разсмиваш — отвърна той и ме погледна с усмивка.

— Както и да е — сопнах се и изритах ядосано един камък. — Я по-добре кажи какво му има на тоя Матю. Държеше се така, все едно съм му изяла закуската.

— Нищо му няма. Просто не ти вярва.

— За кое? — попитах озадачена. — Че ще опазя честта ти?

Той се изсмя с пълно гърло.

— Предполагам — отвърна накрая. — Не е фен на красивите момичета, които си падат по мен.

— Какво?! — Спънах се на един корен и Деймън моментално ме хвана, отдръпвайки се веднага щом стъпих на краката си. Ръцете му бяха само за миг на кръста ми, но от допира кожата под дрехите ми настръхна. — Шегуваш се, нали?

— За кое по-точно? — попита той.

— За всичко!

— Айде, моля ти се! Не ти вярвам, че не се смяташ за хубава. —
Мълчах. Той ме изгледа озадачено и се замисли. — Наистина, Кити,
никой ли не ти е казвал, че си красива?

Естествено, че ми го бяха казвали и преди, но май никога не бях
обръщала внимание. Бях го чувала от разни гаджета, но за първи път
ми се случваше да ми го каже някой, който всъщност не ме харесваше.

— Казвали са ми го, разбира се — вдигнах небрежно рамене.

— Може би пък просто не си даваш сметка, че си красива.

Отново свих рамене и се загледах в някакви паднали стволове
край пътеката, готова да сменя темата и да се направя, че не съм чула
втората част от твърдението му. Категорично не си падах по този
арогантен тип.

— Знаеш ли какво си мисля? — каза той тихо.

Наоколо цареше пълен покой, чуха се само някакви птички в
далечината.

— Какво? — попитах едва чуто.

— Винаги съм смятал, че истински красивите хора, тези, които
са красиви и отвън, и отвътре, рядко осъзнават какво впечатление
създават у околните. — Съзнателно потърси с поглед очите ми и за миг
стояхме и се гледахме, почти долепени един до друг. — А онези, които
парадират с красотата си, прахосват това, което имат. Защото тяхната
красота е преходна — просто черупка, в която няма нищо друго, освен
сенки и празнота.

Направих възможно най-неподходящото нещо. Разсмях се.

— Извинявай, но това е най-смисленото нещо, което съм чувала
да казваш. Да не би някакви извънземни да са взели Деймън, когото
познавам? И къде са, че да ги помоля да го задържат?

Той се намръщи.

— Просто бях искрен.

— Знам. Съжалявам, че реагирах така тъпло, но наистина ме
свари неподгответна.

Чувствах се ужасно. Как можах да опропастя може би
единственото мило нещо, което някога щеше да ми каже?

Той сви рамене и отново закрачи по пътеката.

— Няма да се отдалечаваме много — каза след няколко минути.

— Значи се интересуваш и от история, така ли?

— Да, знам, че сигурно ме мислиш за откачалка — отвърнах, облекчена, че сменяме темата.

Коментарът ми сякаш го подразни.

— А знаеш ли, че по тези земи някога са кръстосвали индианци от племето сенека?

— Нали няма да ми кажеш, че вървим върху индиански гробове?

— изгледах го косо.

— Ами... нищо чудно да са погребали някого по тия места. Сенеките не са живели тук, просто са преминавали, но ако някой е умрял при прехода, твърде е възможно да са го...

— Деймън! Предпочитам да не знам — прекъснах го, тупвайки го леко по рамото.

Той ме погледна с онова неразгадаемо изражение и поклати глава.

— Добре тогава, ще ти разкажа историята без иначе съвсем естествените неща от живота, които така те плашат.

Един дълъг клон се спускаше ниско над пътеката и Деймън го повдигна, за да мина. Докато се промушвах отдолу, неволно отърках рамо в гърдите му и ме побиха тръпки.

— Каква история?

— Ще видиш. Слушай сега... Преди много време по тези места имало единствено гори и хълмове. То и днес не е много по-различно, като се изключат малките градчета тук-там — каза той и вдигна ръка да отмести ниските клони по пътя ни. — Но си представи как е изглеждало това място, когато е било толкова рядко населено, че са били нужни дни, дори седмици, за да стигне човек до най-близкия си съсед.

— Едва ли е било приятно — казах.

— Сигурно не, но такъв е бил животът преди стотици години. Хората са живеели на няколко километра един от друг, но разстоянията са се изминавали или пеша, или на кон и всичко това е отнемало много време. Пък и съвсем не е било безопасно.

— Мога да си представя — обадих се тихо.

— Преди да се установят на запад, сенеките са прекосили цялата източна част на Съединените щати и в някакъв момент са минали и по

тия места, търсейки убежище в скалите, които днес носят тяхното име.

— Той се обърна и ме погледна. — Знаеш ли, че малката пътечка, която започва точно зад къщата ви, води до подножието на скалите?

— Не, не знаех. Винаги са ми се стрували толкова далече.

— Всъщност не са. Ако повървиш два-три километра по пътеката, ще се озовеш точно под тях. Изглеждат далече, защото са много стръмни и високи. Дори най-опитните катерачи не се решават да ги покорят. Знаеш ли на колко голяма площ се простират? Обхващат окръг Грант и окръг Пендълтън. Най-внушителни са при Спрус Ноб, но дотам е почти невъзможно да се стигне, защото повечето подстъпи се намират в частни земи. Представяш ли си какво е да можеш да се изкачиш до най-високата им точка и да погледнеш от близо три хиляди метра височина? — размечта се той.

— Сигурно е страхотно — смотлевих, но хич не бях убедителна и побързах да се усмихна, за да не опропаства момента.

Това бе може би най-дългият разговор, който бяхме водили с Деймън, без да ми се прииска да му тегля една.

— Ако не те е страх от високо — засмя се той, виждайки изражението на лицето ми. — Както и да е, Сенекските скали се състоят от кварцит, който в по-голямата си част представлява кварцов пясъчник. Затова на места имат розов оттенък. Кварцитът е бета-кварц. Хората, които вярват в... паранормални сили или пък в... силата на природата, както много индиански племена навремето, смятат, че бета-кварцитът има способността да съхранява и трансформира енергия и даже да я пренасочва. Да предизвиква смущения в електронни и други устройства и дори да кара разни неща да изчезват.

— Стига бе!

Той ме изгледа строго и реших повече да не го прекъсвам.

— Може би именно бета-кварцитът е привлякъл сенеките по тези места. Още повече че корените им не са били тук. И всъщност никой не знае какво ги е довело насам, колко време са пребивавали по тия земи, дали са дошли, за да търгуват, или да воюват. — Той замълча и се огледа наоколо, сякаш ги виждаше като сенки от миналото. — Но идването на сенеките в тази непристъпна скалиста местност е дало началото на една много романтична легенда.

— Романтична ли? — попита изненадана.

Не можех да си представя каква романтика може да се роди сред тия чукари.

— Да, звучи невероятно, но разправят, че една красива индианска принцеса на име Снежната птица поискала от седемте най-храбри войни в племето да докажат любовта си към нея, като направят нещо, на което само тя била способна. Много мъже желаели да я спечелят заради красотата и положението й, но тя искала избранникът ѝ да бъде достоен за нея. Когато дошло време да си избере съпруг, подложила воините на изпитание, което само най-смелият и най-отдаденият от тях можел да преодолее. Накарала ги да я последват до върха на най-високата скала.

Той беше забавил крачка и вече вървяхме рамо до рамо по тясната пътека. Гласът му беше спокоен и мек.

— Всички тръгнали към висините, но с всеки изминат метър ставало все по-трудно и трима от тях скоро се отказали. Четвъртият се замаял от височината, петият се строполил от изтощение. Само двама продължили да се изкачват, а Снежната птица ги водела все по-нагоре и по-нагоре, без дори да поглежда назад. Едва когато стигнала до върха, красивата принцеса се обърнала да види кой е най-смелият и най-издръжливият от седмината войни. Малко по-надолу, захванат за нищожен процеп в скалата, със сетни сили се крепял един-единствен воин, който всеки момент щял да полети към бездната.

Слушах в захлас. Желанието да накараш седмина мъже да се борят за ръката ти, изправяйки се пред почти сигурна смърт, ми се струваше напълно непонятна.

— Снежната птица осъзнала, че дори най-силният и най-смелият воин в племето не може да се мери с нея. И трябало да реши дали да го спаси, или да го остави да падне. Бил проявил завидна храброст, но не успял да стигне до върха.

— Е, глупости! Та той е бил само на метър след нея. Как ще го остави да умре? — възмутих се.

— Ти какво би направила? — попита Деймън с искрено любопитство.

— Като начало никога не бих накарала група мъже да доказват любовта си, вършайки нещо толкова глупаво и опасно, но ако някога се окажа в такова положение, което е крайно...

— Кити? — прекъсна ме той с укор.

— Ще му подам ръка и ще го спася, естествено. Няма да го оставя да се пребие, я!

— Но той не е устоял на изпитанието.

— Какво от това? — възразих. — Бил е съвсем близо до върха. Плюс това що за човек трябва да си, че да пратиш някого на сигурна смърт само защото не се е доказал? Такъв човек не е способен да обича, нито пък заслужава да бъде обичан.

— И Снежната птица е мислела като теб — каза той.

— Браво на нея — въздъхнах с облекчение.

Иначе романтичната легенда хич нямаше да ми се стори романтична.

— Принцесата преценила, че воинът все пак е достоен да стане неин съпруг, и решила да го спаси. В подножието на скалите ги чакал вождът, който останал много доволен от избора на дъщеря си. Благословил съюза им и направил война свой наследник.

— Значи оттам идва името на Сенекските скали.

— Поне така е според легендата — кимна Деймън.

— Много красива история, но ако питаш мен, да накараши някого да се катери хиляди метри само за да докаже любовта си, е малко прекалено.

— Съгласен съм — засмя се той.

— И слава богу. Иначе в днешно време току-виж някоя те накарала да пресичаш магистралата с вързани очи, за да ѝ покажеш колко я обичаш.

В мига, в който изтърсих тази глупост, ми се прииска да си отхапя езика. Дано поне да не си беше помислил, че имам предвид себе си.

— Няма такава опасност — отвърна той и ме изгледа многозначително.

— Оттук може ли да се стигне до най-високата точка, за която се разправя в легендата? — попитах.

— Не — поклати глава той. — Можеш да стигнеш до каньона, но е доста път. Не те съветвам да опиташи сама.

— О, въобще не се притеснявай — разсмях се. — Не би ми хрумнало дори. Но наистина е интересно какво е довело индианците по тия места. Дали са търсели нещо? — Пристъпих встрани, за да заобиколя един огромен камък.

— Доста невероятно ми се струва да са били привлечени от някакви си скали.

— Кой знае — отвърна той и след кратко мълчание каза:

— Хората гледат на древните вярвания като на нещо примитивно и глупаво, но непрекъснато откриваме нови и нови истини в преданията от миналото.

Погледнах го крадешком, опитвайки се да преценя дали говори сериозно. Струваше ми се много по-зрял от момчетата на негова възраст.

— Затова ли се е подновил интересът към скалите?

Той сведе поглед към мен, за да ми отговори.

— Самият състав на скалите е... — Изведнъж ококори очи. — Коте?

— Няма ли да престанеш да...

— Тихо! — процеди той през зъби, вперил поглед някъде зад рамото ми. После ме хвана над лакътя и каза: — Обещай ми, че няма да истерясаш.

— Защо да истерясам? — прошепнах.

Деймън ме притегни към себе си и почти ме прегърна. Прималя ми, трябваше да опра ръце на гърдите му, за да не залитна. Гръдният му кош сякаш выбрираше под дланите ми.

— Виждала ли си мечка?

Вълнението ми за секунди прерасна в страх.

— Какво?! Мечка ли има?

Дръпнах се от прегръдката му и рязко се обърнах.

Да, имаше мечка.

На не повече от четири-пет метра от нас. Огромна, черна, рунтава мечка, която душеше въздуха наоколо с дългата си космата муцуна. Ушите ѝ се наостряха при всяко наше вдишване. За миг изпитах странно възхищение, почти страхопочитание. Никога не бях виждала мечка на живо. Имаше нещо величествено в това грамадно животно, в начина, по който се движеха мускулите му под дебелата козина, в тъмните му очи, които ни гледаха съсредоточено.

Мечката пристъпи напред и попадна под сноп слънчеви лъчи, които се процеждаха през клоните на дърветата. Черната ѝ козина сякаш заблестя на слънцето.

— Не мърдай — прошепна Деймън.

И да исках, не можех да помръдна.

Мечката изръмжа и се изправи на задните си крака. Беше почти два метра висока. В следващия миг гората се разтресе от оглушителен рев, от който ме побиха тръпки. Вцепених се.

Деймън започна да крещи и да маха с ръце, но животното не трепна. Миг по-късно се стовари на четири крака, разтърсвайки масивното си тяло, и се втурна към нас.

Дъхът ми спря. Гърлото ми се стегна, сякаш някой ме душеше. Затворих очи от ужас. Мисълта, че ще бъда изядена от мечка, изпълни цялото ми същество. Чух как Деймън изруга и пред здраво стиснатите ми клепачи блесна ослепителна светлина, последвана от гореща вълна, която ме бълсна в лицето. После ме погълна непроницаем мрак.

ОСМА ГЛАВА

Когато отново отворих очи, в устата ми имаше странен метален вкус. По покрива оглушително барабанеше проливен дъжд. Гръмотевици трещяха в далечината. Някъде наблизо проблесна светкавица и въздухът се изпълни с напрежение. Кога бе започнало да вали? Последният ми спомен бе за синьо и съвършено ясно небе.

Поех плахо въздух и се опитах да се ориентирам. Бях облегната на нещо топло и плътно, което рязко се надигаше и после бавно спадаше. Отне ми известно време, докато осъзная, че главата ми е опряна върху нечии гърди.

Бяхме на люлката. Ръката му обгръщаше здраво кръста ми, придържайки ме близо до него.

Не смеех да мръдна.

Всеки сантиметър от тялото ми усещаше неговото. Бедрото му, плътно допрято до моето. Дълбокото, равномерно дишане, от което гръденят му кош се надигаше под дланта ми. Ръката му, обхванала кръста ми. Палецът му, който небрежно описваше нежни кръгове около подгъва на фланелката ми и с всяко движение отместваше платя все по-нагоре, докато накрая опря в извивката на кръста ми, плът в плът. Чувството беше приятно, възбуджащо и почти непознато за мен.

Спря да движи пръста си.

Вдигнах глава и погледът ми срещна чифт изумруденозелени очи.

— К-какво... стана?

— Загуби съзнание — каза той и отдръпна ръката си от кръста ми.

— Наистина ли?

Преместих се малко по-встрани и отметнах оплетената коса от лицето си. Металният вкус все още дразнеше небцето ми.

Той кимна.

— Сигурно от страх. Заради мечката — каза. — Донесох те на ръце.

— Чак оттам?! — По дяволите, как можах да го пропусна! — А какво стана с мечката?

— Бурята я прогони. Светкавица, ако не се лъжа. — Той ме погледна и свъси вежди. — Как се чувстваш? Добре ли си?

Изведнъж в небето проблесна мълния и за миг ни заслепи. Секунди по-късно яростен гръм заглуши плющащия дъжд. Лицето на Деймън бе в сянка и не можех да видя изражението му.

— Мечка да се уплаши от буря? — попитах озадачена.

— Странно, нали? — отвърна той.

— Имали сме късмет — прошепнах и огледах дрехите си.

Бях вир-вода. Деймън също. Дъждът трещеше толкова проливен, че не се виждаше и на метър отвъд верандата. Сякаш се бяхме уединили в наш собствен свят.

— Вали като във Флорида — смотолевих.

Не знаех какво друго да кажа. Мозъкът ми просто не работеше.

Деймън ме побутна с коляно.

— Май ще ти се наложи да ме изтърпиш още известно време.

— Сигурно приличам на мокра кокошка.

— Много си си добре. Мокрият ефект ти отива.

— Сега вече лъжеш — смъмрих го.

Той се намести по-близо до мен и без да каже нито дума, вдигна брадичката ми към лицето си. Плътните му устните се извиха в усмивка.

— Никога не лъжа за такива работи.

Искаше ми се да кажа нещо умно, може би дори закачливо, но пронизващият му поглед прогонваше всяка свързана мисъл.

Той се наведе напред, устните му едва забележимо се разтвориха и очите му проблесна колебание.

— Мисля, че най-после започвам да разбирам.

— Какво разбираш? — промълвих.

— Харесва ми да виждам как се изчеряваш.

Почти шепнеше. Започна да описва кръгове с палец по лицето ми. Наведе глава и опря чело в моето. Седяхме така, един до друг, завладени от нещо, което не съществуваше между нас преди. Мисля, че спрях да дишам. Сърцето ми сякаш прескочи веднъж-дваж и после замря. Цялото ми тяло се изпълни с очакване, което всеки миг щеше да прелее.

Та аз дори не го харесвах. И той не ме харесваше. Това беше просто абсурд, но се случваше.

Отново блесна светкавица, този път много по-близо до нас. Гърмът, който я последва, не ни накара дори да трепнем. Бяхме в нашия собствен свят. И тогава усмивката му угасна. Очите му издаваха объркане и смут, но продължаваха да търсят моите.

Времето сякаш забави ход. Секундите се точеха все по-бавно и по-мъчително с всеки дъх, който поемах. Тръпнеш от желание да му покажа онова, което се опитваше да открие с погледа си. Постепенно очите му потъмняха до тъмнозелено. Лицето му се напрегна, сякаш водеше някаква вътрешна борба. Нещо в изражението му ме накара да се почувствам много неуверена.

После борбата приключи. Разбрах го на мига. Той пое дълбоко въздух и затвори поразителните си очи. Почувствах дъха му върху лицето си, усетих как бавно се премества към устните ми. Знаех, че трябва да се отдръпна. Той можеше да ми донесе само неприятности. Но не бях в състояние дори да помръдна. Устните му бяха толкова близо до моите, че отчаяно исках да залича нищожното разстояние, което ме делеше от тях, жадувах да проверя дали наистина са толкова меки, колкото изглеждаха.

— Ехо, здравейте! — дочу се гласът на Ди.

Деймън рязко се дръпна и преди да се усетя, вече беше в другия край на лулката.

Поех рязко въздух да се съвзема от изненадата и разочарованието, които изгаряха слабините ми. Тялото ми все още бе изтръпнало, сякаш го бях лишила от кислород. В унеса си изобщо не бяхме забелязали, че дъждът е спрял.

Ди изкачи стъпалата и усмивката ѝ замръзна. Погледът ѝ премина от мен към Деймън и очите ѝ се присвиха. Бях убедена, че съм се изчервила като домат и че само да ме види, веднага ще разбере, че е прекъснала нещо. Но тя се бе вторачила единствено в брат си. На лицето ѝ се изписа изненада, граничеща с изумление.

Деймън ѝ се усмихна широко с онази закачлива усмивка, която създаваше впечатлението, че вътрешно се присмива.

— Здрасти, малката. Какво става?

— Нищо — отвърна тя и отново присви очи. — Какво правиш?

— Нищо — каза той и стана от люлката, хвърляйки ми един поглед през широкото си рамо. — Трупам червени точки.

Думите му разсеяха като внезапен вятър приятната омора, в която бях попаднала. Докато се опомня, той вече беше слязъл от верандата и вървеше с плавна крачка към дома си. Идеше ми да го догоня и да го размажа от бой.

— Ти ли му каза да се опита да ме целуне? Това част от уговорката ви ли беше? — попитах Ди.

Гласът едва излизаше от свитото ми гърло. Кожата ме болеше.

Ди седна до мен на люлката.

— Не. Никога не сме имали такава уговорка — отвърна тя и бавно примигна. — Наистина ли се е опитал да те целуне?

Лицето ми гореше.

— Не знам.

— О, боже — въздъхна тя и ме погледна с ококорени от изненада очи. — Не мога да повярвам.

Нито пък аз. Не смеех да си представя какво можеше да стане, ако не се беше появила Ди, още по-малко в нейно присъствие.

— Ъъъ, на гости при роднини ли беше?

— Да, трябваше да отида, преди да почнем училище. Не успях да ти кажа. Извинявай. Реши се в последния момент. — Тя замълча за миг. — Какво правихте с Деймън... преди това с целувката?

— Просто се разходихме. Нищо особено.

— Странна работа — каза тя с изпитателен поглед. — Да, бях му скрила ключовете, но му ги върнах.

— Много ти благодаря за това впрочем — отвърнах с ирония. — Нищо не допринася за доброто самочувствие така, както излизането с някого, който е накаран насила да те изведе.

— О, не! Изобщо не е това, което си мислиш! Просто реших, че трябва да бъде... мотивиран да се държи по-човешки.

— Е, явно много си обича колата — смотолевих.

— Да, така е. Много време ли прекарахте заедно, докато ме нямаше?

— Съвсем не. Ходихме до езерото веднъж и после разходката днес. През останалото време не сме се виждали.

Ди се озадачи.

— Хубаво ли изкарахте? — попита с усмивка.

Вдигнах рамене. Не знаех какво точно да й отговоря.

— Всъщност не беше лошо — казах. — Той се държа доста приемливо. Да, заяждаше се от време на време, но като цяло беше наред.

Ако изключим факта, че беше излязъл с мен насила и почти ме целуна, за да натрупа червени точки.

— Деймън може да бъде мил, когато поиска. — Ди залюля люлката с крак. — Къде ходихте на разходка?

— По една от туристическите пътеки. Вървяхме, говорехме си, всичко беше нормално, докато се натъкнахме на мечка.

— Мечка?! — възклика Ди и се ококори. — Мили боже! И какво?

— Ами... припаднах.

Тя впери невярващ поглед в мен.

— Припаднала си?!

Изчерьвих се.

— Така твърди брат ти. Донесъл ме е на ръце дотук и... останалото го знаеш.

Тя отново ме изгледа с интерес. После поклати глава и смени темата. Попита ме дали е пропуснала нещо друго, докато я е нямало, и аз ѝ разказах набързо, но мислите ми бяха другаде. Преди да си тръгне, Ди ме покани да мина по-късно към тях, за да гледаме филм. Май се съгласих.

Дълго след като се бях прибрала вкъщи, все още не можех да спра да мисля за Деймън. По време на разходката ми беше станал почти симпатичен, а после изведнъж пак се превърна в пълен кретен. Объркана и изтощена от толкова емоции, се стоварих на леглото и се загледах с празен поглед в тънките пукнатини по мазилката на тавана.

Мислено преминах през всичко, довело до мига, в който едва не се целунахме. Настръхнах, давайки си сметка колко близо бяха устните ми до неговите. А при мисълта, че всъщност исках да ме целуне, направо ми прилоша. Да харесваш някого и да го желаеш, явно бяха съвсем различни неща.

* * *

— Правилно ли чух? — попита озадачена Ди, намествайки се на стария фтьойл, който отчаяно се нуждаеше от претапициране. — Как така нямаш представа в кой колеж искаш да учиш, след като завършиш училище?

— Говориш точно като майка ми — възроптах.

— Ами остава ти само една година. Мислех, че отсега започвате да подавате документи.

Бяхме у нас в хола и разглеждахме списания, когато майка ми мнооого небрежно мина и остави няколко брошури за кандидат-студенти на масата.

— Какво значи „започвате“? Ти няма ли да кандидатстваш?

Въодушевлението, което блестеше в очите й, угасна.

— Да, но сега говорим за теб.

Изгледах я косо и се разсмях.

— Още не съм решила какво точно искам да правя. Как да си избера колеж?

— Но всички колежи предлагат приблизително едно и също. Просто трябва да решиш къде искаш да отидеш. Калифорния. Ню Йорк, Колорадо... О, можеш дори да заминеш в чужбина! Би било страхотно! Аз това бих направила. Бих отишла някъде в Англия.

— Ми отиди, де! Какво ти пречи? — казах.

Ди сведе поглед.

— Не мога.

— Защо?

Кръстосах крака и се наместих по-удобно на дивана. Парите едвали бяха проблем за тях, ако се съди по колите, които караха, и по дрехите, които носеха. Бях я питала дали работи в свободното си време и ми беше казала, че й отпускат доста прилична сума на месец за джобни. Така е, когато родителите се чувстват виновни, че са се отдали на работа и все ги няма. Доста добра далавера впрочем, стига да можеш да се уредиш с нея.

Мама винаги ми даваше пари, когато имах нужда, но искрено се съмнявах, че ще може да плаща по триста долара на месец, за да карам готина нова кола. Нищо. Щях да продължа да се правя, че обичам стария си седан с все ръждата. Винаги си повтарях, че е по-важно да мога да се придвижвам от точка А до точка Б.

— Можеш да кандидатстваш, където искаш, Ди.

Тя се усмихна с тъга.

— Вероятно ще остана тук, като завърша. Може би ще се запиша в някои от ония университети, дето предлагат обучение онлайн.

В началото помислих, че се шегува.

— Не говориш сериозно!

— За съжаление не мога да мръдна оттук.

Самата мисъл, че някой може да е закрепостен, където и да било, ми се виждаше абсурдна.

— Защо? Какво ти пречи?

— Семейството ми е тук — каза тя тихо и вдигна глава. — Както и да е, заради тоя шантав филм, дето го гледахме снощи, цяла нощ сънувах кошмари. Винаги съм се ужасявала от истории за къщи, обладани от духове, които те наблюдават, докато спиш.

Не можех да не забележа колко рязко смени темата, но не исках да я притискам.

— Да, филмът беше доста гаден.

Ди се намръщи.

— Напомни ми за Деймън. Той стоеше така навремето и ме гледаше, докато спя. Виждаше му се забавно. — Крехките й рамене се разтърсиха. — Толкова съм му се карала за това! Колкото и дълбоко да спях, винаги усещах, че ме гледа, и се събуждах. А той се кискаше като откачен.

Представих си Деймън като малък и ми стана смешно. Палавото момченце, което се закачаше със сестра си, обаче бързо се смени с порасналия и адски готин Деймън и вече съвсем не ми беше весело.

Не бях го виждала от вечерта на верандата, но оттогава бяха минали само два дни и в това нямаше нищо необичайно. Не че горях от желание да го видя.

Вдигнах глава от списанието, което разглеждах, и видях Ди да прелиства нейното отзад напред. Винаги четеше най-напред хороскопа на последните страници. Беше подпряла брадичката си с ръка и почукваше устните си с лакиран в яркорозово нокът.

Пръстът ѝ стана някак прозрачен и почти изчезна пред очите ми. Въздухът около нея сякаш вибрираше.

Примигнах няколко пъти и всичко отново си дойде на мястото. Много хубаво, няма що! Пак ми се привиждаха разни работи. Хвърлих ядосано списанието.

— Трябва да отида до библиотеката. Имам нужда от нещо ново и интересно за четене.

— Можем да отидем заедно утре. Тъкмо ще минем и през книжарницата — въодушеви се веднага Ди. — Искам да намеря онази книга, за която си писала в блога си, една седмица преди да се преместите тук. Оная за децата със свръхестествени сили.

Сърчицето ми подскочи от радост. Тя четеше блога ми! Дори не си спомнях да съм й казвала под какво име да го търси.

— Би било супер, само че смятах да отида до библиотеката още тази вечер. Много обичам да холя, когато е празна. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Довечера ли? — ококори се тя. — Не мога довечера. Хайде да отидем утре вечер.

— Няма проблем. Мога да отида и сама. Вече няколко дни отлагам, а имам нужда да се заредя, преди да ми се струпат уроци за четене.

Тя поклати енергично глава и тъмната ѝ коса се замъта около сладкото ѝ лице.

— Не че не искам да дойда. Просто не мога тази вечер. Имам ангажимент. Ако бях свободна, естествено, че щях да тръгна още сега.

— Не се притеснявай, Ди. Ще отида до библиотеката сама, пък утре ще се разходим заедно до книжарницата и по магазините. Вече съвсем добре се ориентирам в града. Няма опасност да се загубя. Пет улици на кръст са — казах с усмивка и побързах да я попитам какво ще прави вечерта, за да сменя темата.

Тя обаче сякаш не искаше да ми каже.

— Нищо особено — отвърна. — Просто ще се видя с едни приятели, които се върнаха от ваканция.

Невинният ми въпрос явно я накара да се почувства неудобно, защото смени позата си на фотьойла и се загледа в маникюра си. Стана ми кофти. Съвсем не исках да любопитствам, пък и какво толкова бях попитала. От друга страна, ми докривя, че не покани да изляза и аз с тях.

— Надявам се да си изкарате супер — изльгах.

Е, не беше съвсем лъжа, но истината е, че колкото и да не ми се искаше, се почувствах изолирана.

Ди отново се намести и ме погледна, присвивайки очи като онзи ден на верандата.

— Мисля, че трябва да изчакаш да отидем заедно — каза. — Две момичета изчезнаха напоследък.

Щях да ходя в библиотеката, не в някое мазе, в което готвят кристал, но снимката на онова момиче пред супера още беше пред очите ми.

— Добре, ще си помисля — отвърнах, свивайки рамене. Ди остана почти докато дойде време майка ми да тръгва за работа. На излизане се спря на вратата и пак каза:

— Сериозно, изчакай ме да отидем заедно до библиотеката.

Съгласих се отново и я гушнах за движдане. В момента, в който си тръгна, се почувствах самотна. Къщата беше прекалено тиха без нея.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Вечерях с мама и излязох. Не ми отне почти никакво време да измина разстоянието до града и да открия библиотеката отново. Улиците, по които при малкото ми идвания в центъра винаги имаше хора, сега бяха пусти. По пътя небето бе започнало да смрачава от облаци, което придаваше на града още по-призрачен вид.

Въпреки странните неща, които се случваха напоследък в живота ми, и разочарованието от това, че Ди не ме беше поканила да изляза заедно с нея и приятелите й, щом пристъпих прага на библиотеката, се почувствах истински щастлива. Виждайки купищата книги, наредени плътно по стените, моментално забравих и за близнаките, и за всичко останало. Както сред растенията в градината, така и сред тишината в библиотеката, винаги намирах покой.

Седнах на една от празните маси и започнах да прелиствам книгите, които бях избрала. Когато четях, се пренасях в друг свят, забравях всичко. Четенето бе за мен необходимо бягство, в което винаги се впусках с главата напред.

Времето мина, без да се усетя, и скоро библиотеката потъна в здрач. В края на деня безкрайните рафтове с книги изглеждаха по-мрачни, но неестествено свъсеното небе сега придаваше още по-голяма призрачност на всичко наоколо. Дадох си сметка колко късно е станало, едва когато библиотекарката започна да гаси лампите. Добрах се до фоайето почти пипнешком и вече нямах търпение да изляза от тъмната и злокобна сграда.

Светкавица озари за миг рафтовете с книги и прозорците се разтърсиха от оглушителен гръм. Надявах се, че ще успея да стигна до колата, преди да започне да вали. Стиснах книгите, които исках да взема, плътно до гърдите си и изтичах до заемното гише. Попълнил формуллярите за нула време и едва успях да благодаря на библиотекарката, която ми обърна гръб и да тръгна да заключва.

— Както и да е — смотолевих под носа си.

Надвисналата буря бе превърнала здрача в непрогледен мрак, създавайки усещането, че е много по-късно, отколкото всъщност беше. Навън улиците бяха все така пусти. Огледах се и се замислих дали да не изчакам да превали, но след като и последната лампа в библиотеката угасна, идеята вече не ми се струваше толкова добра.

Стиснах зъби, напъях книгите в раницата си и тръгнах към колата. Щом стъпих на тротоара, небето се отвори и започна да вали проливен дъжд, който за секунди ме намокри до кости. Опитвайки се да предпазя раницата, взех да подскачам от крак на крак, докато намеря ключовете си. Дъждът беше адски студен!

— Извинявайте, госпожице? — дочух пресипнал глас зад гърба си. — Можете ли да mi помогнете?

Бях толкова съсредоточена да отворя вратата на колата и да прибера книгите, за да не се намокрят, че изобщо не бях чула някой да се приближава. Метнах раницата в колата и се обърнах по посока на гласа, стискайки по-здраво чантичката си. От мрака излезе един мъж и застана под светлината на уличната лампа. Дъждът се стичаше по светлата му коса, прилепвайки по-дългите кичури върху темето му. Очилата му с телени рамки се бяха спуснали надолу върху кривия му нос. Той стоеше, обгърнал гърдите си с ръце, и слабото му тяло потреперваше.

— Спуках гума — извика той, за да го чуя сред дъждъ, който плющеше върху капака на колата. — Случайно да имате крик?

Имах, но с всяка фибра на тялото си усещах, че трябва да кажа не, въпреки че човекът изглеждаше отчаян и съвсем безобиден.

— Не съм сигурна — отвърнах.

Гласът ми прозвуча по-тих, отколкото очаквах. Отметнах назад мократа си коса, прочистих гърлото си и извиках:

— Не знам дали имам.

Мъжът се усмихна тъжно.

— Едва ли бих могъл да избера по-неподходящ момент...

Пристъпих от крак на крак.

— Наистина.

Разумът ми казваше, че трябва да измисля някакво извинение и да се махна оттам, но друга част от мен — съществена част — така и не се бе научила да отказва. Прехапах устни, стискайки колебливо дръжката на вратата. Не можех да го оставя в дъжда. Горкият човечец

изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се срине. Съжалението взе връх над естествения страх пред непознатото. Не беше редно да го зарежа в дъжда, след като можех да му помогна.

— Нека да проверя. Може би имам крик — казах с нерешителна усмивка.

Мъжът засия.

— Направо ще ме спасите, ако имате — възклика с облекчение, но не понечи да се приближи, явно усетил първоначалното ми колебание. — Дъждът сякаш понамалява, но ако се съди по плътните облаци, които продължават да се носят насам, май ни очаква сериозна буря.

Затворих шофьорската врата и тръгнах към задната част на колата. Вдигнах капака на багажника и прокарах длан по застлания с мокет под, за да намеря ръчката, с която се отваряше отделението за резервната гума.

— Май ще се окаже, че имам крик.

Бях с гръб към непознатия само няколко секунди, когато усетих леден полъх във врата си. Във вените ми забушува адреналин, сърцето ми започна да бие като лудо, болезнен страх скова цялото ми тяло.

— Вие, хората, сте толкова глупави, толкова лековерни.

Гласът му бе по-студен и от смразяващия полъх във врата ми.

Преди мозъкът ми да успее да осмисли думите му, мокра, ледена ръка ме сграбчи за лакътя. Дъхът му облази тила ми, изпълвайки ме със злокобно предчувствие. Вцепених се от ужас.

Извивайки ръката ми, той ме обрна към себе си. Болката беше нечовешка и от гърдите ми се изтръгна неволен стон. Изправена лице в лице с него, вече не ми се струваше толкова беззащитен. Дори имах чувството, че е станал по-висок и по-едър.

— Ако искате пари, ще ви дам всичко, което имам — промълвих разтреперана, готова да хвърля чантата в лицето му и да избягам.

Непознатият се ухили злобно и ме бълсна назад с невероятна сила. Ударът в грубия асфалт ми изкара въздуха, изкълчих си китката, причерня ми от болка. Със здравата си ръка хванах чантата и понечих да му я подам.

— Моля ви — проплаках. — Вземете всичко. Няма да кажа нито дума. Заклевам се.

Нападателят клекна над мен, бутна ръката ми и устните му се изкривиха в зловеща усмивка.

— Не ми трябват парите ти — процеди през зъби и метна чантата в тревата. Зад очилата, очите му сякаш сменяха цвета си.

Гледах вцепенена, опитвайки се да дишам през свитото си гърло. Не можех да възприема случващото се. Ако не искаше пари, какво искаше тогава? Самата мисъл ме изпълни с неистова паника. В главата ми нахлуха ужасяващи сцени на насилие. Имах чувството, че ще всеки момент ще загубя съзнание. Почти в несвяст усетих, че тялото ми се вдига от земята и полетява към тротоара отсреща. Миг по-късно главата ми се удари с тръсък в бордюра. Изтръпнах цялата. Исках да извикам, трябваше да викам, писъкът се надигна в гърлото ми, понечих да отворя уста...

— Да не си посмяла да гъкнеш! — просъска той със смразяващ глас.

Мускулите на краката ми сякаш сами се стегнаха. Обърнах се по корем, свих колене, бях готова да избягам. Можех да успея. Той не би го очаквал. Щях да успея. Сега!

С нечовешка бързина той се протегна, хвана двата ми крака и дръпна рязко. Лявата половина на лицето и ръката ми се стовариха със сила върху плочките и кожата ми задра в грепавия цимент. Причерня ми от болка. Окото ми започна да се подува за секунди, по ръката ми се стече топла кръв. Стомахът ми се обърна, щях да повърна. Опитах се да освободя краката си от хватката му, започнах да ритам като обезумяла. Той изръмжа гневно, но продължи да стиска здраво.

— Пусни ме! Моля те!

Не спирах да ритам. Лактите ми се деряха в асфалта, усиливайки болката. Обзе ме ярост, която бързо надделя над страхът и ме зареди с почти инстинктивна решимост. Бълсках, мятах се, ритах, бутах, но сякаш нищо не беше в състояние да го помръдне дори на сантиметър.

— Махни се от мен! — изкрешях вече с цяло гърло и продължих да викам с прегракнал глас.

Той скочи с такава бързина, че лицето му сякаш се разми като ръката на Ди. Миг по-късно вече беше върху мен. Здраво притисна с ръка устата ми. Тежестта му ме смаза. Не можех да повярвам, че това е същият онзи дребен и беззащитен човечец, който ми поиска помощ. Не можех да дишам, не можех да помръдна, тялото ми стенеше под

неговото, но по-страшна от всичко бе мисълта за онова, което ме очакваше.

Молех се някой да е чул виковете ми. Това бе единствената ми надежда. Той наведе глава и все да души косата ми. Втресе ме от отвращение.

— Прав бях. Носиш дирята им — просъска. После отдръпна ръката си от устата ми и ме сграбчи за раменете. — Къде са?

— Н-н-не знам за какво говориш — простенах.

— Как ще знаеш! — каза той с погнуса. — Ти не си нищо повече от безмозъчен ходещ бозайник. Безполезен паразит.

Затворих очи. Не исках да го гледам. Не исках да го слушам. Не исках да виждам лицето му. Исках да си отида у дома...

— Погледни ме! — нареди той, а когато не се подчиних, ме разтресе отново.

Главата ми изкънтя в плочките. Поредният пристъп на болка ме стресна и единственото ми здраво око се отвори от само себе си. Той ме хвана за брадичката с ледената си ръка. Погледът ми пробяга по лицето му и се спря на очите му. Бяха огромни и празни. Никога не бях виждала подобно нещо.

И в тези очи съзрях нещо ужасяващо. По-страшно от побоя, по-страшно от това да те измъчват и изнасилят. Видях смъртта — собствената си смърт, без капчица милост.

— Кажи ми къде са — процеди той през зъби, отсичайки всяка дума.

Гласът му прозвуча някак приглушено, сякаш беше под вода. Или може би аз потъвах.

— Добре тогава — просъска той. — Нека те поощря малко.

Миг по-късно обхвана с ръце гърлото ми и започна да стиска. Последната гълтка въздух, която бях поела, не успя да стигне до дробовете ми. Невъобразима паника се вкопчи в гърдите ми, докато се опитвах да отслабя железната му хватка, ритайки отчаяно с крака в напразен порив да се освободя. Пръстите му се впиваха в крехката ми шия.

— Ще ми кажеш ли? — изръмжа той и стисна още по-силно. — А сега?

Не знаех какво иска да му кажа. Китката ми вече не пулсираше, раздраната плът по ръцете и лицето ми вече не пареше както преди.

Болката отстъпваше пред предсмъртната агония. До дробовете ми не стигаше нито капчица въздух. Сърцето се бълскаше в гърдите ми, зажадняло за кислород. Главата ми щеше да се пръсне от напрежение. Вече почти не чувствах краката си. Пред погледа ми заиграха искри.

Умирах.

Никога нямаше да видя мама отново. Мили боже, това щеше да я съсипе. Не можех да си отида така нелепо. С малкото разсъдък, който ми бе останал, отчаяно се молех някой да ме намери, преди да е станало късно, но всичко наоколо започна да потъва в мрак. Пропаднах в черна бездна. Натискът върху гърлото ми сякаш отслабна. Огънят в дробовете ми поутихна. Болката си отиваше. Самата аз си отивах, погълната от непрогледна тъма.

Изведнъж престанах да усещам ръцете му. Дочух тъп удар в далечината като от тяло, което се удря в асфалта. Имах чувството, че се намирам на дъното на дълбок кладенец, а звукът идва някъде високо над мен.

Но можех да дишам. Жадно тласках всяка гълтка живителен въздух надолу по изтръпналото си гърло, за да захраня лишените си от кислород органи. Рефлексите ми се възвърнаха и започнах да кашлям.

Някой извика на странен, melodичен език, който никога не бях чувала. Последва друг вик и тъп звук като от удар. Нещо тежко се стовари до мен. Отдръпнах се инстинктивно и тялото ми се сви от болка. Зарадвах се. Значи бях жива.

Две смътни фигури се биеха в тъмнината. Едната от тях — на мъж — сграбчи другата и я вдигна високо във въздуха с невъобразима, брутална, нечовешка, невъзможна сила.

Задуши ме поредният пристъп на кашлица. Обърнах се на една страна, за да не се задавя, и тежестта ми падна върху наранената ми китка. Прималя ми от болка.

— По дяволите! — дочу се плътен мъжки глас.

Проблесна ярка жълто-червена светлина. Уличните лампи до края на пресечката изгърмяха и всичко наоколо потъна в мрак. Превих се на две от непреодолим позив за повръщане. Чу се скърцане на чакъл и пред очите ми се появиха чифт туристически обувки. Вдигнах ръка да се предпазя от този, който ги носеше.

— Не се бой. Всичко свърши. Добре ли си?

Нечия ръка нежно легна на рамото ми. С някаква далечна част на замъгленото си съзнание отчетох, че гласът ми се струва познат.

— Недей да мърдаш.

Опитах се да вдигна глава, но така се замаях, че почти ми причерня. Зрението ми се замъгли, после отново се проясни. Лявото ми око вече беше напълно затворено от отока и пулсираше с всеки удар на сърцето ми.

— Всичко е наред.

От рамото ми тръгна топлина, спусна се надолу по ръката ми, обгърна китката ми, отпусна скованите мускули и проникна още по-дълбоко. Почувствах се така, сякаш лежах по белите плажове на Флорида и се приличах на жаркото слънце.

— Благодаря, че...

Думите ми увиснаха във въздуха, когато лицето на моя спасител най-после влезе във фокус. Високи скули, прав нос, плътни устни. Лице толкова поразително красиво и така студено, че не можех да допусна, че има нещо общо с топлината, която постепенно обхващащо цялото ми тяло. Чифт блестящи, неповторимо зелени очи срещнаха моите.

— Кити? — каза Деймън и челото му се сбърчи от искрена загриженост. — Добре ли си?

— Ти?! — прошепнах, скланяйки глава на една страна.

Едва сега забелязах, че е спряло да вали.

— Да, аз съм — отвърна той, вирвайки гарвановочерна вежда.

Замаяна, погледнах към китката си, около която той бе обвил дланта си. Не ме болеше вече, беше спряла и да пулсира, но допира с него предизвикващо някакво ново, непознато усещане. Дръпнах си ръката, объркана.

— Мога да ти помогна — настоя той и отново поsegна да ме докосне.

— Не! — извиках и гърлото ми изтръпна от болка.

Той постоя, клекнал над мен още секунда-две, и после се изправи.

— Както и да е — каза тихо, хвърляйки поглед върху китката ми.

— Ще извикам полиция.

Опитвах се да не слушам, докато говореше с полицията. Постепенно се съвзех и започнах да мисля по-рационално.

— Благодаря ти — промълвих.

Гласът ми беше дрезгав и всяко напрежение в гърлото ми предизвикваше болка.

— Не ми благодари — отвърна той и прокара пръсти през косата си. — Вината е моя, по дяволите.

Зашо пък да е негова вината? Явно мозъкът ми все още не работеше нормално, защото това звучеше абсурдно. Облегнах се внимателно назад и вдигнах поглед към лицето му. Веднага съжалих. Изглеждаше озверял. И готов да ме защити на всяка цена.

— Нещо интересно ли видя, котенце?

Моментално сведох очи и погледът ми попадна върху стиснатите му юмруци. По кокалчетата на ръцете му нямаше и драскотина.

— Блесна някаква... светлина.

— Ами нали все казват, че има светлина в края на тунела.

Издръпнах при мисълта, че за малко не умрях тази вечер.

Деймън клекна до мен.

— Извинявай, това беше тъпо. Боли ли те някъде?

— Гърлото... ме боли — отвърнах, докосвайки леко шията си. — И китката. Мисля... че е счупена.

Вдигнах внимателно ръката си и огледах нараненото място. Беше подуто и вече придобиваше интересен синковолилав цвят.

— Наистина видях светлина... ярка... като светкавица.

Той също огледа китката ми.

— Може да е изкълчена или счупена. Това ли е всичко?

— Малко ли ти се вижда? Онзи човек... се опита да ме убие.

Деймън присви очи.

— Знам. Питах дали ти е счупил нещо по-съществено. — Той замълча за миг и се замисли. — Като например черепа ти.

— Не... мисля, че не.

— Пак добре — каза той и се изправи, хвърляйки поглед наоколо. — Какво изобщо правеше тук?

— Бях... до библиотеката — отвърнах и стиснах зъби, докато премине болката в гърлото ми. — Не беше... толкова... късно. Все пак... не сме... в някой голям град... с висока... престъпност. Помоли ме... да му помогна... спукал гума.

Деймън облечи невярващи очи.

— Някакъв непознат те спира на тъмен паркинг да ти иска помощ и ти се втурваш да му помагаш? По-голяма глупост отдавна не съм чувал. — Той скръсти ръце и ме погледна отвисоко. — Ти въобще мислиш ли, като вършиш нещо? Не са ли те учили да не взимаш бонбони от непознати и да не влизаш във фургони с табелка „Подаряваме котенца“?

Онемях.

Той започна да крачи нервно напред-назад.

— Ами ако не бях дошъл? Даваш ли си сметка какво можеше да стане?

Реших да пропусна последните му излияния.

— Ти впрочем... как се оказа тук?

Болката в гърлото най-после бе започнала да ме отпуска. Все още ме прерязваше от време на време, но поне не на всяка дума.

Деймън спря да крачи и прокара длан по гърдите си, малко над сърцето.

— Просто случайно.

— Все си мислех, че всички вие сте мили, любезни и очарователни, но явно съм се лъгала.

— Кои ние? — озадачи се той.

— Ами рицарите на бял кон, които спасявате изпаднали в беда девици.

Сигурно сериозно си бях ударила главата. Какви ги приказвах?

— Не съм ти никакъв рицар.

— Щом казваш... — прошепнах.

Надигнах се бавно, за да седна, и внимателно свих крака, за да подпра глава на коленете си. Всичко ме болеше, но определено се чувствах по-добре. Само при мисълта за ужаса, който преживях, ме побиваха тръпки.

— Какво стана с нападателя? — попитах.

— Избяга. Сигурно вече е извън окръга — увери ме Деймън. — Кити?

Вдигнах глава. Гледано отдолу, едрото му тяло изглеждаше огромно. Зелените му очи се взираха изпитателно в мен. Смутих се. Не знаех какво да кажа. Не ми харесваше как тялото му засенчва луната и понечих да стана.

— Мисля, че не бива да ставаш — каза той и отново клекна. — Линейката и полицията ще дойдат всеки момент. Не ми се иска да те заварят припаднала.

— Няма... да припадна — отвърнах.

В далечината действително се дочуха сирени.

— Щото ако припаднеш, ще ми се наложи да те хвана, а не съм сигурен, че искам — каза той и взе да разглежда кокалчетата на ръцете си. — Онзи... каза ли ти нещо?

Гърлото ми беше пресъхнало. Много ми се искаше да проглътна, но болката бе непоносима.

— Каза... че имам някаква диря. И... непрекъснато ме питаше... къде са. Не знам защо.

Той извърна глава и пое рязко въздух.

— Сигурно е бил някакъв откачен.

— Да, но... кого търсеше?

Деймън отново се обърна към мен и ме изгледа с укор.

— Някоя глупачка като теб да му помогне да си смени гумата!

Стиснах гневно устни.

— Голям си кретен! Не знам... дали ти го е казвал... някой.

Той се ухили, искрено развеселен.

— О, котенце, всеки божи ден, откакто се помня.

Погледнах го изумена.

— Просто не знам какво да кажа...

— Ами вече ми благодари, мисля, че не е нужно да казваш каквото и да било друго на тоя етап — отвърна той и се изправи с изумително плавни движения. — Само, моля те, недей да ставаш. Нищо друго не искам от теб. Стой кратко и се опитай да не създаваш повече проблеми.

Понечих да свърся вежди, но беше твърде болезнено.

Моят недотам очарователен рицар стоеше над мен като на пост, с ръце прибрани по тялото, и беше готов отново да ме защити. Ами ако онзи се върнеше? Сигурно затова Деймън бе така напрегнат.

Раменете ми започнаха да треперят, скоро и зъбите ми затракаха. Той свали фланелката си и внимателно ми я сложи на главата, стараейки се дори милиметри от мекия плат да не докоснат насиненото ми лице. Топлината и ароматът му ме обгърнаха и за първи път тази вечер се почувствах сигурна. С Деймън. Просто да се чуди човек.

Тялото ми сякаш разбра, че няма нужда да се отбранява повече, и бавно започна да се килва на една страна. Имаше реална опасност да си насиня и другото око, защото определено чувствах, че ще изгубя съзнание за втори път през последните дни. За миг се запитах какъв е тоя мой късмет все да припадам в присъствието на Деймън и после се сринах на земята като хартиен чувал.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Не обичах болниците. Ненавиждах ги дори повече от кънтри музика. Миришеха ми на дезинфектанти и на смърт. Напомняха ми за татко и за краткото време, през което ракът бе сломил духа му, а химиотерапията — тялото му.

Тази болница не бе по-различна, но самото посещение в нея бе малко по-особено, защото включваше полицията, обезумялата ми майка и дръпнатия ми, тъмнокос спасител, който обикаляше из тясната стая, в която ме бяха набутиали. Колкото и грубо и неблагодарно да бе, правех всичко възможно да го пренебрегна.

Мама, която бе на смяна в болницата, когато линейката ме докара с полицейски ескорт, час по час протягаše ръка да погали я ръката, я лицето ми — поне здравата му половина, сякаш за да се увери, че все още съм жива и дишам. Беше ми неприятно да го призная, но всичко това започваše да ме дразни. Изобщо бях едно кълбо от нерви.

Главата и гърбът ми ме боляха ужасно, но болката в китката и в ръката бе просто неописуема. След дълго опипване, почукване и половин дузина рентгенови снимки се оказа, че няма нищо счупено. Китката ми беше изкълчена, имах скъсано сухожилие на лявата ръка и няколко дълбоки разкъсни и охлузни рани.

На ръката ми вече имаше шина от дланта до лакътя. Получих и мъгливо обещание за болкоуспокояващи, което обаче до момента не беше изпълнено.

Полицайтe бяха любезни и все пак безцеремонни. Зададоха ми всевъзможни въпроси. Знаех, че е важно да им кажа всичко, което можех да си спомня, но шокът бе започнал да избледнява, адреналинът отдавна бе спаднал и единственото, което исках, бе да си отида у дома.

Първоначалната им версия бе, че нападателят е искал да ме ограби, но когато им казах, че е отказал да вземе чантата ми, и им предадох думите му, решиха, че става дума за душевноболен или за наркоман, който още е бил под въздействието на дрога.

След като приключиха с мен, полицайт започнаха да разпитват Деймън. Държаха се така, сякаш го познават от доста време. Един дори го потупа по рамото и му се усмихна, все едно че бяха първи приятели. Много мило. Не успях да чуя какво им говори, защото мама реши да поеме щафетата и да ме разпита на свой ред. Исках всички да престанат и да ми се махнат от главата.

— Госпожице Шуорц?

Бях се замислила и се изненадах, че някой се обръща на фамилия към мен. Беше един от по-младите заместник-шерифи, който, незнайно защо, отново се бе появил до леглото ми. Не му помнех името, а бях твърде уморена дори да погледна какво пише на значката на гърдите му.

— Да?

— Мисля, че приключихме за тази вечер. Ако се сетите нещо друго, моля незабавно да ни се обадите.

Кимнах и веднага съжалих, че съм го направила. Цялата ми глава изтръпна от болка.

— Миличка, добре ли си? — попита разтревожено мама.

— Боли ме главата.

— Ще отида да намеря доктора, та да ти дадем най-после нещо за тия болки — каза тя и се усмихна нежно. — Съвсем скоро няма да чувстваш нищо.

Точно от това имах нужда.

Полицаят понечи да си тръгне, но се спря.

— Мисля, че няма за какво да се притеснявате. Ще...

Радиостанцията му изпушка и прекъсна мисълта му на средата, каквато и да бе тя.

— До всички налични екипи — чу се гласът на диспечера. — Код 18 на Уел Спрингс Роуд. Жертва от женски пол, приблизителна възраст шестнайсет-седемнайсет години. Възможен летален изход на място. Повикан е медицински екип.

Стига бе! Нима беше възможно в същата нощ, в която бях нападната, да умре друго младо момиче в толкова малък град? Що за съвпадение? Погледнах към Деймън. Очите му бяха присвiti. Явно и той бе чул.

— Господи! — възклика полицаят и натисна копчето на предавателя. — Екип 414 напуска болницата и тръгва към мястото на

произшествието.

Той се обърна и излезе, все още говорейки по радиостанцията.

Стаята се опразни, като се изключи Деймън, който се подпираше на стената до завесата и използва момента да ми хвърли въпросителен поглед. Прехапах долната си устна и се обърнах на другата страна, от което от едното ми слепоочие до другото отново се стрелна остра болка. Останах така, докато се върна мама, следвана от лекаря.

— Миличка, доктор Майкълс има добри новини.

— Както знаеш, нямаш нищо счупено, а по всичко личи, че и сътресение не си претърпяла. Щом те изпишем, ще можеш да си отидеш у дома и да си починеш — каза лекарят и прокара пръсти по леко прошарената си коса. После хвърли бърз поглед към Деймън и отново се обърна към мен. — Само че ако започне да ти се вие свят или имаш позиви за повръщане, проблеми със зрението или загуба на памет, веднага ще трябва да те приемем обратно.

— Разбира се — отвърнах, гледайки към хапчетата.

В този момент вече бях готова да се съглася на всичко.

След като докторът си тръгна, грабнах от ръцете на мама малката пластмасова чаша с вода и хапчетата и започнах да ги гълтам едно след друго. Въобще не ме интересуваше какви са.

От поредния пристъп на болка едва не заплаках. Посегнах да хвана ръката на мама, но ме прекъсна развълнуван глас, който се дочу от коридора.

Миг по-късно в стаята влетя Ди, пребледняла и ужасно притеснена.

— О, Кейти! Добре ли си?

— Да, само малко поочукана — отвърнах с плаха усмивка и вдигнах ръката с шината.

— Не мога да повярвам, че ти се е случило такова нещо! — проплака тя и се обърна към брат си. — Как можа да се случи това? Нали ти...

— Ди! — прекъсна я строго Деймън.

Тя обърна гръб на брат си и приседна в края на леглото ми.

— Толкова съжалявам.

— Недей. Ти с нищо не си виновна.

Тя кимна, но в погледа ѝ се четеше чувство за вина.

По високоговорителите извикаха името на мама. Тя се притесни, извини се смутено и обеща да се върне след минута.

— Дълго ли ще те държат тук? — попита Ди.

— Едва ли — отвърнах. — Като се върне майка ми, ще си тръгнем.

Тя кимна.

— Кити... видя ли мъжа, който те нападна?

— Да, говореше ми някакви напълно откачени неща — казах и бавно затворих очи. Стори ми се, че мина доста време, преди да ги отворя отново. — Питаше ме къде са. Така и не разбрах кои. — Наместих се на твърдото легло. Синините вече не ме боляха толкова.

— Много странна работа.

Ди пребледня.

— Надявам се да се прибереш скоро. Ненавиждам болниците.

— И аз.

— Миришат отвратително — каза тя и сбърчи нос.

— И аз това казвам на мама, но тя твърди, че си въобразявам.

— Не, не си въобразяваш — поклати глава Ди. — Имат една такава особена миризма... на болест, на мухъл.

От лекарствата беше започнало да ме унася. Опитах се да фокусирам замъгленото си зрение и погледът ми попадна върху Деймън. Той стоеше със затворени очи, облегнат на стената, но знаех, че внимателно следи разговора. Ди предложи да ме заведат у дома, ако мама не може да си тръгне от работа. Близнаките не спираха да ме удивляват. Изобщо не се връзваха с обстановката, за разлика от мен. Аз спокойно можех да се слея с белите стени и бледозелените пердета, бях толкова обикновена, колкото балатума на пода, но те двамата направо озаряваха стаята със съвършената си красота и изумителното си обаяние.

Боже, лекарствата наистина бяха почнали да действат. Избиваше ме на поезия. Явно се бях надрускала.

Ди се премести и препреши погледа ми към Деймън. Моментално ме обзе паника и макар и с огромно усилие, се надигнах, така че да го виждам отново. Пулсът ми се успокои в мига, в който съзрях неподвижната му фигура. Не можеше да ме заблуди. Даваше вид, че е спокoen, облегнат небрежно на стената със затворени очи, но скулите

му играеха и знаех, че е като навита пружина, готов да скочи всеки момент.

— Доста добре се справяш с целия този ужас — усмихна се Ди.
— Аз сигурно щях да съм откачила и да си бълскам главата в някой ъгъл.

— Ще откача и аз — отвърнах. — Въпрос на време.

След малко майка ми най-после се върна. На красивото ѝ лице бе изписана тревога.

— Миличка, извинявай, че те зарязах така — каза тя припряно.
— Стана е сериозна злополука и карат много ранени. Може да се наложи да останеш малко по-дълго. Не мога да си тръгна, преди да сме ги приели. Трябва да съм на линия поне докато се реши дали ще прехвърлим някои от тях към по-голяма болница. Няколко сестри са в почивка и може да не ни стигне персоналът да се справим.

Не можах да повярвам на ушите си. Усетих как ме обзема гняв.
Майната им на всички. Едва не умрях тази вечер. Исках мама.

— Госпожо Шуорц, ние можем да я заведем у дома — каза Ди.
— Сигурна съм, че иска да се приbere. На нейно място и аз бих искала.
Никакъв проблем няма да е за нас да я закараме.

Погледнах умолително мама. Не можеше ли тя да ме заведе?

— Благодаря ти, Ди, но ще се чувствам по-спокойна, ако остане тук с мен. Страх ме е да не е получила сътресение, пък и... не знам,
притеснявам се да не ѝ се случи нещо.

— Няма да допуснем да ѝ се случи нещо — каза уверено Ди. —
Ще я закараме право вкъщи и ще останем с нея, докато се върнете.
Обещавам.

Виждах, че мама се разкъсва между желанието да бъде с мен и отговорността към служебните ѝ задължения. Чувствах се ужасно, че я поставям пред такъв избор. Нямах никакво съмнение колко се притеснява за мен. Погледът ми се стрелна към Деймън и гневът ми съвсем се разсея.

— Няма проблем, мамо — казах с уморена усмивка. — Чувствам се доста по-добре. Сигурна съм, че нищо друго ми няма. Не ми се стои повече тук.

Мама въздъхна и закърши ръце.

— Не мога да повярвам. Точно тази нощ ли трябваше да стане тая злополука.

По уредбата отново я повикаха.

— Дявол да го вземе! — изруга тя, което изобщо не беше обичайно за нея.

Ди веднага скочи.

— Нека да помогнем, госпожо Шуорц.

Мама погледна към мен, после към вратата и каза:

— Добре, но ако забележите нещо необично, каквото и да е, ако главоболието ѝ се усили, веднага ми се обадете. Не! Обадете се на „Бърза помощ“.

— Не се тревожи, ще се оправим — успокоих я.

Тя се наведе и ме целуна бързо по бузата.

— Почини си хубаво, миличка. Обичам те!

Миг по-късно вече тичаше по коридора.

Ди ми се усмихна доволно.

— Благодаря ти — казах, — но не е нужно да оставате с мен.

— Напротив, нужно е и изобщо нямам намерение да спорим по този въпрос — отвърна тя и тръгна към вратата. — Отивам да видя какво трябва да направим, за да те изведем колкото е възможно побързо от това място.

Преди да се усетя, вече я нямаше, но Деймън бе дошъл по-близо до леглото ми. Стоеше и ме гледаше хладнокръвно. Затворих очи.

— Ако смяташ пак да почнеш да се заяждаш с мен, по-добре недей. Изобщо не ми е до иглички.

— Искаш да кажеш „игрички“.

— Както и да е — казах и отново отворих очи.

Той вече се взираше с мен, сякаш щеше да ме изследва.

— Добре ли си наистина?

— Супер! — отвърнах и се прозях шумно. — Сестра ти се държи особено, все едно че има вина за случилото се.

— Не обича да гледа как някой страда — каза той тихо. — А около нас все има пострадали.

Сърцето ми се сви. Въпреки непроницаемото му изражение думите му издаваха дълбока болка.

— Какво искаш да кажеш?

Той не отговори. В този момент в стаята отново влетя Ди, ухилена до уши.

— Можем да тръгваме, с епикриза и с всичко, както си му е редът.

— Хайде, да те водим вкъщи — каза Деймън и за моя огромна изненада дойде до леглото ми да ми помогне да стана.

Направих няколко крачки и спрях.

— Олеле, всичко ми се върти.

Ди ме погледна със съчувствие.

— Сигурно хапчетата са почнали да действат.

— Да не би да... завалям вече? — попитах.

— Не, бе — засмя се Ди.

Имах чувството, че всеки момент ще се срина. Толкова бях изтощена. Преди да се усетя, тялото ми бе вдигнато във въздуха, подпряно върху стегнатите гърди на Деймън и положено внимателно в един инвалиден стол.

— Такива са правилата — уточни той и започна да ме вози към изхода, спирайки се само колкото да подпиша някакви формуляри.

На паркинга отново ме вдигна на ръце и ме настани на задната седалка на колата на Ди, внимавайки да не размести шината.

— Мога да вървя, ако не знаеш.

— Знам — отвърна той и мина от другата страна на колата да седне до мен.

Опитвах се да стоя в своята половина и да държа главата си изправена, защото се съмнявах, че ще му е приятно да се излегна върху него, но щом се настани до мен, главата ми просто сама падна на гърдите му. Той се скова за миг, а после преметна ръка през рамото ми. Топлината на тялото му бързо проникна чак до костите ми. Вече не виждах нищо нередно в това да се сгуша в него. Напротив, чувствах се съвсем на мястото си. Чувствах се сигурна.

Допрях здравата половина на лицето си до мекия плат на фланелката му и ми се стори, че ме прегърна по-силно, но може да е било от хапчетата. Когато колата тръгна, вече се унасях. Мислите ми се прескачаха несвързани една през друга без каквато и да било последователност.

Не бях сигурна дали съм будна, или сънувам, когато чух гласа на Ди, приглушен и някак далечен.

— Казах й да не ходи сама.

— Знам. — Последва пауза. — Не се притеснявай. Този път няма да позволя да се случи нещо. Кълна се.

Последва тишина, а след нея пак приглушен шепот.

— Направил си нещо, нали? — попита тя. — Сега е по-силна.

— Наложи се. — Деймън леко се намести и отмахна кичур коса от лицето ми. — Просто нямаше начин, да му се не види.

Отново настъпи дълго мълчание. Опитвах се да остана будна, но стресът от всичко преживяно си казваше своето и накрая се предадох на топлината на Деймън и на блажената тишина.

* * *

Когато отново отворих очи, дневната светлина си пробива път през плътните завеси в хола, улавящи дребните прашинки, които се рееха лениво над кратко склонената глава на Ди. Тя беше свита във фотьойла на метър и нещо от мен и спеше дълбоко с леко разтворени устни. Нежните ѝ длани бяха сгънати прилежно под брадичката ѝ. Приличаше повече на порцеланова кукла, отколкото на жив човек.

Усмихнах се и тръпката, която премина през лицето ми, моментално ме върна в реалността. Сладкото опиянение на съня се изпари в миг и страхът от миналата нощ ме обля като ледена струя. Лежах неподвижна известно време, дишайки дълбоко в опит да се успокоя и да укротя прилива на емоции, който бушуваше в мен. Бях жива — благодарение на Деймън, който, както се оказа, бе и моята възглавница.

Главата ми беше в скута му. Едната му ръка лежеше върху извивката на бедрото ми. Сърцето ми заби по-силно. Как е могъл да седи в това положение цяла нощ!

— Добре ли си, котенце? — опита той и помръдна едва забележимо.

— Деймън? — прошепнах, все още напълно объркана. — Аз... извинявай. Не предполагах, че съм спала върху теб.

— Няма проблем — отвърна той и ми помогна да седна.

Главата ми се замая за миг.

— Добре ли си? — попита той отново.

— Да. Ти цяла нощ ли си стоял така?

— Да — каза той и с това въпросът приключи.

Ако не се лъжа, Ди бе изявила желание да прекара нощта до мен, не той. Да се събудя с глава в ската му, бе последното, което очаквах.

— Спомняш ли си нещо от снощи? — попита той тихо.

Изтръпнах дори само при мисълта за преживяното. Кимнах, предчувствуващи, че ще ме заболи, но за моя изненада болката се оказа по-слаба, отколкото предполагах.

— Някой се опита да те ограби — каза той.

Не, не беше така. Смътно помнех как един мъж грабна чантичката ми, после как паднах на земята, но бях убедена, че не ме беше нападнал за пари.

— Не искаше да ме ограби.

— Кити...

— Не, сигурна съм. — Опитах се да стана, но той отново ме обгърна през рамото като усмирителна риза, от която не можех да се измъкна. — Не искаше парите ми, Деймън. Искаше „тях“.

Деймън се напрегна.

— Това въобще не се връзва.

— Сериозно? Айде бе! — свъсих вежди и понечих да вдига шинираната си ръка. Шината ми се стори доста тежка. — Знам, че звучи абсурдно, но той непрекъснато ме питаше къде са и повтаряше, че имам някаква дира.

— Не е бил с всичкия си — каза Деймън почти шепнешком. — Ти си наясно с това, нали? Че става дума за луд човек и нищо от онова, което ти е казал, няма никакъв смисъл.

— Не знам. Не ми изглеждаше луд.

— Значи е бил нормален, да те пребие така! — вирна вежди той.

— Интересно кого би сметнала за луд.

— Нямах това предвид.

— А какво тогава? — Той се премести, внимавайки да не ме наарани по никакъв начин, което доста ме изненада. — Защо търсиш под вола теле?

— Нищо не търся — отвърнах, поемайки дълбоко въздух, за да запазя хладнокръвие. — Не беше обикновен луд, Деймън.

— А, понеже ти си експерт в тая област!

— След едномесечно познанство с теб определено мисля, че съм експерт! — сопнах се и се преместих на другия край на дивана.

Главата ми се замая.

— Добре ли си? — попита за пореден път той и се протегна да сложи длан на здравата ми ръка. — Кити?

— Да, добре съм! — отвърнах, дърпайки ръката си.

— Знам, че сигурно си много разстроена след снощи — каза той, вперил поглед някъде пред себе си, — но недей да превръщаш това, което ти се случи, в нещо повече от случайно нападение на откачен човек.

— Деймън!

— Не искам Ди да си мисли, че из града се разхожда някакъв маниак, който напада момичета. — Погледът му беше суров и студен.

— Разбираш ли какво ти казвам?

Устните ми се разтрепериха. Идеше ми да ревна. Не, идеше ми да го халосам с нещо. Значи всичката тази загриженост беше заради сестра му? Как може да съм такава глупачка!

Очите ни се срещнаха. Гледаше ме толкова втренчено, сякаш се опитваше да ме накара с поглед да се подчиня.

Ди се прозя шумно и той моментално извърна глава.

— Добро утро! — каза весело тя и свали краката си на пода с тропот, който ми се стори неочеквано силен за човек с нейното тегло.

— Отдавна ли сте будни?

Деймън въздъхна с раздразнение.

— Не, Ди, току-що се събудихме. Толкова силно хъркаше, че ни събуди без време.

— Съмнявам се — изсумтя тя и се обърна към мен. — Кейти, как се чувствува тази сутрин?

— Понастоящем тук-там и съм малко схваната, но в общии линии съм добре.

Тя се усмихна, но в очите ѝ все още се четеше някаква вина, което беше просто абсурдно. После се изправи, опитвайки се да приглади къдиците си, но те отново скочиха непокорни в мига, в който отдръпна ръцете си.

— Мисля, че е време да отида да ти направя закуска.

Преди да успея да отговоря, тя беше вече в кухнята, откъдето започна да се чува хлопането на шкафчета и дрънченето на тенджери и чинии.

Деймън стана и се протегна. Мускулите на гърба му се очертаха дори през фланелката. Извърнах поглед.

— Обичам сестра си повече от всичко на света — каза той тихо.

— Бих направил невъзможното, за да я предпазя, да е добре. Моля те, недей да я плашиш със странни истории.

Почувствах се ужасно незначителна.

— Ти си кретен, но нищо няма да ѝ кажа — отвърнах и вдигнах глава да го погледна. Очите му бяха толкова яркозелени, че ми пречеха да се съсредоточа. — Доволен ли си?

Нешто премина през лицето му. Гняв? Съжаление?

— Въщност не. Ни най-малко.

Никой от нас не извърна поглед. Въздухът в стаята сякаш стана по-тежък и по-плътен. Имах чувството, че ако протегна ръка, ще го пипна.

— Деймън! — извика Ди от кухнята. — Ела да ми помогнеш!

— Трябва да отидем да видим какво прави, преди да е унищожила кухнята — каза той и прокара длани по лицето си. — Не е невъзможно.

Тръгнах след него към кухнята. Една от вратите на стаите беше отворена и в коридора грееше ярко слънце. Внезапната светлина ме заслепи и изведнъж си дадох сметка, че нито съм се сресала, нито съм си измила зъбите още. Инстинктивно се отдръпнах по-далеч от Деймън.

— Трябва да... вървя.

Той ме погледна изненадан.

— Да вървиш ли? Къде?

Усетих как се изчервявам.

— Горе. Трябва да си взема душ.

За моя изненада той не реши да се направи на интересен. Просто кимна и влезе в кухнята. Докато се качвах по стълбите, неволно докоснах лицето си с ръка и по тялото ми премина тръпка. Господи! Едва не умрях снощи!

— Ще се оправи ли? — чух гласа на Ди.

— Да, всичко ще бъде наред — отвърна Деймън търпеливо. — Не се притеснявай. Нищо страшно няма. Всичко свърши.

Надвесих се през парапета, за да ги чувам по-добре.

— Не ме гледай така. Нищо няма да ти се случи — въздъхна Деймън, този път доста изнервен. — Нито пък на нея. — Последва пауза. — Можеше да се очаква нещо такова.

— Ти очакваше ли? — почти извика Ди. — Защото аз все се надявах, че поне веднъж ще живеем нормално, че ще можем да имаме поне един приятел — истински — без те да се опитат...

Гласовете им станаха по-тихи и вече не можех да различа думите им. За мен ли говореха? Би следвало, но изобщо не се връзваше. Стоях напълно объркана и се мъчех да проумея за какво друго може да говорят.

След малко гласът на Деймън се чу по-ясно.

— Не знам, Ди. Ще видим как ще се развият нещата. — Той мълкна за миг и после се разсмя. — Направо ги преби тия яйца. Дай на мен.

Постоях още малко, наддавайки ухо на вече съвсем нормалния им диалог, и тръгнах към банята. В съзнанието ми изведнъж изникна един друг неволно подслушан разговор. Предишната вечер, докато пътувахме в колата, в просьница ги бях чула да шепнат неща, които не можах да разбера.

Глождеше ме неприятното чувство, че крият нещо от мен. И после онова необяснимо упорство, с което Ди ме убеждаваше да не ходя сама в библиотеката. И странната светлина, която видях в нощта на нападението — същата като онази в гората, когато срещнахме мечката и припаднах, нещо, което не ми се беше случвало никога в живота. Ами онзи следобед на езерото, когато Деймън се беше превърнал в човека амфибия.

Влязох като попарена в банята и светнах лампата, очаквайки да видя лицето си насинено и подуто. Извърнах глава на една страна и буквально ахнах. Бях съвсем убедена, че съм си издрала бузата миналата вечер. Ясно помнех болката. И затвореното от отока око. Само дето сега окото ми беше леко одраскано, а бузата — гладка и розова, сякаш ѝ бе поникнала нова кожа. Погледнах шията си. Виждаха се синини, но бяха толкова бледи, като че ли нападението се бе случило преди дни, а не едва петнайсетина часа по-рано.

— Какво става, по дяволите? — прошепнах.

Травмите ми се бяха излекували почти напълно, с изключение на шинираната ми ръка, но... и тя вече не ме болеше. Изведнъж друг

смътен спомен изникна в съзнанието ми: Деймън, надвесен над мен на тротоара, и някаква топлина, която сякаш идваше от него. Да не би ръцете му да имаха...? Изключено. Поклатих невярваща глава.

Но докато стоях и се гледах в огледалото, не можех да се освободя от натрапчивото чувство, че нещо става тук. Нещо, за което близнаците знаеха. Иначе нищо не се връзваше.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

В неделя преди началото на учебната година Ди ме заведе в града да си купя тетрадки, а самата тя подмени почти всичко, което ползваше за училище. Оставаха ни само три дни ваканция и после щяхме да почиваме в Деня на труда^[1]. Вече тръпнах да дойде този момент. Преди да тръгнем да се прибираме, Ди огладня, както обикновено, и спряхме в един от любимите ѝ ресторант.

— Това място е като излязло от старите ленти! — възкликнах, щом прекрачихме прага.

Ди ме изгледа, свъсена, и взе да потропва с крак.

— Може да е старомодно за човек, дошъл от голям град, като теб, но тук е най-доброто, което имаме.

Хвърлих още един поглед наоколо. „Опушната дупка“ не беше чак толкова зле. Дори изглеждаше симпатично по свой си начин — някак домашно и непретенциозно. Определено ми харесваха камъните и скалните късове, с които бяха обрамчени масите.

— Вечерно време и след края на учебния ден е много понаселено — каза Ди, отпивайки от шейка си. — Даже е трудно да намериш място.

— Често ли идваш тук?

Беше ми някак трудно да си представя красивата Ди да яде сандвичи с топло пуешко и да пие млечни шейкове на такова място, но ето че нагъваше втория си сандвич и преполовяваше третия шейк. Откакто я познавах, не спирах да се изумявам от количеството храна, което е в състояние да погълне на едно сядане. Беше дори смущаващо на моменти.

— С Деймън идваме поне веднъж седмично заради лазанята им. Страшна е!

Очите ѝ заискриха от въодушевление и трепетно очакване.

— Явно си голям ценител на храната им — засмях се. — Впрочем много ти благодаря, че ме измъкна днес. Хич не ми се стои

вкъщи, когато майка ми си е у дома. Непрекъснато ми виси над главата.

— Притеснява се жената.

Кимнах и се заиграх със сламката си.

— Особено след като се разчу за момичето, което умря същата вечер. Познаваше ли я?

Ди сведе поглед към чинията си и поклати глава.

— Не много добре. Беше една година по-малка от нас. Но много хора я познаваха. Градът е малък, знаеш как е. Май четох някъде, че не са сигурни дали е била убита. Приличало на инфаркт. — Тя погледна през рамото ми и изведнъж мълкна, присвивайки устни. — Странна работа.

— Кое? — попитах и обърнах глава да видя какво е привлякло погледа ѝ, но моментално се врътнах обратно.

Беше Деймън.

Ди килна глава на една страна и тъмната ѝ коса небрежно се разстла около лицето ѝ.

— Не очаквах да го видя тук.

— Кой? Онзи-който-не-бива-да-се-назовава?

Тя прихна да се смее, привличайки погледите на всички в заведението.

— Ох, това наистина беше смешно!

Идеше ми да потъна под масата. След сутринта, в която двамата със сестра му ми бяха направили закуска, той някак ме избягваше, но не това бе проблемът. Исках да му благодаря, че ми спаси живота. Да му кажа едно нормално „благодаря“, което нямаше да завърши с размяна на обиди, но в малкото случаи, в които се бяхме засичали, той се спираше само колкото да ме изгледа така, че дори през ум да не ми мине да го заговоря.

Деймън беше най-съвършено красивият индивид от мъжки пол, когото бях виждала. Чертите на лицето му можеха да накарат всеки художник да даде мило и драго, само и само да му позира. Изглеждаше изумително от всякакъв ракурс. Но можеше да бъде най-големият кретен на света.

— Нали няма да дойде насам? — прошепнах на Ди, която изглеждаше така, сякаш всичко това ѝ бе страшно забавно.

— Здрасти, малката — дочу се в този миг дрезгавият глас на Деймън.

Сепнах се и побързах да скрия шинираната си ръка под масата, за да не му напомням какви проблеми съм му създала.

— Здрасти — отвърна Ди и подпря брадичката си на ръце. — Какво правиш тук?

— Гладен съм — отвърна сухо той. — Тук хората идват да ядат, нали?

Гледах съсредоточено полуизядения си бургер и побутвах картофите из чинията, искайки да се слея с ръждивочервените сепарета, докато не си тръгне. Опитвах се да мисля за всичко друго, но не и за него — за книги, за филми, за телевизионни предавания, за тревата навън...

— С изключение на теб, разбира се — каза той, визиряки мен.
— Ти явно си дошла да си играеш с храната.

Мамка му! Наложих най-лъчезарната усмивка, на която бях способна, и се пригответих за схватка. Щом очите ми срещнаха неговите, усмивката моментално секна. Той ме гледаше с очакване, сякаш знаеше какво си мисля, и искаше да му се изрепча.

— Ами какво да ти кажа, мама обикновено ме води в детския кът на „Чък и Чийз“, та не се чувствам много в свои води тук. Липсва ми басейнът с топки, ако ме разбираш.

Ди се изкиска и вдигна глава към брат си.

— Не е ли чудесна?

— Самата прелест — отвърна той все така сухо и скръсти ръце.

— Как ти е шината?

Въпросът му ме свари неподготвена. Въщност ръката ми беше вече съвсем добре. Дори исках да махна шината, но майка ми не ми даваше да я сваля дори за да се изкъпя.

— По-добре. Благодаря...

— Няма нужда — прекъсна ме той и прокара пръсти през косата си. — Впрочем лицето ти изглежда доста по-прилично.

Инстинктивно сложих длан на бузата си.

— Радвам се, че мислиш така — казах, хвърляйки озадачен поглед към Ди.

Тя ме изгледа закачливо и отново се обърна към брат си.

— Искаш ли да седнеш при нас? Почти приключваме.

— Не, благодаря — отвърна Деймън, сякаш му беше предложила най-абсурдното нещо на света.

Заех се отново да побутвам храната по чинията си, но Ди не му остана длъжна.

— Толкова по-зле за теб.

— Деймън! Не мога да повярвам, че вече си тук!

Обърнах се по посока на явно много развлечения женски глас. Една дребна, красива блондинка махаше от входа. Деймън също ѝ махна, недотам въодушевено, след което тя изприпка до масата ни, метна му се на врата, целуна го бързо по бузата, след което го хвани собственически подръка.

Стомахът ми се сви. Да не би да имаше приятелка? Погледнах към Ди, която изобщо не изглеждаше доволна.

— Здравей, Ди, как си? — каза момичето, когато най-после реши да ни удостои с вниманието си.

— Супер, Ашли. А ти? — отвърна Ди със сдержан усмивка.

— Ооо, прекрасно! Изобщо не мога да се оплача — каза тя и побутна Деймън с лакът, сякаш той бе причината за великолепното ѝ настроение.

Имах чувството, че всеки момент ще се задуша.

— Ти нямаше ли да заминаваш с братята си? — попита Ди и ѝ хвърли необичайно хладен поглед. — Мислех, че ще се върнеш чак за училище.

— Отказах се — отвърна тя и отново вдигна глава към Деймън, който явно започваше да се чувства неудобно.

— Хм, много интересно — каза Ди и лицето ѝ придоби съвсем котешко изражение. — Ох, извинявай, колко неприлично от моя страна. Ашли, това е Кейти. От скоро е в нашия забележителен град.

Насилих се да се усмихна на момичето. Нямах причина да ревнувам, нито да ме е грижа дори, но тя беше много красива, мамка му.

Усмивката на Ашли угасна. Тя отстъпи крачка назад и ме изгледа изпитателно.

— Това ли е въпросната?!

Погледнах с недоумение Ди.

— Не, не мога, Деймън. Може би вие с Ди нямате проблем с това, но аз имам. — Ашли отметна назад русата си коса. — Просто не

мога! Нередно е.

— Аш... — въздъхна Деймън.

— Не — сви устни тя.

— Ашли! Та ти дори не я познаваш — възкликна Ди и се изправи. — Не ставай смешна.

Движението в ресторанта буквално спря. Всички погледи се впериха в нас.

От неудобство и гняв ме обля гореща вълна.

— Извинявам се, но не разбирам какво съм направила, за да заслужа такова отношение — казах, поглеждайки към Ашли.

Необично ярките ѝ сини очи се вторачиха в мен.

— Дишаш. Малко ли е?

— Моля?! — възкликнах втрещена.

— Много добре ме чу — сопна се Ашли и се обърна към Деймън. — Затова ли всичко отива по дяволите? За това ли братята ми обикалят из страната...

— Стига! — прекъсна я Деймън, сграбчвайки я за ръката. — Малко по-надолу по улицата има „Макдоналдс“. Ела да ти купя едно детско меню. Може пък да те поразвесели.

— Какво става по дяволите? — попитах.

Едва се сдържах да не стана да я разпердушия.

— Всичко! — просъска тя и очите ѝ ме пронизаха като лазер.

— Мисля, че се позабавлявахме достатъчно — намеси се Деймън, обръщайки се към сестра си. — Ще се видим у дома.

Проследих ги с поглед до вратата, вбесена до немай-къде, но и дълбоко засегната.

Ди се стовари на мястото си.

— Господи. Кейти, толкова съжалявам! Тя е такава кучка.

Ръцете ми трепереха.

— Защо ми наговори тези неща? — попитах.

— Не знам. Сигурно ревнува. — Ди си играеше със сламката в шейна си и старателно избягваше погледа ми. — Ашли си пада по Деймън, винаги го е харесвала. Бяха гаджета по едно време.

Мозъкът ми за секунда се спря на думата „бяха“.

— Разбрала е, че ти се е притекъл на помощ онази вечер. Нормално е да се ядоса.

— Ти добре ли си? — възкликах удивена. — Задето ме е спасил от сигурна смърт? — В яда си ударих шината в масата и сама се стреснах. — То пък да имаше за какво да ревнува. Деймън ме ненавижда.

— Не те ненавижда — отвърна тихо Ди. — Честно казано, мисля, че му се иска да те намрази, но не може и затова се държи така.

Това ми изглеждаше пълен абсурд.

— Защо ще иска да ме намрази? Аз винаги съм била толкова добронамерена. Той е този, който непрекъснато се заяждат с мен.

Ди вдигна глава да ме погледне. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Кейти, много съжалявам. Семейството ми е доста шантаво. Този град също. И Ашли е особена. Познаваме се отдавна, приятелски семейства сме. Имаме много общо помежду си.

Гледах я и не можех да проумея какво общо може да има с тая отвратителна кучка.

— Те са тризнаци — каза Ди, вперила отнесен поглед в чинията си. — Ашли има двама братя — Адам и Андрю.

— Какво?! — втрещих се. — Искаш да кажеш, че освен вас двамата с Деймън има още три близнака в тоя град?

Тя кимна притеснено.

— При население — колко? Петстотин души?

— Знам, че е странно — каза Ди и вдигна поглед. — Но това е положението. Ние затова сме толкова близки с тях. Хората в малките градове не приемат лесно странностите. Впрочем аз излизам с брат ѝ Адам.

— Имаш гадже?! — зяпнах от почуда. — Никога не си го споменавала!

Тя сви рамене и извърна поглед.

— Ми не е ставало дума. Ние не се виждаме чак толкова често.

Онемях. Кое момиче не говори за гаджето си с приятелки? Ако имах, определено щях да говоря за него или поне да го спомена веднъж. Дори два пъти. Гледах Ди с нови очи, питайки се какво още премълчава. Облегнах се назад и погледът ми се заря наоколо.

Изведнъж сякаш нещо се превключи в мен. Започнах да забелязвам разни неща, дреболии.

Червенокосата сервитьорка с молив в косата, която ме гледаше крадешком и попипваше лъскавия черен камък на верижката около

шията си. Възрастният мъж, който седеше на бара, недокоснал храната си, и се взираше в нас, мърморейки под носа си, сякаш не беше с всичкия си. Жената в бизнес костюм, която ми се ухили пренебрежително, преди да се обърне отново към придружителя си, който пък погледна през рамо да види какво става и пребледня, щом ме съзря.

Моментално извърнах глава и вперих поглед в Ди. Тя не даваше вид да забелязва всичко това или може би съзнателно се опитваше да не го забелязва. Във въздуха се усещаше напрежение. Сякаш някой бе прокарал невидима черта, която, без да искам, грубо бях прекрачила. Усещах десетки погледи, вперени в мен, изпълнени с недоверие, омраза и още по-лошо.

Страх.

* * *

Последното, което исках, бе да се явя на първия учебен ден в ново училище с шина на ръката, но майка ми упорито настояваше да изчакам контролния преглед, който бе насрочен за след края на часовете, и бях принудена да пристъпя прага на Питсбъргската гимназия, изтърпявайки не само обичайните коментари от рода на „Я, ново момиче!“, но и далеч по-неприятните погледи, които сякаш казваха „Я, ново момиче! Кой ли го е пребил?“.

Всички ме зяпаха, все едно че бях двуглаво извънземно. Не знаех дали да се чувствам като знаменитост, или като някой, избягал от лудницата. Никой не понечи да ме заговори.

За щастие сградата на училището беше сравнително малка и нямах проблем да се ориентирам къде са класните стаи, в които имах часове. Бях свикнала с училища, които бяха на по четири-пет етажа, с няколко крила, пръснати из огромни дворове. Питсбъргската гимназия имаше два етажа и толкоз.

Намерих лесно кабинета за часа на класния и седнах на един празен чин сред любопитни погледи и няколко плахи усмивки. Съседите ми ги нямаше. Едва в началото на втория час се появи Деймън. Влезе нахакано в класната стая, секунди преди да бие

звънецът, и разговорите буквально спряха. Няколко от момичетата край мен дори престанаха да пишат в тетрадките си.

Приличаше на рокзвезда с небрежната си усмивка и убийствената си самонадеяност. Моментално прикова вниманието на всички, особено когато преметна учебника си по тригонометрия от едната ръка в другата и прокара пръсти през гъстата си, къдрава коса. Джинсите висяха ниско на хълбоците му и когато вдигна ръка, под фланелката му лъсна педя златиста плът, от което математиката внезапно стана много по-интересна.

Едно червенокосо момиче на съседния чин въздъхна тежко и смотолеви на приятелката си:

— Какво ли не бих дала да пипна тия плочки! Трябва да го предлагат в менюто, мамка му!

— Ужасна си! — изкиска се другата.

— Заедно с близнаците Томсън за гарнитура — отвърна закачливо червенокоската и цялата пламна, когато Деймън мина покрай нея.

— Лиса, голяма си мръсница! — засмя се брюнетката.

Бях вперила поглед в тетрадката си, но знаех, че е седнал точно зад мен. Целият ми гръб беше изтръпнал. Секунда по-късно нещо ме ръгна в плещките. Прехапах устни и погледнах през рамо.

— Как е ръката, котенце? — ухили ми се той и ме изгледа самонадеяно с искрящи си зелени очи.

От вълнение и притеснение имах чувството, че ще припадна. Да не би да е написал нещо на гърба ми? Нямаше да се изненадам. Усетих как се изчервявам.

— Добре — отвърнах, прибирайки кичур коса зад ухото си. — Скоро ще ми махнат шината.

Деймън почука с химикалката си по ръба на чина.

— Дано. Ще ти е от полза, предполагам.

— За какво по-точно?

— За това, което се случва по теб — каза той и описа кръг във въздуха с химикалката, явно намеквайки за външния ми вид.

Присвих очи. Изобщо не исках да знам какво има предвид. Нищо ми нямаше нито на джинсите, нито на фланелката. Изглеждах като всички останали в стаята, с изключение на двама-трима, които си бяха загащили фланелките в панталоните. Не бях видяла някой да се

разхожда с каубойска шапка или с тупирана коса. Момчетата и момичетата тук изглеждаха точно като онези във Флорида, само дето ги грозеше по-малка опасност да хванат рак на кожата.

Лиса и приятелката ѝ бяха спрели да говорят и гледаха ту Деймън, ту мен с отворена уста. Само да посмееше да каже нещо тъпло, щях да го просна на сред класната стая. Шината ми беше достатъчно тежка, че да свърши работа.

Той се надвеси напред и топлият му дъх ме погали по бузата, когато заговори.

— Просто по-малко хора ще те зяпат, ако си без шина. Това исках да кажа.

Не му повярвах нито за миг, че само това е имал предвид. Да не говорим, че както се беше лепнал за мен, не по-малко, ами всички до един ни зяпаха. А никой от нас не отместваше поглед. Бяхме се вторачили един в друг в някакъв епичен дуел с очи, който нямах намерение да загубя. Помежду ни се чувстваше странно напрежение, което и преди бях усещала с него.

Момчето, което седеше до Деймън, подсвирна тихо и каза:

— Пич, Ашли ще ти счупи главата.

— Няма — ухили се Деймън. — Прекалено много ѝ харесва главата ми, че да стигне дотам.

Момчето се изкиска.

Без да откъсва поглед от мен, Деймън побутна чина си още по-напред.

— Няма да повярваш.

— Какво?

— Разгледах ти блога.

Мили боже! Как го е открил? Нима блогът ми вече се появява в гугъл?! Това беше жестоко, суперско, адски яко!

— Както виждам, не си престанал да ме следиш. Трябва ли да си осигуря ограничителна заповед?

— Само в сънищата ти, котенце — изсумтя той. — Но аз там вече сигурно играя главна роля, нали?

Забелих очи.

— Кошмари са, Деймън. Кошмари.

Той се усмихна и очите му проблеснаха. За малко да отвърна на усмивката му, но за щастие учителят започна да проверява за

присъствие, слагайки край на... каквото и да се случваше помежду ни. Обърнах се напред и въздъхнах облекчено.

Деймън тихо се засмя.

Когато би звънеца за края на часа, моментално се изнizaх от стаята, без дори да погледна какво прави Деймън. Математиката щеше да бъде още по-голямо предизвикателство, ако възнамеряваше да седи зад мен във всеки час.

В коридора Лиса и приятелката ѝ ме настигнаха и започнаха да вървят редом с мен.

— Ти си нова тук — каза брюнетката.

Каква наблюдателност!

Лиса примигна отегчено с тъмните си очи.

— Не е ли очевидно, Кариса?

Кариса не обрна внимание на забележката и намести очилата с квадратни рамки на носа си, отмествайки се светкавично, за да не се сблъска с някакъв дивак, който търчеше като бесен из пренаселения коридор.

— Как така познаваш Деймън Блек толкова добре?

Фактът, че първите хора, които ме заговаряха в това училище, го правеха заради Деймън, изобщо не ме въодушеви.

— Нанесох се в къщата до тяхната в средата на юли.

— Ау, колко ти завиждам! — възклика Лиса. — Петдесет процента от населението в тая гимназия би дало мило и драго да е на твое място.

С удоволствие бих го отстъпила.

— Между другото, аз съм Кариса, а това е Лиса, ако още не си разбрала. Живеем тук, откакто сме се родили.

Кариса ме погледна с очакване.

— Аз към Кейти Шуорц, от Флорида.

— Дошла си в Западна Вирджиния от Флорида? — втрещи се Лиса и ококори очи. — Да не би да си луда?

— Майка ми е — усмихнах се.

— Какво е станало с ръката ти? — попита Кариса, докато се изкачвахме по задръстените с народ стълби.

Не ми се искаше да обяснявам пред толкова много хора какво точно ми се е случило, но Лиса явно знаеше.

— Нападнали са я в града, забрави ли? — каза тя и побутна Кариса с лакът. — В същата нощ, в която умря Сара Бътлър.

— Оф, да бе — отвърна Кариса, свъсвайки вежди. — Ще правят възпоминание за нея утре преди баскетболния мач. Такава трагедия!

Не знаех какво да отговоря, затова просто кимнах.

Когато стигнахме на втория етаж, Лиса се усмихна като за довиждане. Явно пътищата ни се разделяха. Аз имах английски в една от класните стаи в края на коридора. Бях почти сигурна, че и Ди е избрала този предмет.

— Е, радвам се, че се запознахме — каза Лиса. — Тук рядко идват нови хора.

— Наистина — съгласи се Кариса. — Откакто дойдоха тризнаците преди три години, никой нов не сме имали.

— Имаш предвид Ашли и братята ѝ? — попитах.

— И тримата Блек — отвърна Лиса. — Едните се появиха няколко дни след другите. Цялото училище направо полудя.

— Чакай малко. — Заковах се на място, предизвиквайки временно задръстване по коридора. — Защо тримата Блек? И как така всички са дошли по едно и също време?

— Така беше — каза Кариса и отново намести очилата си. — Лиса въобще не се шегува. Беше пълна лудница месеци наред. Но е някак разбирамо, нали?

Лиса спря пред вратата на една класна стая и ме погледна озадачена.

— О, ти не знаеше ли, че Блек бяха трима?

Поклатих глава напълно объркана.

— Не. Говорим за Деймън и Ди, нали?

Звънецът за началото на часа отекна в коридора и Лиса и Кариса хвърлиха притеснени погледи към класната стая, която вече се пълнеше. Осветли ме Лиса.

— Те също бяха трима. Ди и двама братя — Деймън и Доусън, които ужасно много си приличаха. Точно като братята Томсън. Беше невъзможно да ги различи човек.

Гледах ги втрещена и не можех да се помръдна от мястото си.

Кариса се усмихна тъжно.

— Доусън изчезна преди около година — каза. — Всички смятат, че е мъртъв. Толкова е тъжно.

---

[1] В САЩ, Денят на труда се отбелязва в първия понеделник на септември. — Бел.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Бях закъсняла за часа по английски и нямах време да попитам Ди за другия ѝ брат, пък и все още не бях готова да повдигна този въпрос пред нея. Чувствах се засегната. Не можех да повярвам, че са имали брат и не са го споменали нито веднъж. Все едно пък бяха казали нещо за родителите си или за гаджетата си, или пък къде ходят, когато ги няма ден-два.

Наистина ли беше изчезнал? Умрял? Сърцето ме болеше за тях, въпреки че очевидно бяха скрили доста неща от мен. Знаех какво е да загубиш близък човек.

Да не говорим колко странно беше две различни семейства с тризнаци да се преместят по едно и също време в такъв малък град, но пък Ди беше казала, че се познават отдавна със семейство Томсън. Може би са го планирали.

След края на часа Ди бе хваната в засада от Ашли и две руси момчета, които спокойно можеха да направят кариера като модели. Не беше трудно да се досетя, че това са братята ѝ. А когато тримата си тръгнаха, вече трябваше да тичаме към следващите си часове и единственото, което Ди успя да каже, бе, че ще се видим за обяд.

Имах биология след това. Малко след като влязох в кабинета, пристигна и Лиса и седна на масата пред мен.

— Как върви първият ти ден? — попита ме с усмивка.

— Добре. Нормално. — Ако изобщо можеше нещо да бъде нормално след онова, което бях научила. — А твоят?

— Досадно — отвърна тя. — Нямам търпение да свърши тая учебна година и да се махна от това забутано място, да отида в някой нормален град.

— Нормален ли? — засмях се.

Лиса се обърна и подпря лакти на моята маса.

— Тоя град е направо откачен. Някои хора тук се държат адски странно.

Представих си селяндури, които подскачат на един крак, но тя едва ли имаше това предвид.

— Ди каза, че хората в града понякога са доста враждебно настроени.

— Така ли ти е казала? — изненада се Лиса.

— Да. Не разбрах защо.

Тя ме погледна и поклати глава.

— Виж, не искам да ти прозвучи лошо, но някои хора тук в училище, а и в града, хич не си падат по нея и останалите като нея.

— Останалите като нея? — повторих бавно. — Какво значи това?

— Не знам — сви рамене Лиса. — Както казах, хората тук са странини. Целият град е странен. През ден се намира някой, който твърди, че е видял мъже в черно да обикалят наоколо. Не актьорите очевидно. Мисля, че са някакви от службите. Всъщност и аз съм ги засичала. После хората разправят, че са виждали и други неща.

Веднага си спомних за мъжа на паркинга пред супермаркета.

— Какви неща?

Лиса се усмихна и се обърна да види дали не е дошъл учителят. После се приближи още по-близо до мен и сниши глас.

— Виж сега. Това, което ще ти кажа, ще ти прозвучи адски откачено, така че искам да знаеш от самото начало, че изобщо не вярвам на тая глупости.

— Добре — отвърнах заинтригувана.

Тъмните ѝ очи проблеснаха.

— Тук има хора, които твърдят, че са виждали някакви светещи силуети край Сенекските скали. Нещо като... човешки фигури, само че от светлина. Някои смятат, че са духове или извънземни.

— Извънземни ли? — прихнах да се смея, привличайки няколко любопитни погледа. — Извинявай, но ти сериозно ли говориш?

— Сериозно — повтори тя с игрива усмивка. — Аз не вярвам, но истината е, че напоследък прииждат доста хора от други места да търсят доказателства. Не те бъзикам. Направо станахме като Пойнт Плезънт.

— Това нищо не ми говори.

— Не си ли чувала за Човека пеперуда? — Виждайки изражението ми, тя се разсмя. — Това е друга шантава история за някакво крилато създание като огромен молец, което предупреждавало

хората за предстоящо нещастие. В Пойнт Плезънт доста хора твърдят, че са го видели, преди да падне моста, който уби близо петдесет души^[1]. А няколко дни по-рано видели мъже в костюми да обикалят из града.

Понечих да кажа нещо, но в този момент влезе учителят и трябваше да приключим разговора.

Отначало не го познах. Светлокестенявата му коса беше прилежно сресана назад. Блузата му с копченца и яка беше идеално изгладена — нищо общо с небрежно измачканата риза и джинсите, които носеше първия път.

Господин Гарисън, учителят ми по биология, беше Матю — същият онзи тип, който се бе намъкнал в къщата на Деймън, когато се върнахме от езерото.

Той взе никакви листове от бюрото и вдигна очи да огледа класа. Когато погледът му попадна върху мен, кръвта буквально се дръпна от лицето ми.

— Добре ли си? — прошепна Лиса.

Господин Ларисън задържа погледа си върху мен малко по-дълго, а после извърна глава в друга посока. Въздъхнах с облекчение.

— Да — отвърнах на Лиса, прегълъщайки тежко. — Добре съм.

Облегнах се на стола, вперила празен поглед напред, и започнах да слушам господин Гарисън, който обясняваше какво ще учим и в какви лабораторни занятия ще участваме. За мой ужас предвиждаше се задължителна дисекция на животно. Самата мисъл да режа животно, пък било то и мъртво, ме ужасяваше.

Но далеч не толкова, колкото ме ужасяваше господин Гарисън. През целия час имах чувството, че ме пронизва с поглед, а най-неприятното бе, че сякаш виждаше през мен. Какво, по дяволите, ставаше тук?

* * *

Столът на училището се намираше до салона за физическо. Беше дълго, правоъгълно помещение, в което мириеше на претоплена храна и дезинфектанти. Просто да ти се отяде. Имаше десетки бели

маси, но когато влязох, почти всички вече бяха заети. Наредих се на опашката и видях малко по-напред Кариса.

По едно време тя се обърна, забеляза ме и ми се усмихна.

— Има спагети. Или поне това, което тук наричат спагети.

Намръщих се, но сипах една щипка в чинията си.

— Не изглеждат чак толкова гадно.

— Да, на фона на рулото с кайма са просто супер — отвърна тя и също си сипа, добавяйки малко салата за гарнитура.

После, за моя изненада, си взе шоколадово мляко.

— Знам — каза тя, явнооловила учудването ми. — Не върви със спагети, но го обичам.

— Хич не върви — засмях се и посегнах да си взема бутилка вода. — Позволяват ли да се обядва извън училище?

— Не, но не ни създават проблеми, ако решим да ядем другаде.

— Кариса подаде няколко долара на касиерката и после отново се обърна към мен. — Имаш ли с кого да седнеш?

— Да — кимнах, докато плащах храната си. — Ще седна с Ди. Ти?

— Какво? — възклика тя.

Вдигнах глава да я погледна. Беше зяпнала от изненада.

— Ще седна с Ди — повторих. — Ако искаш, можеш да...

— Не, не мога! — прекъсна ме тя и ме издърпа настани от опашката.

— Сериозно ли? — вирнах вежди. — Защо? Да не би да са прокажени?

— Не — отвърна тя, намествайки очилата си. — Много са готини даже, но последното момиче, което седя с тях, изчезна.

Разсмях се нервно.

— Бъзикаш се, нали?

— Уви, не — каза тя съвсем сериозно. — Стана по същото време, когато изчезна и брат им.

Не можех да повярвам! Какво друго ми предстоеше да чуя? Извънземни. Мъже в черно. Човекът пеперуда. Оставаше да ми се яви Дядо Коледа от плът и кръв!

Кариса хвърли поглед към една маса, пълна с момчета и момичета, явно нейни познати. Няколко места бяха свободни.

— Казваше се Бетани Уилямс. Прехвърли се в нашето училище по средата на десети клас, малко след като бяха дошли те. — Кариса кимна към дъното на столовата. — Почна да ходи с Доусън и двамата изчезнаха в началото на единайсети клас.

Зашо ми се струваше познато това име? Вече съвсем се бях събрала. Как можеше Ди да премълчи толкова много неща?

— Както и да е. Искаш ли да седнеш с нас? — попита Кариса.

Поклатих глава, чувствайки се кофти, че не приемам поканата ѝ.

— Обещах на Ди да седна с нея днес.

— Е, може би утре тогава — примиря се Кариса с плаха усмивка.

— Да — усмихнах ѝ се мило. — Утре определено.

Наместих раницата си, хванах здраво таблата и тръгнах към дъното на столовата. Веднага видях Ди. Говореше с единия от братята Томсън и въртеше кичур гарвановочерна коса около пръста си. Срещу единия златокос бог стоеше друг с гръб към мен, приседнал небрежно върху масата. Запитах се кой от двамата е гаджето ѝ, с което уж не се виждаше често. На масата имаше само две свободни места. Отначало видях само момчетата и Ди, но когато правият от братята Томсън се премести, забелязах и русата глава на Ашли. Стори ми се странно, че седи по-високо от останалите. Миг по-късно разбрах защо.

Седеше в скута на Деймън. Беше обгърнала шията му с ръце и притискаше гърди в неговите, смеейки се на нещо, което бе казал.

Този същият не беше ли се опитал да ме целуне на верандата преди няколко дни? Бях повече от сигурна, че не си въобразявам. Как можеше да е такъв кретен!

— Кейти! — възклика Ди.

Всички около масата впериха поглед в мен. Единият близнак дори се обърна на стола и щом ме видя, ококори небесносините си очи. Другият седна и скръсти ръце. Пренебрежението, което се изписа на лицето му, беше просто неописуемо.

— Сядай — каза Ди и посочи мястото срещу нея. — Тъкмо говорехме за...

— Чакай малко! — прекъсна я Ашли, нацупвайки начервените си устни. — Не ми казвай, че си я поканила да седне при нас!

Кръвта моментално се качи в главата ми. Онемях.

— Млъкни, Ашли — смъмри я близнакът, който се бе обърнал да ме види. — Недей да правиш сцени.

— Нищо не възнамерявам да правя — отвърна тя и прегърна още по-силно Деймън. — Тя просто няма да седне на нашата маса.

Ди въздъхна.

— Аш, престани да се държи като злобна кучка. Никой няма да ти отнеме Деймън.

Лицето ми пламна. Стоях с таблата в ръце и се чудех какво да правя. Гневът на Ашли сякаш се стелеше на талази по масата и ме обливаше цялата.

— Ти това ли мислиш, че ми е проблемът? — изсумтя Ашли и ме изгледа с отвращение. — Точно пък от нея ли да се притеснявам?

Колкото повече стоях там, толкова по-тъпо се чувствах. Погледът ми сновеше от Ди към Деймън и обратно, но той гледаше някъде над рамото на Ашли. Иначе скулите му играеха.

— Просто седни — каза Ди и отново посочи стола. — Ще трябва да го преживее.

Понечих да сложа таблата си на масата.

В този момент Деймън прошепна нещо и Ашли го халоса по рамото, доста силно впрочем. Той зарови лице в шията ѝ и дълбоко в мен веднага забушува тъмно, нежелано чувство.

Отместих поглед и се съсредоточих върху Ди.

— Не съм сигурна, че е уместно.

— Не е! — сопна се Ашли.

— Млъкни! — каза Ди и се обърна мило към мен: — Извинявай, Кейти. Някои хора са просто нетърпими.

Почти се усмихнах, но чувството, което изгаряше гърдите ми, вече се беше разпростряло към гърлото и дори към гърба ми.

— Сигурна ли си? — чух се да казвам.

Деймън вдигна глава от шията на Ашли, колкото да ми хвърли един поглед, който не можах да разгадая, и каза:

— Мисля, че е очевидно дали си желана тук, или не.

— Деймън! — процеди през зъби Ди и лицето ѝ почервения. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Той не говори сериозно, Кейти.

— Сериозно ли говориш, Деймън? — попита Ашли и се намести още по-удобно на коленете му.

Сърцето ми сякаш всеки момент щеше да изскочи от гърдите ми.

— Всъщност съвсем сериозно — каза той, наведе се над масата и впери поглед в мен. Очите му бяха толкова присвiti, че почти не ги

виждах. — Не си желана тук.

Ди отново каза нещо, но аз вече нищо не чувах. Лицето ми гореше. Хората наоколо бяха започнали да ни зяпат. Един от братята Томсън се подхилкваше доволно, а другият изглеждаше така, сякаш искаше да се скрие под масата вместо мен. Момчетата и момичетата на съседните маси гледаха вторачено в чиниите си. Някой се изкиска.

За първи път в живота си се чувствах толкова унизена.

Деймън извърна глава и пак се загледа някъде над рамото на Ашли.

— Айде, омитай се — каза тя и махна с дългите си, тънки пръсти да ме отпрати.

Всичките тези погледи, вперени в мен с нещо средно между съжаление и срам за моя сметка, ме върнаха три години назад, към първия ден, в който се бях върнала на училище след смъртта на татко. Избухнах в сълзи в часа по английски, когато разбрах, че ще четем „Повест за два града“, любимата му книга. Всички ме зяпаха. На някои им беше кофти, други се срамуваха заради мен.

Чувствах се ужасно безпомощна тогава. Точно както вечерта в болницата след нападението, когато полицайте и сестрите ме гледаха със същото съжаление.

Ненавиждах тези погледи. И тогава, и сега.

Нямам оправдание за онова, което направих след това, но просто не можех, не исках да се сдържа.

Стиснах здраво пластмасовата табла с едната ръка, хванах чинията със спагети с другата, пресегнах се през масата и я обърнах върху главите на Деймън и на Ашли. По-голямата част от доматения сос пълосна върху нея, а спагетите се стовариха върху широкото му рамо. Една дори се закачи за ухото му и увисна, клатейки се напред-назад.

Всички онемяха.

Ди се хвани за устата и се ококори от едва сдържан смях.

Ашли изпища и скочи от скута на Деймън, разпервайки безпомощно ръце. По ужасеното й изражение човек би помислил, че съм я заляла с кръв.

— Ти... ти... — заекваше тя, бършайки сос от лицето си с обратното на ръката си.

Деймън махна парчето спагети от ухото си, огледа го за миг и го пусна на масата. После направи нещо наистина неочеквано.

Прихна да се смее.

С истински смях — дълбок и гърлен, който стигна чак до ментовите му очи и ги направи топли и блъскави като на сестра му.

Ашли сви длани в юмрук и извика:

— Ще те довърша!

Деймън скочи, хвана я през тънкия кръст и я задържа на място. От смяха му вече нямаше и следа.

— Успокой се — каза ѝ тихо. — Сериозно ти говоря, успокой се!

Тя взе да се дърпа, за да се освободи от хватката му, но не успя.

— Ще те унищожа! Кълна се във всички звезди и слънца! — изкрештя насреща ми.

— Това пък какво беше? Май гледаш много анимационни филмчета — отвърнах.

Вече изобщо не ми пукаше от тая кучка. Прецених тежестта на ръката си в шината и за първи път през живота си сериозно се замислих да ударя човек.

За миг ми се стори, че в очите ѝ пламнаха въглени. После сякаш от нищото се появи господин Гарисън.

— Мисля, че прекалихте.

Като с магическа пръчка Ашли седна на мястото си. Гневът ѝ постепенно утихна и тя посегна да вземе шепа салфетки от масата. Деймън бавно събра купчината спагети от рамото си и ги сложи в чинията, без да каже нито дума. Очаквах да ми се развика или поне да ме изгледа злобно, но подобно на сестра си, той сякаш едва се сдържаше да не се разсмее отново.

— Мисля, че трябва да си намериш друго място, на което да се нахраниш — каза господин Гарисън достатъчно тихо, че да го чуят само хората на нашата маса. — Направи го сега.

Втрещена, грабнах раницата си, очаквайки да ме прати при директора или да се намесят някои от останалите учители наоколо, но нищо такова не се случи. Господин Гарисън просто стоеше и ме гледаше. И тогава осъзнах, че чака да си тръгна. Както и всички други на масата.

Кимнах безмълвна, обърнах се и излязох от столовата. Проследиха ме десетки погледи, но бях невъзмутима. Не се пречупих,

дори когато чух Ди да вика името ми. Не се пречупих и когато минах покрай смаяните Лиса и Кариса.

Нямаше да се пречупя. Никога вече. Изобщо не бях длъжна да търпя идиотщините на тая... каквато там му беше на Деймън. Не бях ѝ направила нищо, за да се държи така с мен.

Плахата и беззащитна Кейти беше дотук.

---

[1] Става дума за така наречения „Сребърен мост“ в Пойнт Плезънт, Западна Вирджиния, който се срива на 15 декември 1967 г. В продължение на повече от година преди инцидента действително са регистрирани редица свидетелства на хора, които твърдят, че са видели въпросното крилато създание (известно още като Мотман). Феноменът до днес не е обяснен научно. — Бел.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

До края на деня вече ми беше излязло име. Станах „ момичето, което си изсипа храната върху тях“. Очаквах отмъщение на всеки ъгъл, във всяка класна стая, особено когато забелязах един от близнacите Томсън в часа по история и видях вече преоблечена Ашли да се мотае в коридора.

Нишо не се случи.

Ди ми поднесе дълго и прочувствено извинение преди часа по физическо, а после ме възнагради с прегръдка за онова, което бях направила. Опита се да ме заговори, докато се строяхме за мача по волейбол, но аз все още бях... вцепенена. Нямаше съмнение, че Ашли ме ненавижда, но не можех да си обясня защо. Едва ли беше просто заради Деймън. Имаше и нещо друго, но не проумявах какво може да е то.

Докато карах към къщи след училище, премислих всичко, което се бе случило, откакто се преместих тук. Първия ден чуха някакви странни шумове из къщата и на верандата. След това, когато ходихме на езерото, на Деймън сякаш му бяха поникнали хриле. После каква беше онази ярка светлина, която видях при случката с мечката, а и пред библиотеката? За едно и също явление ли ставаше дума? Пък и всичките тия щуротии, които ми бе наговорила Лиса...

Когато стигнах до къщи, пред вратата ме чакаха няколко пакета и цялото напрежение от изминалния ден моментално се изпари. Ново излезлите книги, които бях поръчала преди седмици, най-после бяха дошли. Награбих пакетите, подскачайки от радост, и хукнах към стаята си да ги отворя.

С влизането включих лаптопа да проверя дали има реакции на поста ми от предишната вечер. Нямаше коментари. Много са гадни хората. Но пък се бях сдобила с петима нови последователи. Много са готови хората. Затворих блога си, преди да почна да го реорганизирам из основи. После потърсих в гугъл „хора от светлина“, но след като

търсачката ме препрати към една камара форуми за обсъждане на Библията, реших да пробвам с „Човека пеперуда“.

Боже господи!

Тия в Западна Вирджиния са напълно изперкали. Във Флорида все се намираше по някой да твърди, че е видял Голямата стъпка или Чупакабра някъде из Евърглейдс, но не и такова гигантско, летящо и аз не знам какво, което приличаше на огромна зловеща пеперуда.

Зашо изобщо гледах тия глупости? Беше просто безумие. Затворих лаптопа, преди да съм започнала да търся извънземни в Западна Вирджиния. Щом слязох долу, на вратата се почука. Беше Ди.

— Здраст! — каза тя. — Имаш ли време да поговорим?

— Разбира се — отвърнах и излязох навън, затваряйки вратата след себе си. — Майка ми още спи.

Ди кимна и седна на люлката.

— Кейти, толкова съжалявам за днес. Ашли понякога е непоносима.

— Не можеш да носиш отговорност за поведението ѝ — казах съвсем искрено. — Това, което не мога да проумея обаче, е защо се държи така, пък и Деймън... — Прегълтнах тъпата буца, която отново заседна на гърлото ми. — Не трябваше да изсипвам чинията си върху тях, но никога през живота си не съм се чувствала толкова унизена.

Ди се намести по-удобно до мен и кръстоса глезени.

— Всъщност мисля, че беше доста забавно — това, което ти направи, не тяхното. Ако знаех, че ще се държат така, щях да взема някакви мерки предварително.

„Минало-заминало“, помислих си.

Ди пое дълбоко въздух и продължи:

— Ашли не е гадже на Деймън. Иска ѝ се, но не е.

— Като ги гледа човек, друго би предположил.

— Е, движат се заедно от време на време.

— Не ми казвай, че просто се възползва от нея — възкликах отвратена. — Какъв кретен!

— Мисля, че взаимно се използват. Всъщност бяха гаджета за кратко миналата година, но после работата се разсъхна. От месеци не съм го виждала да ѝ обръща толкова внимание, колкото днес.

— Както и да е — казах след няколко минути. — Ясно е, че не може да ме понася, но точно в момента не ме е грижа за това. Друго

исках да те питам.

— Да?

Прехапах неловко устни.

— Ние сме приятелки, нали?

— Естествено! — отвърна тя и ме погледна с ококорени от тревога и изненада очи. — Деймън разгонва всеки, с когото съм се опитала да се сближа, но ти издържа най-дълго от всички и наистина те смятам за най-добрата си приятелка.

Почувствах се облекчена да го чуя, въпреки че ми се стори доста странно това, че съм издържала най-дълго. Все едно че си повреждаха приятелите или нещо такова.

— Аз също — отвърнах.

Ди се усмихна широко.

— Слава богу, защото щеше да е много неловко, ако беше решила, че не искаш да общуваш повече с мен.

Искреността в гласа й ме разнежи. Изведнъж се поколебах дали е уместно да я разпитвам. Може пък да не й се говореше за това, защото бе твърде болезнено за нея. В краткото време, откакто се бяхме запознали, много се бях привързала към нея и не ми се искаше да я разстройвам.

— Какво щеше да ме питаш? — подтикна ме тя.

Прибрах косата си зад ушите и се загледах в пода.

— Защо не си ми казала нищо за Доусън?

Ди се вцепени. Честно казано, имах чувството, че е спряла дори да диша. После прокара длан по лицето си и тежко прегълътна.

— Явно някой ти е казал в училище...

— Да, казаха ми, че е изчезнал с някакво момиче.

Тя прехапа устни и кимна.

— Знам, сигурно ти се вижда странно, че никога не съм го споменавала, но не обичам да говоря за него. Опитвам се дори да не мисля за него. — Тя ме погледна с насылезни очи. — Това прави ли ме лош човек?

— Ни най-малко — отвърнах категорично. — Аз също се опитвам да не мисля за татко, защото е много болезнено понякога.

— Бяхме много близки с Доусън — каза тя и избърса очите си с опакото на ръката. — Деймън винаги е бил единак, все се запиляваше някъде по свои си неща, докато аз и Доусън почти не се разделяхме.

Правехме всичко заедно. Беше ми повече от брат. Беше най-добрият ми приятел.

Не знаех какво да кажа. Но поне осъзнах на какво се дължи това отчаяно желание на Ди да има близък приятел, а и общото чувство, което ни сближаваше. Чувство на самота.

— Извинявай. Не трябваше да повдигам този въпрос. Не разбрах какво точно се е случило и...

И се прояви като несъобразителна досадница.

— Не, няма проблем — каза тя и се обърна да ме погледне. — И аз на твое място бих попитала. Напълно те разбирам. И съжалявам, че не ти казах сама. Ужасно е да научиш за брат ми от никакви непознати в училище.

— Да, озадачих се. Пък и напоследък... — понечих да кажа, но замълчах и просто поклатих глава. — Както и да е. Когато си готова да говориш за него, аз съм насреща. Съгласна ли си?

Ди кимна.

— Какво напоследък?

Не ми се виждаше уместно да споменавам за глупостите, които ми бе наговорила Лиса, а бях обещала на Деймън да не отварям дума за нападението, затова просто се усмихнах.

— Нищо. Мислиш ли, че съм в опасност след това, което направих? Ако трябва, ще потърся никаква програма за защита на свидетели.

Тя се разсмя.

— Е, на твое място бих избягвала да говоря с Ашли.

Това се подразбираше, друго не ми беше ясно.

— А Деймън?

— Сложна работа — каза тя и извърна поглед встрани. — Нямам представа какво ще направи.

* * *

На следващия ден очаквах със свито сърце втория час. Стомахът ми беше на топка от сутринта. Не можах нищо да хапна на закуска. Нямах никакво съмнение, че Деймън ще ми сервира отмъщението си в лицето.

С влизането в класната стая Лиса и Кариса веднага дотърчаха да разберат какво ме беше прихванало, че да изсипя храната си върху главите на Деймън и на Ашли.

— Тя се държа просто отвратително — свих рамене.

Дано съм изглеждала по-уверена, отколкото се чувствах. Истината е, че ми се искаше всичко това да не се бе случвало. Да, Ашли се бе държала грубо и унизително, но с какво моето поведение бе по-различно от нейното?

Беше ме срам. Никога през живота си не бях правила нещо толкова ужасно. Имах чувството, че зядливостта на Деймън по някакъв начин ми влияе, и това изобщо не ми харесваше. Реших, че ще е най-добре за всички оттук нататък просто да стоя далеч от него.

— Ами Деймън? — попита Лиса, ококорила очи.

— Той по принцип се държи отвратително — отвърнах.

Кариса свали очилата си и се засмя.

— Де да знаех предварително какво се каниш да направиш. Щях да го заснема.

Само при мисълта, че цялата тая излагания можеше да е в YouTube, направо ме побиха тръпки.

— В училище се говори, че между теб и Деймън е станала някаква закачка през лятото — каза Лиса и зачака да потвърдя слуховете. Имаше да чака...

— Що за глупости! — отвърнах, гледайки я право в очите.

След кратка пауза Кариса се прокашля и намествайки отново очилата на носа си, попита:

— Ще седнеш ли с нас на обяд?

Примигнах изненадана.

— След всичко, което стана вчера, все още искате да седя с вас?!

Бях решила, че до края на учебната година ще обядвам сама, свита в някой ъгъл.

— Ти добре ли си? — възклика Лиса. — Беше много яко! Ние двете никога не сме имали проблеми с тях, но съм сигурна, че доста ученици тук биха направили същото, ако им стискаше.

— Ана теб не ти мигна окото — добави Кариса и се ухили. — Беше като някакъв нинджа.

Разсмях се с облекчение.

— С удоволствие бих седнала с вас, но трябва да си тръгна след четвъртия час. Ще ми махат шината днес.

— Значи няма да бъдеш и на сбирката на цялото училище — каза Лиса. — Колко жалко. А на мача довечера ще дойдеш ли?

— По-скоро не. Не си падам особено по футбола.

— И ние не си падаме, но ходим. Ела и ти — настоя тя, подскачайки на мястото си така, че стегнатите ѝ къдици заиграха около овалното ѝ лице. — С Кариса не пропускаме възможност да излезем от къщи. Тук няма кой знае какви забавления.

— Е, има и партита след мача — каза Кариса и отмести бретона си, който бе паднал над очилата ѝ. — Лиса винаги ме влачи на тях.

— Тя не пие — уточни Лиса и я изгледа пренебрежително.

— Е, и? — сопна се Кариса.

— Нито пуши, нито правиекс, въобще скука — продължи да я подкача Лиса.

— Много съжалявам, но аз имам стандарти — каза Кариса и понечи да я шляпне. — За разлика от някои други хора.

— И аз имам стандарти — обърна се Лиса към мен, — но тук понякога се налага да ги принизи малко човек.

Прихнах да се смея и в този момент... Деймън влезе в класната стая. Искаше ми се да изчезна.

— Мили боже! — прехапах устни.

Двете момичета много разумно прекратиха разговора. Грабнах химикалката си и се съсредоточих върху записките си от миналия ден. Okaza се, че не съм си записала кой знае какво, затова просто започнах бавно и старательно да изписвам днешната дата в тетрадката си.

Деймън се настани на мястото зад мен и стомахът ми направо се залепи за хранопровода. Имах чувството, че ще повърна. Там, насред класната стая, пред всички.

Миг по-късно той ме ръгна в гърба с химикалката си. Смразих се! Мътните да го вземат и него, и тъпата му химикалка.

Ръчкането се повтори, този път по-настоятелно. Обърнах се рязко и присвих очи.

— Какво?

Деймън се разля в широка усмивка.

Всички погледи бяха вперени в нас точно както предишния ден на обяд. Можех да се обзаложа, че половината клас очакваше да изсипя

раницата си на главата му. Нищо чудно, ако вземеше да изтърси някоя глупост. Този път обаче едва ли щеше да ми се размине така леко.

Той се наведе предизвикателно напред и ме изгледа през неестествено дългите си мигли.

— Дължиш ми една фланелка.

Ченето ми едва не се удари в облегалката на стола.

— Оказа се — продължи той почти шепнешком, — че състъ за спагети невинаги се изпира.

Незнайно как, успях да се окопитя достатъчно, че да му отговоря.

— Сигурна съм, че имаш достатъчно фланелки.

— Така е, но тази ми беше любимата.

— Имаш любима фланелка?! — вирнах вежда с пресилена изненада.

— Освен това съсира и любимата блуза на Ашли — каза той и отново се ухили така широко, че на едната му буза се появи дълбока трапчинка.

— Е, сигурна съм, че си бил до нея да ѝ окажеш психологическа подкрепа в този така травматичен момент.

— Не съм убеден, че ще се възстанови напълно — отвърна той.

Обърнах очи с досада. Знаех, че трябва да се извиня за случилото се, но нямах никакво желание да го направя. Явно наистина се превръщах в отвратителна кучка. Понечих да се обърна напред.

— Задължена си ми. Отново.

Изгледах го продължително. Звънецът за началото на часа би, но звукът отекна някак далечно. Наведох се към него и прошепнах така, че само той да ме чуе:

— За нищо не съм ти задължена.

— Не мога да се съглася — отвърна той и се приближи още повече. Устните му бяха на сантиметри от моите — крайно абсурдно, като се има предвид, че целият клас ни гледаше, а предишния ден бе държал друга в скута си. — Изобщо не си такава, каквато очакваш.

— Защо? Ти какво очакваш? — отвърнах, някак странно възбудена от факта, че съм го изненадала.

Този човек не преставаше да ме обърква. Погледът ми премина по чувствените му устни. Каква загуба, мамка му!

— Ние двамата трябва да си поговорим — каза той.

— Няма за какво да говорим.

Той сведе очи и въздухът сякаш се сгъсти. Имах чувството, че всеки момент ще се задуша.

— Напротив, има — отвърна той с тих и много плътен глас. — Тази вечер.

Идеше ми да го пратя по дяволите, но стиснах зъби и просто кимнах. Наистина трябваше да поговорим дори само за да му кажа, че не желая повече да имам нищо общо с него. Исках да стана отново добричката и мила Кейти, която той бе притиснал в ъгъла.

Учителят се прокашля. Примигнах и се върнах в реалността. Целият клас ни зяпаше. Изчерьвих се до корените на косата си. Обърнах се напред и стиснах края на чина, за да се съвзема.

Часът започна, но въздухът бе все така гъст и горещ. Обливаше кожата ми с необяснимо очакване. Усещах погледа на Деймън, вперен в гърба ми, и не смеех да се помръдна. Излязох от вцепенението едва когато Лиса се пресегна през тесния коридор и метна сгънатата бележка на чина ми. Бутнах я набързо под тетрадката си, преди учителят да забележи, и го изчаках да се обърне към дъската, за да я прочета.

„Страшни флуиди, Батман!“

Погледнах към Лиса и поклатих глава, но нещо трептеше дълбоко в гърдите ми, някакво чувство, което не можех да проумея. Та аз изобщо не го харесвах. Беше пълен кретен. Сменяше си настроенията на всеки половин час. Но откакто го познавах, бях прекарала с него няколко кратки мига, някакви наносекунди, в които ми се струваше, че съм видяла за малко истинския Деймън. Или поне една по-добра негова страна, която ме интригуваше. Към другата, неприятната му страна, не проявявах никакъв интерес, но въпреки това тя не спираше да ме вълнува.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Опитвах се да се съсредоточа върху онова, което ни преподаваха в часовете, но не можех да спра да мисля за Деймън и за предстоящия ни разговор. За щастие следобед щяха да ми махат шината и трябваше да избутам някак само половината ден.

Както се очакваше, ръката ми беше съвсем оздравяла.

На път към къщи минах покрай пощата. В кутията ни имаше купища реклами листовки, но и няколко жълти плика с печат „Книги“ на тях, които много ме зарадваха. Прибрах се с трепет у дома, но не можах да се отдам на четене. Не ме свърташе на едно място. Чувствах се така, сякаш съм прекалила с някоя от ония евтини енергийни напитки.

Облякох и съблякох половината дрехи в гардероба си, преди да се спра на една къса лятна рокля, която донякъде ми се видя подходяща, но това по никакъв начин не ме успокои.

За какво искаше да говори с мен Деймън?

Накрая, за да се занимавам с нещо, промених целия дизайн на блога си, което още повече ме изнерви, защото антетката в горния край на страницата нещо се размести и не можех да я оправя, а банерът отдолу замръзна и вече не беше активен. Когато и броячът за посещения изчезна някъде из дебрите на интернет, затворих лаптопа, за да не прецакам всичко.

Агонията продължи доста дълго. Деймън се появи пред вратата едва след осем вечерта, няколко минути след като мама бе тръгнала за Уинчестър. Стоеше, подпрян на парапета, и гледаше звездите, както обикновено. Луната осветяваше половината му лице, оставяйки другата половина в сянка, и образът му изглеждаше направо нереален.

Щом излязох на верандата, той ме измери с поглед от главата до петите, но не каза нищо, сякаш се колебаеше дали да ме заговори пръв.

Събрах кураж и пристъпих към него.

— Ди вкъщи ли е?

— Не — отвърна той и отново вдигна поглед към небето, което тази вечер бе осияно с хиляди ярки звезди. — Отиде на мача с Ашли, но предполагам, че няма да остане до края — добави, свеждайки глава да ме погледне. — Казах ѝ, че ще се видя с теб тази вечер, така че най-вероятно ще бърза да се прибере, преди да сме се избили взаимно.

Извърнах глава, за да не види усмивката ми.

— Е, ако ти не ме убиеш, сигурна съм, че Ашли с радост би го направила.

— Заради спагети гейт или заради друго? — попита той.

Изгледах го на верев.

— Май ти беше доста приятно да я държиш в скута си вчера.

— Я виж ти — каза той и се отгласна от парапета, за да застане до мен. — Сега вече всичко е ясно.

— Нима? — не отстъпих.

Очите му проблясваха в тъмнината.

— Ревнуващ.

— Сериозно! — засмях се пресилено. — И защо пък ще ревнувам?

Слязох по стъпалата към двора и той ме последва.

— Защото прекарахме известно време заедно.

— Това не е причина да те ревнувам, особено като се има предвид, че беше принуден да ми обръщаш внимание — отвърнах, давайки си сметка, че колкото и да ми е неприятно да го призная, наистина ревнувах. — За това ли искаше да говорим?

Той сви рамене.

— Хайде да се поразходим.

Погледнах го изненадана, приглеждайки роклята си с длани.

— Не е ли малко късно за разходки?

— Мисля и разговарям по-добре, докато вървя — каза той и ми подаде ръка. — Иначе се превръщам в кретена Деймън, по който не си падаш особено.

— Много смешно! — отвърнах, странно развълнувана от това, че ми подава ръка. — Наистина ли смяташ, че ще те хвана за ръчичка?

— Защо не?

— Защото е абсурдно да вървим ръка за ръка, при положение че дори не ми харесваш.

— Ох! — намръщи се той и сложи театрално длан на гърдите си.
— Много ме заболя.

Хич не го биваше за актьор.

— Нали няма да ме закараш в гората и да ме зарежеш там?

— Звучи доста примамливо отмъщение, но не, няма. Едва ли ще издържиш дълго, ако няма кой да ти се притече на помощ.

— Благодаря за доверието.

Той ми хвърли бърза усмивка, след което повървяхме мълчаливо няколко минути, прекосявайки главния път и навлизайки в гората отвъд. Ноцта бе доста по-хладна от следобеда, в който бях облякла роклята си, и взе да ми става студено. Есента определено беше дошла.

Скоро дърветата се сгъстиха и лунните лъчи вече едва проникваха през тях. Деймън бръкна в задния си джоб и извади миниатюрно фенерче, което светеше удивително силно. Докато вървяхме, обгърнати в тъмнина, следвайки снопа светлина, който подскачаше пред краката ни, имах чувството, че усещам близостта му с всяка брънка на тялото си, и се ненавиждах за това.

— Ашли не ми е гадже — каза той най-после. — Ходехме по едно време, но сега сме само приятели. И преди да попиташи, уточнявам, че наистина нямаме други отношения, нищо че седеше на коленете ми. Не мога да си обясня защо се държа така с теб.

— А защо й позволи? — попитах и моментално ми се прииска да си взема думите обратно. Не беше моя работа, пък и пет пари не давах.

— Честно казано, не знам. Това, че съм мъж, достатъчна причина ли е?

— Не бих казала — отвърнах, вперила поглед в земята. Едва различавах краката си, толкова беше тъмно.

— Така си и мислех — каза той.

Не можех да видя изражението му, а много ми се искаше, защото никога не успях да разбера какво си мисли, а понякога очите му бяха в пълно противоречие с думите му.

— Както и да е. Аз... Наистина съжалявам за това, което стана.

Извинението му толкова ме изненада, че се спънах в един камък. Той ме хвана да не падна и веднага се отдръпна, но краткият миг, в който топлият му дъх погали лицето ми, бе достатъчен, за да настърхна цялата. Това, че ми се извиняваше, ми дойде като гръм от

ясно небе. Не знаех кое е по-лошо — да не си дава сметка, че се е държал идиотски, или да е напълно наясно колко ме е обидил.

— Кити? — каза той, явно озадачен от мълчанието ми.

Вдигнах глава да го погледна.

— Почувствах се адски гадно.

— Знам...

— Не, съмнявам се, че знаеш — отвърнах и ускорих крачка, обвивайки ръце около тялото си, за да се сгрея. — Направо ме вбеси. Не мога да те разбера. Понякога се държиш нормално, друг път си най-големият кретен на света.

— Но все пак съм натрупал някои червени точки, нали? — каза той и ме застигна, насочвайки лъча на фенерчето напред, така че да виждам препятствията по пътя. — От следобеда край езерото и после от разходката в гората? А това, че те спасих онази вечер, брои ли се?

— Натрупал си червени точки пред сестра си. Не пред мен. Пък и да беше пред мен, с вчерашното си поведение щеше да си ги загубил.

Той замълча за миг.

— Много ме заболя. Наистина.

Спрях и се обърнах към него.

— Защо изобщо говорим? — попитах.

— Виж, много съжалявам за вчера — каза той и въздъхна тежко.

— С нищо не си заслужила да се държим по този начин с теб.

Не знаех какво да отговоря. Явно беше искрен и сякаш наистина се разкайваше, но от друга страна, не е като да не беше имал избор. В стремежа си да кажа нещо мило, изтърсих може би най-неподходящото.

— А аз съжалявам за брат ти, Деймън.

Той се закова на място. Едва го виждах в тъмнината. Последва дълго мълчание и започнах да се съмнявам, че въобще ще ми отговори.

— Ти нямаш никаква представа какво се случи с брат ми.

Стомахът ми се сви.

— Знам само, че е изчезнал.

Снопът светлина от фенерчето в ръката му потрепери.

— Беше отдавна.

— Било е миналата година — отбелязах плахо. — Нали?

— Да, права си. Просто ми се струва, че е минало повече време.

— Той извърна глава и половината му лице излезе от сянка. — Как

разбра за него?

— Говореха в училище. Изненадах се, че не сте ми го споменали.

— А трябва ли? — попита той.

Погледнах го, опитвайки се да разгадая по изражението му какво става в главата му, но беше прекалено тъмно.

— Не знам. Такива неща не се случват всеки ден и ми се стори странно.

Деймън отново тръгна да върви.

— Избягвам да говорим за това, Кити.

Беше разбирамо.

— Съжалявам, не исках да си пъхам носа в лични работи — отвърнах, опитвайки се да вървя в крак с него.

— Нима? — Гласът му беше строг, движенията — резки и насечени. — Брат ми го няма вече. Едно нещастно семейство сигурно никога вече няма да види дъщеря си, а ти се интересуваш защо никой не ти е казал?

Прехапах устни, чувствайки се като пълен глупак.

— Извинявай. Просто всички са толкова... потайни и понякога страшно се озадачавам, Деймън. Нищо не знам за семейството ти. Никога не съм виждала родителите ти. Ашли ме ненавижда без очевидна причина. Адски е странно две семейства с тризнаци да се преместят в такъв малък град по едно и също време. Вчера ти изсипах чиния с храна на главата и никой не ме смъмри дори. Това нормално ли е? Въобще в целия град нещо не е наред. Хората зяпят Ди, все едно я мислят за принцеса или се страхуват от нея. Зяпят и мен...

— Говориш, сякаш всичките тези неща са по някакъв начин свързани.

Вече едва успях да го догонвам. Навлизахме все по-навътре в гората, трябва да бяхме стигнали почти до езерото.

— А не са ли?

— От къде на къде ще са? — отвърна той, видимо раздразнен. — Мисля, че те гони някаква параноя. Нормално е. И аз бих се чувствал така, ако ме бяха нападнали малко след преместването ми на ново място.

— Ето, и ти реагираш по същия начин! Дразниш се само защото съм задала някакъв въпрос. И бързаш да смениш темата точно като Ди.

— А не си ли се замисляла, че просто не искаме да ти създаваме допълнителни тревоги след всичко, което преживя?

— Какви допълнителни тревоги бихте могли да ми създадете?

Той забави крачка.

— Не знам. Всъщност никакви.

Поклатих отчаяно глава. Вече бяхме стигнали до брега на езерото и той изключи фенерчето. На бледата лунна светлина водата проблясваше като идеално полиран оникс. Стотици звезди се отразяваха в гладката повърхност и езерото приличаше на нощно небе, само че по-близко и не така безкрайно. Имах чувството, че ако протегна ръка, ще ги уловя в дланта си.

— Когато дойдохме тук за първи път — каза Деймън след известно мълчание, — имаше няколко момента, в които ми беше приятно с теб.

Дъхът ми спря от това неочеквано признание. Аз също се бях почувствала добре с него, макар и за кратко. Прибрах кичур коса, който се бе изпълзнал от опашката ми, и попитах:

— Преди да се превърнеш в човека амфибия, нали?

Деймън мълчеше, но цялото му тяло излъчваше странно напрежение.

— Когато човек е притеснен, често се случва да губи представа за времето.

Озарени от синкавите лъчи на луната, изумителните черти на лицето му изглеждаха направо нереални. Екзотичните очи, извивката на брадичката му, всичко ми се виждаше още по-изразително сега. Той стоеше уми елен на брега на езерото, зареял поглед в нощното небе.

— Не е от това — казах след малко. — Има нещо... странно тук.

— Освен теб? — заяде се той.

Идеше ми да му тегля една, но се въздържах. Нямах желание да се карам с него посред нощ, още по-малко пък в гората.

— Защо искаше да говорим, Деймън? — попитах.

Той сключи пръсти зад врата си и се разкърши.

— Това, което се случи вчера на обяд, ще се повтори и ще става все по-неприятно. Не можете да бъдете приятелки с Ди, поне не такива, каквито искате.

Обля ме гореща вълна, която бързо се спусна надолу по шията ми.

— Ти сериозно ли говориш?

Деймън свали ръцете от врата си и ме погледна.

— Не казвам, че трябва да престанеш да разговаряш с нея, но те съветвам да се дистанцираш. Не става дума да ѝ обърнеш гръб. Можеш да се държиш нормално и да си говорите в училище, но не се сближавайте прекалено. Иначе ще стане по-лошо и за нея, и за теб.

Кръвта моментално се качи в главата ми.

— Заплашваш ли ме, Деймън?

Вече се гледахме очи в очи. Неговите изльчваха... съжаление.

— Не. Просто ти казвам какво ще стане. Хайде да се връщаме.

— Никъде не тръгвам, докато не ми кажеш защо! — сопнах се.

— Какво пречи да бъдем приятелки със сестра ти?

Скулите му видимо заиграха.

— Не трябва да си тук с мен — каза той, поемайки дълбоко въздух, и пристъпи крачка напред. Очите му изглеждаха огромни.

Изведнък въздухът се раздвижи от топъл бриз, който разпия падналите листа и обляхна лицето ми. Польхът сякаш идваше от самия него, като че ли подклаждан от нарастващия му гняв.

— Ти не си като нас — процеди той през зъби. — Нямаш нищо общо с нас. Ди заслужава повече. Заслужава приятели, които да са на нейното ниво. Затова остави мен и семейството ми на мира.

Почувствах се така, сякаш ми бе зашлевил шамар. Очаквах всичко друго, но не и това. Понечих да поема въздух, за да се успокоя, но дъхът заседна в гърдите ми. Отстъпих назад, мигайки енергично, за да спра сълзите, които напираха в очите ми.

Деймън не отместваше поглед от мен.

— Искаше да знаеш защо. Ето затова!

Прегълътнах тежко.

— Защо... защо ме мразиши толкова?

Маската му за миг се пропука и на лицето му се изписа болка. Всичко стана толкова мигновено, че не бях сигурна дали не се лъжа. Той не отговори.

Усещах, че сълзите ми всеки момент ще рукат, а не исках да плача пред него. Не исках да му показвам, че има такава власт над мен.

— Знаеш ли какво? Майната ти, Деймън!

Той отмести поглед.

— Кити, не можеш...

— Мълкни! — просъсках. — Просто мълкни!

После се стрелнах покрай него и тръгнах обратно през гората. Студени и топли вълни обливаха тялото ми. Стомахът ми бе свит на топка. Буцата в гърлото ми ме душеше. Усещах, че не мога повече да сдържам сълзите си.

— Кити! — извика Деймън подире ми. — Моля те, спри.

Продължих да ускорявам крачка и вече почти тичах.

— Кити, моля те! Недей да се отдалечаваш толкова. Ще се загубиш. Вземи поне фенерчето!

Като че ли го беше грижа! Исках да се махна, да се отдалеча от него, преди да съм загубила самообладание съвсем. Иначе можеше да го ударя. Или да се разрева, защото независимо дали ми харесваше, или не, думите му ме бяха жегнали. Сякаш бях второ качество човек.

Спъвах се в камъни, корени и паднали клони. Не виждах къде вървя, но бях сигурна, че мога да стигна до пътя. Той се опитваше да ме догони. Чувах стъпките му все по-близо.

Гърдите ми изгаряха от гняв и пареща болка. Крачех напред, вперила поглед в тъмнината, и единственото, което исках, бе да се прибера у дома, да се обадя на мама и някак да я убедя, че трябва да се махнем веднага от това място.

Исках да избягам.

Ръцете ми сякаш сами се свиха в юмруци. Защо да бягам? Да не би да бях извършила престъпление?! Вбесена и отвратена от самата себе си, не забелязах един клон, който бе препречил пътеката, и едва не се пълоснах по очи.

— Кити! — извика Деймън зад гърба ми.

Окопитих се и отново се втурнах напред към пътя, който се виждаше между дърветата. Вече тичах презглава. Стъпките му се чуваха все по-далеч зад гърба ми. Излязох на неосветения път и изтрих лицето си с опакото на ръката. По дяволите! Плачех неудържимо.

Деймън изкрещя, но не бях в състояние да го чуя. Заслепиха ме фарове, изпищяха спирачки и един камион полетя към мен. Вцепених се на място.

Дотук бях. Щеше да ме удари.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Оглушителен трясък като от гръмотевица отекна в долината и ме разтърси цялата. Шофьорът нямаше време да ме види, камо ли да спре. Вдигнах ръце пред лицето си, сякаш можех да се предпазя с тях. Пронизителният писък на спирачките ме заглуши. Приготвих се за удара, който щеше да разбие костите ми на парчета, и последната ми мисъл бе за мама и за ужаса, който щеше да преживее при вида на смазаното ми тяло.

Но удар не последва.

Отворих очи. Можех да целуна бронята на камиона, толкова беше близо. Ръцете ми бяха на сантиметри от горещата решетка. Бавно вдигнах глава. Шофьорът седеше, вкаменен зад волана, с ококорени и празни очи. Не мърдаше, не мигаше, имах чувството, че дори не диша. Чашата кафе в дясната му ръка бе застинала пред лицето му. Всичко беше замръзнато като на стоп кадър.

Метален вкус пареше в устата ми. Мозъкът ми бе блокирал.

Само двигателят още работеше и ревеше в лицето ми.

Извърнах глава и видях Деймън. Изглеждаше странно съсредоточен, дишаше тежко, ръцете му бяха свити в юмруци.

Красивите му очи бяха различни. Напълно неестествени. Отстъпих встани от камиона и вдигнах ръка пред себе си, неспособна да му кажа с думи да не се приближава.

И тогава осъзнах какво не е наред.

Очите на Деймън променяха цвета си и грееха в тъмното, озарени отвътре от светлина, която ставаше все по-силна. Юмруците му започнаха да трептят, трепетът постепенно премина нагоре по ръцете му, докато в един момент цялото му тяло започна да вибрира.

— Боже господи! — прошепнах и обезумялото ми сърце сякаш изведнъж спря да бие.

И после Деймън започна да изчезва. Тялото му, дрехите му, всичко избледня, погълнато от ярка жълто-червена светлина, която го обгърна целия.

Хора от светлина.

Мили боже...

Времето сякаш спря. Не, вече беше спряло.

Той някак бе успял да закове на място седемтонен камион, който неминуемо щеше да ме размаже. Как? С дума? С мисъл? Каква беше тази сила?

Въздухът наоколо трептеше като наелектризиран. Земята се тресеше под краката ми. В далечината дочух гласа на Ди, притеснен и объркан. Как ни беше намерила?

Много ясно. Деймън осветяваше всичко наоколо, беше като огнено кълбо.

Погледнах към камиона, който неистово се тресеше. Шофьорът в него натискаше педала на газта като луд, опитвайки се отчаяно да премине невидимата бариера, която го държеше на място. Стоманеният звяр трещеше, двигателят ревеше, форсиран до прегряване.

Хукнах да бягам. Исках да се махна оттам. Камионът профуча някъде зад гърба ми, но почти не го чух. Търчах като обезумяла нагоре по задънената улица, която водеше към къщите ни. Като в просънища мяннах Ди да тича срещу мен, но я подминах, без да се спра. Нямах никакво съмнение, че и тя е като него, но не проумявах какво.

Беше ми ясно, че не са човешки същества. Никой човек не можеше да направи това, на което бях станала свидетел. Да спре камион с волята си, да стои няколко минути под вода, да изчезва и да се появява от нищото. Всички странни неща, които бях забелязала в последно време, вече изглеждаха обясними.

Подминах къщата ни и продължих да тичам, без да знам защо и накъде. Разумът ми не работеше. Движеше ме единствено инстинктът. Клони шибаха лицето ми и раздираха хубавата рокля, която бях облякла. Спънах се в един голям камък и паднах на земята, но веднага станах и отново хукнах.

В далечината отекнаха стъпки, дочух вик, но не се спрях, напротив, затичах още по-бързо към гъстата гора пред мен. Не мислех, не разсъждавах, просто исках да избягам.

Някой изруга почти зад гърба ми и миг по-късно едро тяло се бълсна в моето, обгръщайки ме с топлина. Полетях към земята, очаквайки да заровя лице в пръстта, но той някак успя да омекоти удара, преди да ме притисне под себе си.

Опитах се да се освободя, бълсках с юмруци, ритах, но не можах дори да го поместя. Стиснах очи от страх да не видя отново онази неестествена светлина, която го озаряваше отвътре.

— Махни се! — простенах.

Деймън ме хвана за раменете и леко ме разтърси.

— Престани!

— Разкарай се от мен! — изкрешях в лицето му, мъчейки се да го отблъсна.

— Кити, опомни се! — извика той. — Нищо няма да ти направя!

С малкото разсъдък, който ми бе останал, осъзнах, че той ми бе спасил живота, и спрях да буйствам.

Деймън също се укроти.

— Няма да те нараня, Кити — каза тихо, но в гласа му все още се долавяше напрежение. — Никога не бих те наранил.

Думите му ме жегнаха в слабините. Как можеше да ми въздейства така? Бях склонна да му повярвам, въпреки че разумът ми казваше друго. Не знам какво ме караше да омеквам така пред него, но то определено взимаше превес. Опитах се да успокоя. Деймън се отдръпна леко, за да ми даде малко пространство, но не ме пусна. Участеният му дъх пареше лицето ми. Той ме хвана за брадичката и извърна главата ми към лицето си. Продължавах да стискам очи.

— Погледни ме, Кити.

Не можех. Беше ме страх, че очите му още светят с онази пулсираща светлина, и не исках да го виждам така.

Деймън се отмести на една страна и ръцете му се плъзнаха от раменете към лицето ми. Можех да го бутна и да избягам, но когато топлите му длани докоснаха страните ми, не бях в състояние дори да помръдна. Той ме погали плахо и каза:

— Моля те. Кити, погледни ме.

В гласа му вече нямаше никакво напрежение.

Отворих бавно очи и погледите ни се срещнаха. Очите му бяха все така яркозелени и странны, но си бяха неговите, не онези, които бях видяла преди. Бледата светлина на луната озаряваше лицето му и чувствените му устни изглеждаха още по-изразителни.

— Няма да те нараня — повтори той тихо. — Искам да поговорим. Трябва да поговорим. Разбираш ли?

Кимнах, неспособна да му отвърна с думи.

Той затвори за миг очи и от гърдите му се изтръгна тежка въздишка.

— Добре. Ще те пусна сега, но, моля те, обещай ми, че няма да бягаш. Не мога да те гоня повече. Не и сега. Ужасно съм изтощен от последното изпълнение — каза той и зачака да му отговоря. Наистина изглеждаше уморен. — Обещай ми, Кити. Искам да го чуя. Не мога да те оставя да тичаш сама из гората. Разбираш ли?

— Да — промълвих с огромно усилие.

— Така те искам.

Той бавно се отмести, прокарвайки някак несъзнателно ръка по лицето ми. Останах неподвижна на земята, докато клекна до мен.

После се надигнах под зоркия му поглед и се избутах с крака назад, за да се облегна на близкото дърво. Едва когато се увери, че нямам намерение да бягам, той се поуспокои и седна насреща ми.

— Защо трябваше да се хвърлиш пред тоя камион? — попита той, без всъщност да очаква отговор. — Толкова се мъчих да те държа настрана, да те предпазя... Какво ли не направих, но не, ти просто не мирияса, докато не опропости всичко.

— Не съм го направила нарочно — отвърнах, разтреперана.

— Но го направи, Кити — поклати глава той. — Защо изобщо дойде тук? Защо? Тъкмо се бяхме успокоили, а после се появи ти и всичко отиде по дяволите. Представа си нямаш какво ни довлече. Мамка му, надявах се, че ще извадим късмет и просто ще се махнеш.

— Съжалявам, че съм още тук — отвърнах и свих крака към гърдите си, за да се отдалеча от него.

— Винаги така става. Каквото и да правя — въздъхна той, явно въздържайки се да не изругае. — Ние не сме като теб. Предполагам, вече си наясно с това.

Опрах чело на коленете си. Имах нужда да събера каквото бе останало от мислите ми, преди да вдигна отново глава.

— Деймън, какви сте вие?

Той се усмихна горчиво и разтри слепоочията си с длан.

— Трудно ми е да ти обясня.

— Моля те, опитай. Трябва да ми обясниш, защото иначе ще изперкам съвсем.

Не беше лъжа. Усещах, че самообладанието, което бях успяла да запазя за момента, постепенно ме напускаше.

— Не ти трябва да знаеш, Кити — каза той и ме погледна право в очите.

Погледът, изражението, тонът му бяха толкова красноречиви, че се смразих от ужас. Знаех, че онова, което предстоеше да ми каже, ще промени живота ми завинаги. Научех ли го, нямаше да има връщане назад. Щях да бъда вече друга. Давах си сметка, че дори и сега бях отишла твърде далеч. Предишната Кейти щеше да си плюе на петите и да избяга. Бях напълно сигурна. Щеше да си внущи, че нищо от това не се е случило, и просто щеше да си зарови главата в пясъка. Но аз вече не бях тази Кейти и не исках да бягам. Исках да знам.

— Вие... човешки същества ли сте?

Деймън се засмя, но в погледа му се четеше горчивина.

— Така като гледаш, приличаме ли ти на хора?

Поех плахо въздух с надеждата да се поуспокоя.

— Не, но се надявах да греша.

Той отново се засмя, този път малко по-искрено.

— Не сме хора, Кити. Идваме от много, много далече.

Прималя ми. Стиснах здраво коленете си от страх да не се сриня.

— Колко от далече? Кажи ми, моля те, защото почват да ми се привиждат началните кадри на „Междузвездни войни“.

Деймън ме погледна с цялата сериозност, на която бе способен.

— Не сме от тази планета.

Ето, чух го и с ушите си, но от това не ми стана по-леко.

— Какви сте тогава? Малки зелени човечета?

— Ти сериозно ли говориш? — изгледа ме косо той.

— Какво ме гледаш? — сопнах се. — Казваш ми, че не си човек.

Спря пред очите ми седемтонен камион. Как искаш да реагирам?

— Четеш прекалено много — въздъхна той. — Не сме нито зелени човечета, нито вампири, върколаци, духове, зомбита или каквото и да било от тоя род.

— Радвам се, че не сте зомбита — отвърнах. — Ще ми се да си мисля, че поне онова, което е останало от мозъка ми, е в безопасност. И за твоето съведение няма прекалено много четене. Както впрочем няма и извънземни.

Деймън рязко се наведе напред и сложи ръце на свитите ми колене. От докосването му ме побиха тръпки, едновременно горещи и студени. Погледът му сякаш проникна направо в душата ми.

— Наистина ли мислиш, че в необятната, безкрайна вселена Земята — това тук — е единственото място, в което има живот?

— Н-не — заекнах. — Това, което стана днес... нормално ли е за... Въщност, как се наричате?

Той вдигна поглед към небето, явно колебаейки се дали да ми отговори. С всяка секунда мълчание пулсът ми все повече се ускоряваше. Беше очевидно, че премисля какво да ми каже и какво да премълчи, а аз вече предчувствах, че каквото и да е, няма да ми хареса...

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Не знаех да се разсмей ли, да заплача ли, или да си плюя на петите.

— Мога да ти кажа какво мислиш — усмихна се Деймън. — Не че чета мисли, просто е изписано на лицето ти. Мислиш, че съм опасен.

И крeten... и адски готин пич, но това никога нямаше да го призная. И извънземна форма на живот?

Поклатих глава.

— Знам, че звуци невероятно, но не ме е страх от теб.

— Наистина ли?

— Наистина — разсмях се, но смехът ми прозвуча някак наудничаво и съвсем неубедително. — Не изглеждаш като извънземен.

Стори ми се важно да го отбележа.

— А как изглеждат извънземните? — вирна вежда той.

— Ами... не като теб — смотолевих. — Не са толкова красиви...

— Смяташ, че съм красив? — засмя се той.

— Стига, моля ти се — стрелнах го с поглед. — Все едно пък не знаеш, че всички на тази планета смятат, че изглеждаш добре. — Струващо ми се абсурдно, че изобщо водим този разговор. — Извънземните, ако въобще съществуват, са малки зелени човечета с дълги, клощащи ръце или... или гигантски насекоми, или някакви дребни, сбръчкани създания.

Деймън се разсмя с глас.

— Като И-Ти ли?

— Да! Като И-Ти, идиот такъв! Радвам се, че ти е толкова забавно. Сигурно много те кефи да се бъзикаш с мен и да ме объркваш още повече — отвърнах троснато и понечих да стана.

— Седни долу, Кити.

— Не ми казвай какво да правя!

Той се изправи плавно и застана пред мен с ръце, спуснати от двете страни на тялото. Онази странна светлина отново заискри в очите му.

— Казах да седнеш!

Седнах. Не без да му покажа среден пръст, разбира се. Господин Пришълеца можеше да ми се прави на строг колкото си иска, но инстинктивно знаех, че не би ми направил нищо лошо.

— Ще ми покажеш ли истинския си образ? Нали не блещукаш като коледна елха? И, моля те, не ми казвай, че едва не целунах някое огромно хищно насекомо, защото направо ще...

— Кити!

— Извинявай — смотлевих.

Деймън затвори очи и пое дълбоко въздух. В средата на гърдите му се появи светлина и цялото му тяло започна да вибрира, както преди на пътя. После постепенно избледня, докато накрая не остана нищо друго, освен ослепителна жълто-червена светлина, която го погълна целия. След това огненото кълбо взе да придобива форма. Два крака, тяло, ръце, глава, изваяни единствено от светлина — толкова ярка и силна, че наоколо стана като ден.

Прикрих очите си с трепереща ръка.

— Мили боже!

Той заговори, но гласът му не се чуваше. Беше в главата ми.

„Така изглеждаме в действителност. Направени сме от светлина. Дори в човешкия си образ можем да прекупваме светлината, както поискаме“. Последва пауза. „Както виждаш, не съм насекомо. Нито... блещукам като коледна елха“.

Не виждах изражението му, не чуха тона му с ушите си, но ми беше ясно, че последният ми коментар го е подразнил.

— Наистина — прошепнах почти несъзнателно.

Бях чела толкова книги за паранормални явления, но в никоя от тях не се споменаваше такова нещо. Имаше същества, които блестят на светлината, стават прозрачни или летят с криле, но не и слънца с ръце и крака, за бога!

„Както виждаш, не съм и дребно, сбръчкано създание, което впрочем звучи обидно“.

В края на ръката му се оформи длан с пет пръста, която се протегна към мен.

„Можеш да ме пипнеш. Не боли. Предполагам, че дори е приятно за човешко същество“.

Господи! Под „човешко същество“ имаше предвид мен. Струваше ми се направо абсурдно, че ме нарича така. Преглътнах притеснено и вдигнах ръка. Беше ме страх да го докосна, но бях свидетел на нещо толкова... неземно, че любопитството ми надделя. Допрях пръсти до дланта му и по ръката ми премина ток. Светлината запулсира и се разля по кожата ми.

Поех рязко въздух. Деймън беше прав. Не болеше. Допирът беше топъл, мек и омайващо приятен. Сигурно така би се чувствал човек, ако можеше да докосне сълнцето, без да изгори. Обвих пръсти около неговите. Светлината стана по-ярка и обгърна изцяло дланта ми. Малки жълто-червени езичета заиграха по китката ми и се спуснаха нагоре към лакътя.

„Бях сигурен, че ще ти хареса“.

Той отдръпна ръката си и отстъпи крачка назад. Светлината бавно угасна и пред мен отново стоеше Деймън — в човешкия си образ. Моментално усетих, че ми липсва топлината му.

— Кити? — каза той вече на глас.

Не бях в състояние да промълвя. Просто стоях и го гледах, вцепенена. Да, исках да знам истината, но сега, когато я научих, когато я видях с очите си, изобщо не ми беше лесно да я приема.

Деймън сякаш разбра по изражението ми как се чувствам и бавно седна на земята. Изглеждаше по-спокоен, но знаех, че е нащрек като див звяр, който би скочил мигновено при най-малкото мое движение.

— Кити? — повтори той.

— Ти си извънземен — промълвих едва.

— Аха. Това се опитвам да ти кажа.

— Божичко! — въздъхнах и вперих празен поглед в него. — И откъде си всъщност? От Марс ли?

Той се разсмя.

— Не си дори близо — отвърна той и затвори за миг очи. — Виж, ще ти разкажа една история. Готова ли си да я чуеш?

— История ли?

Той кимна и прокара пръсти по къдрявата си коса.

— Ще ти прозвучи направо наудничаво, но помни какво видя, какво знаеш. Стана свидетел на неща, които ти се струват невъзможни. Представи си сега, че няма нищо невъзможно. — Той замълча, сякаш за да си събере мислите. — Идваме от една планета, която е отвъд Ейбъл.

— Ейбъл?

— Това е най-далечната галактика от вашата, на около тринайсет милиарда светлинни години от тук. А нашата планета е още десет милиарда светлинни години по-нататък. Няма телескоп, с който може да се види, нито космическа совалка, която да стигне дотам. Никога няма да има. — Той загледа умислено ръцете си. По лицето му премина тъга. — Дори и да изобретят някой ден, не би имало никакво значение. Нашата планета вече не съществува. Беше унищожена, когато бяхме деца. Затова трябваше да я напуснем и да намерим място, в което условията за живот да са донякъде приемливи. Не че имаме нужда от кислород, но поне не ни вреди.

— Добре де, не дишате ли?

— Ами не — отвърна той. — Откакто сме тук, го правим по навик, но понякога забравяме. Например, когато плуваме.

Това обясняваше защо бе стоял под вода толкова дълго.

— Продължавай. Слушам те.

Той ме погледна, сякаш за да се увери, че съм добре, а после кимна.

— Бяхме твърде малки, за да знаем как се казва галактиката ни. Дори не съм сигурен дали нашият вид изобщо е смятал за нужно да дава имена на тези неща, но си спомням как се казваше планетата ни — Лукс. А ние сме луксианци.

— Лукс... — повторих като в унес. Името ми звучеше някак познато. — Това не беше ли светлина на латински?

Той сви рамене.

— Дойдохме тук преди петнайсет години с един метеоритен дъжд. Има и други като нас. Някои са дошли много по-отдавна, може би през последните хиляда години. Не всички жители на нашата планета са се преселили тук. Една част са потърсили убежище подалече, в други галактики. Други сигурно са се озовали на планети, на които не са могли да оцелеят, но когато се разбра, че условията на

Земята са идеални за нас, все повече и повече луксианци започнаха да идват насам. Следи ли мисълта ми?

Мигах тъпло.

— Мисля, че да. Казваш, че има и други като вас. Тризнаците Томсън като вас ли са?

Деймън кимна.

— Да. Дойдохме заедно и оттогава не сме се разделяли.

Това донякъде обясняваше собственическото чувство на Ашли.

— Колко от вас живеят тук?

— Точно тук ли? Няколкостотин.

— Няколкостотин! — възкликах, изненадана.

Сега разбирах защо хората в града ме гледаха така странно... и онези в ресторанта. Бях с Ди — извънземната Ди.

— Защо в този град?

— Ами... гледаме да сме заедно. Не е... как да ти кажа.

Въщност това няма значение в момента.

— Значи сте дошли по време на метеоритен дъжд. А къде ви е корабът?

Чувствах се глупаво, че задавам такива въпроси. Той ме изгледа изпод око точно като онзи Деймън, с когото бях свикнала.

— Не ни трябва кораб, за да пътуваме. Ние сме светлина. Можем да се придвижваме със светлината като на автостоп.

— Но ако планетата ви е на милиони светлинни години оттук, а се движите със скоростта на светлината... тогава би следвало да сте пътували милиони години. Така ли е?

Учителят ми по физика от гимназията във Флорида би се гордял.

— Не. Можем да изкривяваме пространството и времето, както когато те спасих от камиона. Не съм учен и не знам как точно става, но можем. Някои по-добре от други.

Думите му звучаха налудничаво, но не го прекъснах. След всичко, на което бях станала свидетел, едва ли бях в състояние да отсъдя кое е нормално и кое не.

— Остаряваме подобно на хората, което ни помага да се приобщим по-лесно и да не се набиваме на очи. Когато дойдохме тук, всеки от нас си избра... обвивка. — Той забеляза неодобрителната ми реакция и сви рамене. — Не знам как да ти го обясня, без да те

стресна. Както и да е. Повечето от нас не могат да променят външния си вид. Каквото са избрали с идването си, това е.

— Ти си направил доста добър избор тогава.

Той едва забележимо се усмихна и прокара длан по избуялата трева наоколо.

— Копирахме онова, което виждахме. Не знам защо започнахме да си приличаме, като пораснахме. Сигурно ДНК-то ни си е казало думата. Ние винаги се раждаме по трима. Открай време е така. — Той замълча за миг и вдигна глава да ме погледне. — Иначе, в общи линии, сме като вас.

— Като изключим, че можете да се превръщате в слънца... — въздъхнах, все още неспособна да възприема случващото се.

Той отново се усмихна.

— Факт. Е, също така сме и по-напреднали от хората.

— Колко по-напреднали? — попитах плахо.

— Да речем, че ако ни обявите война, няма никакъв шанс да спечелите — отвърна той.

Сърцето ми се сви и инстинктивно се отдръпнах назад. Дори не си бях дала сметка, че неволно съм се приближила към него, докато разговаряхме.

— Защо? Какви способности имате?

Деймън ме стрелна с поглед, сякаш се опитваше да прецени колко може да ми каже.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре — отсече накрая.

— А, не! — поклатих глава. — Не може да ми подметнеш нещо такова и да спреш дотам. Трябва да ми кажеш всичко. Дължиш ми поне толкова.

— Ако питаш мен, ти ми дължиш. При това тройно — отвърна той.

— Защо пък тройно?

— Заради онази нощ, когато те нападнаха, за тази вечер и за деня, в който реши да накичиш Ашли със спагети — каза той, отброявайки на пръсти. — Надявам се да не се наложи да те спасявам четвърти път.

— Искаш да кажеш, че си сме спасил от Ашли?

— Естествено! Изобщо не се шегуваше, когато каза, че ще те унищожи. — Той мълкна изведнъж и затвори очи. Личеше, че се

колебае дали да продължи. После въздъхна тежко и махна с ръка. — Майната му! И без това вече знаеш доста неща. Можем да контролираме светлината, да я манипулираме така, че да ставаме невидими, да заличаваме сенките и въобще да правим каквото си поискаме. Нещо повече, притежаваме умението да улавяме светлината и да използваме силата ѝ. Не можеш да си представиш какво е да те удари нещо такова. Едва ли някой човек би оцелял.

— Добре... — промълвих едва-едва. — Чакай, онази светлина, която видях, когато срещнахме мечката?

— Аз бях и преди да попиташ, не съм убил мечката. Просто я прогоних. Не знам какво ти стана, че припадна. Сигурно понеже беше твърде близо до мен или може би от страх. Всъщност няма значение.

— Той се загледа в тревата и продължи: — Всеки от нас има някакви лечителски способности, но не всички са еднакво надарени в това. Аз горе-долу се справям, но Адам — един от братята Томсън — е просто ненадминат. Може да изцели всичко, стига да е останал някакъв живот в човека. Освен това сме на практика неунищожими. Уязвими сме единствено ако бъдем нападнати в истинския си вид. Е, вероятно би имало ефект и ако ни отрежат главата, докато сме в човешки образ.

— Да, рязането на глави обикновено има ефект.

Полагах огромни усилия да възприема онова, което ми казваше, но усещах, че разумът ми просто отказва да го приеме. Закрих с длани лицето си и просто седях известно време като в ступор.

— Ти си извънземен... — прошепнах накрая.

Деймън сви рамене и продължи:

— Способностите ни се проявяват едва след настъпването на пубертета, но въпреки това не ни е лесно да ги контролираме. Понякога нещата излизат извън контрол.

— Сигурно е доста... трудно.

— Да, така е.

Свалих ръце от лицето си и ги кръстосах пред гърдите.

— Какви други способности имате?

— Обещай ми, че няма да хукнеш да бягаш пак — каза той и ми хвърли изпитателен поглед.

— Няма — отвърнах.

Вече бях толкова претръпната, че едва ли нещо беше в състояние да ме изненада или уплаши.

— Можем да движим предмети, независимо дали са одушевени, или не. И не само това. Гледай.

Той вдигна едно паднало листо и го задържа във въздуха. То моментално започна да пуши. Миг по-късно от върховете на пръстите му изригнаха ярки оранжеви пламъци, които обгърнаха листото и го изпепелиха за секунди, но не угаснаха, а продължиха да играят върху ръката му.

Приближих се и протегнах длан към огъня. Топлината бе толкова силна, че едва не се опарих.

— Не те ли боли? — попитах, отдръпвайки се назад.

— Как ще ме боли? Нали огънят е част от мен — отвърна той и сведе горящите си пръсти към земята. От ръката му хвърчаха искри, но тревата наоколо остана невредима. Той махна с ръка и пламъците угаснаха като по команда. — Ето. Няма вече огън.

— Какво друго можеш да правиш? — попитах, ококорена.

Деймън се усмихна и после изчезна. Огледах се наоколо и го видях подпрян на едно дърво на няколко метра разстояние.

— Как, за бога... Чакай! Това си го правил и преди. Като се появяваше изневиделица зад гърба ми и ми изкарваше ума. Мислех си, че просто не съм усетила кога си се приближил, а ти всъщност се движих адски бързо — казах, вцепенена, и се облегнах на дървото зад мен.

— Със скоростта на светлината, Кити — отвърна той и отново се появи пред мен толкова внезапно, колкото бе изчезнал. — Някои от нас могат да приемат различни образи от онези, които първоначално са си избрали. Да се превръщат във всякакво живо същество, било то човек или животно.

Гледах го с отворена уста.

— Затова ли Ди понякога сякаш става прозрачна?

— Забелязала ли си го? — изненада се той.

— Да, но си мислех, че ми се е сторило — отвърнах и се поразкърших, като че ли това можеше да ме изкара от пълното вцепенение, в което се намирах. — Май го прави, когато се чувства добре. Ръката й или очертанията на тялото й някак избледняват.

Деймън кимна.

— Някои от нас не могат напълно да контролират способностите си.

— Но ти можеш.

— Понеже съм върхът! — засмя се той.

Погледнах го изпод вежди.

— Ами родителите ви? — попитах след кратка пауза. — Каза, че работят в града, но никога не съм ги виждала.

Той сведе очи към земята.

— Родителите ни не успяха да стигнат дотук.

Стана ми болно за него и за Ди.

— Много съжалявам...

— Не се притеснявай. Беше толкова отдавна. Почти не ги помним вече.

Не можех дори да си представя какво им е. Макар спомените ми за татко да избледняваха с времето, все пак имах нещо, което да запълни липсата му. Как ли изобщо са оцелели без родители? Кой се е грижел за тях, докато са били малки?

— Чувствам се като пълна глупачка. Толкова време да си мисля, че работят на друго място.

— Не си глупачка. Кити. Виждаше онова, което искахме да видиш. Нас много ни бива в това — каза той, а после въздъхна. — Е, явно не достатъчно.

Извънземни... Просто умът ми не го побираше. Значи всичките ония откачалки, за които ми говореше Лиса, са прави. Сигурно са ги виждали. Може би и Човекът пеперуда съществува. А Чупакабра действително обикаля из Евърглейдс и пие козя кръв.

Изумруденозелените очи на Деймън проблеснаха за миг и се спряха върху лицето ми.

— Приемаш всичко това по-добре, отколкото очаквах.

— Е, ще имам достатъчно време после да се паникьосам и да изпадна в амок. Може би ще реша, че съм откачила — отвърнах и изведнъж ме загложди тревожна мисъл. — Можете ли да контролирате съзнанието на другите? Да четете мисли?

— Не — поклати глава той. — Способностите ни са свързани със светлината, с това, което сме. Ако тя може да бъде изкривена или манипулирана така, че да прониква в човешкото съзнание, вероятно бихме могли и да четем мисли, кой знае. Всичко е възможно.

Чувствах се толкова объркана, че ме обзе гняв.

— През цялото това време си мислех, че полудявам, а се оказва, че нищо не съм си въобразявал. Просто сте ме баламосвали. Много мило от ваша страна!

Деймън ме стрелна с поглед, в който се четеше раздразнение и нещо друго, което не успях да разгадая.

— Нямахме избор — отвърна той. — Не можем да си позволим някой да научи за нас. Бог знае какво би ни сполетяло.

Наложих си да не задълбавам в тази тема засега и просто попитах:

— Някой друг знае ли за вас?

— Двама-трима души от града, които представа си нямам за какви ни мислят, и един отдел в Министерството на от branата, който е наясно с присъствието ни, но не знае какви способности имаме — каза той и ме погледна многозначително. — И не трябва да узнае. Онези в министерството смятат, че сме безобидни, и не ни закачат, стига да спазваме правилата им. Напротив, дават ни пари и къщи, в които да живеем. Затова е опасно, когато някой от нас използва свръхестествените си сили особено в присъствието на хора.

— Понеже може да бъдете разкрити?

— Да. Но и по друга причина — отвърна той и прокара длан по лицето си. — Всеки път, когато прилагаме способностите си в близост до човек, върху него остава следа, по която всички от нашия вид могат да разберат, че е бил в съприкосновение с някой от нас. Затова правим всичко възможно никога да не ни се налага, но ти... с теб нещата напълно излязоха извън контрол.

— Когато спря камиона, това остави ли следа върху мен?

Той извърна глава и не отговори.

— А когато прогони мечката? Това също ли? — попитах, притеснена, и гърлото ми се сви от страх. — Значи тризнаците Томсън и всички останали като вас знаят, че съм била... облечена от теб?

— Да — отвърна той. — И хич не са доволни от това.

— Тогава защо спря камиона? Ясно е, че съм огромен проблем за теб.

Деймън бавно се обърна към мен, но отново не отговори. Очите му бяха затворени и дори по тях не можех да разбера какво мисли. Поех дълбоко въздух, готова да избягам, да се бия за живота си.

— Какво ще правиш с мен? — попитах.

Последва мълчание, а когато той най-после проговори, гласът му сякаш трепереше.

— Какво ще правя с теб ли?

— Защо се учудваш? Знам за вас и представлявам риск за всички ви. Може... да ме подпалиш, бог знае какво друго можеш да ми направиш.

— Ако възнамерявах да ти правя каквото и да било, щях ли да ти кажа всичко това?

Имаше право.

— Не знам.

Той се приближи и понечи да ме докосне, но като видя, че инстинктивно се дръпнах, се отказа.

— Нищо няма да ти направя. Кити.

— Как можеш да ми имаш доверие? — попитах и прехапах устни.

Той ме гледа безмълвен известно време, а после протегна ръка и ме хвана за брадичката.

— Не знам. Просто ти вярвам. Пък и ако трябва да бъда откровен, какво ще спечелиш, ако се разприказваш? Най-много да те сметнат за луда. Дори да вдигнеш врява до небето, единственото, което ще постигнеш, е да си навлечеш проблеми с ония от министерството, а едва ли искаш подобно нещо. Те биха направили всичко, само и само населението да не разбере за нас.

Стоях, онемяла и неподвижна, усещайки мекотата на допира му там, където пръстите му докосваха лицето ми. В душата ми бушуваха всевъзможни чувства. Гледах го, чувствах близостта му, присъствието му ме обгръщаше и изведенъж си дадох сметка колко лесно е в този момент да се поддам на нещо, от което вероятно никога нямаше да мога да изплувам. Дръпнах се.

— Значи затова се държеше така отвратително с мен през цялото това време, а не защото ме мразиш?

Деймън погледна към все още протегнатата си, но вече празна длан и прибра ръката си.

— Не те мразя, Кити.

— И затова ли не искаше да бъдем приятелки с Ди — защото те беше страх, че ще науча истината?

— Да, а и защото си човешко същество. Хората са слаби и ни навличат само проблеми.

— Въобще не сме слаби! — сопнах се и го изгледах с присвiti очи. — Освен това вие сте дошли на нашата планета, а не обратното. Не мислиш ли, че заслужаваме малко уважение?

Изумруденозелените му очи се усмихнаха.

— Взимам си бележка — каза той и погледът му премина по лицето ми. — Как си? Да не би да ти дойде много всичко това?

— Не знам. Опитвам се да го възприема. Но мисля, че няма тепърва да откачам.

Деймън се изправи.

— Добре тогава. Хайде да се прибираме, преди Ди да е решила, че съм те убил.

— Нима ще си помисли подобно нещо?

По лицето му премина сянка.

— На всичко съм способен, Кити. Не бих се поколебал да убия човек, за да защитя семейството си, но теб не те грози такава опасност.

— Радвам се.

Той погледна някъде в далечината и каза:

— Много други обаче биха направили всичко, за да се сдобият със способностите, които имаме, и не биха се спрели пред нищо, за да стигнат до мен и до останалите луксианци.

Отново ме обзе паника.

— Какво общо има това с мен?

Деймън клекна и лицето му се изравни с моето. Погледът му обаче продължаваше да се рее някъде далеч.

— Дирята, която оставих върху теб, когато спрях камиона, може да бъде проследена, а в момента светиш като празнична заря на четвърти юли.

Дъхът ми секна.

— Те могат да те използват, за да стигнат до мен — продължи той и посегна да махне едно листо от косата ми. Ръката му за миг се задържа на лицето ми. — А ако те хванат... смъртта би била спасение.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ярка светлина проникваше през прозорците и разсейваше мрака, в който се чувствах толкова уютно. Изръмжах и зарових глава в меката възглавница. Устата ми беше пресъхнала, главата ми пулсираше от болка. Не исках да се събуждам. Нямах ясна представа защо исках да продължа да спя колкото е възможно по-дълго, но бях сигурна, че имам основателна причина.

Понечих да се обърна и осъзнах, че цялата съм схваната. Отворих с усилие клепачи. Две яркозелени очи се взираха в мен. Закашлях се от сподавен вик и подскочих стресната. В бързината краката ми се оплетоха в леката завивка и едва не се строполих до леглото.

— Мили боже! — възкликах с прегракнал глас.

Ди ме хvana, преди да падна, и ме задържа под мишниците, докато освободя краката си.

— Извинявай, не исках да те уплаша.

Заритах одеялото като бясна и се спрях едва когато го стъпках на топка на пода. Бях по гащи, а фланелката, с която бях облечена, не беше моя и беше поне с три номера по-голяма. Изчервих се, като си спомних, че Деймън ми я беше дал. Дори миришеше на него — на мускус и борова гора.

— Какво правиш тук, Ди?

Тя видимо се притесни и седна на фотьойла срещу широкото легло.

— Гледах те как спиш.

— Това е извратено — свъсих вежди. — Не ме стряскай, моля ти се.

Страните ѝ пламнаха.

— Аз не в този смисъл. Просто чаках да се събудиш — каза тя и нервно взе да оправя косата си. — Исках да говоря с теб. Непременно.

Седнах на леглото. Ди изглеждаше уморена, сякаш не бе спала цяла нощ. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, ръцете ѝ висяха като

безжизнени от двете страни на тялото й.

— Разбирам, но ми дойде малко неочеквано. И си е все така стряскащо.

— Трябва да говоря с теб — повтори тя, разтривайки очи.

— Добре. Дай ми две-три минути да се пооправя.

Тя кимна, облегна се назад във fotъйла и затвори очи. Хвърлих бърз поглед из стаята им за гости и се отправих към банята. На мивката намерих четката си за зъби и някои други лични вещи, които бях взела от къщи предишната вечер.

Пуснах водата и се заслушах в успокоителния ромон на силната струя. Измих си зъбите и взех да плискам лицето си. Един поглед в огледалото бе достатъчен, за да разбера, че не изглеждам по-отпочинала от Ди. На нищо не приличах. Косата ми стърчеше във всички посоки. На бузата ми имаше ярка червена следа от одраскане. Свих шепи под топлата струя и започнах да се мия. Драскотината щипеше.

Нищожното усещане за болка отприщи в мен далеч по-силни и по-неприятни чувства. В главата ми нахлуха сцени, образи и реплики от предишната вечер. Спомних си всичко. И ми се зави свят.

— Господи! — простенах, стискайки хладния мрамор на умивалника така, че чак кокалчетата на пръстите ми побеляха. — Найдобрата ми приятелка е извънземно.

Обърнах се рязко и отворих вратата. От другата страна стоеше Ди, сплела ръце зад гърба си.

— Ти си извънземно!

Тя бавно кимна.

Гледах я като втрещена. Може би щеше да е по-естествено да се уплаша или да се почувствам още по-объркана, но единственото, което изпитвах, бе непреодолимо любопитство.

— Направи го — казах, пристъпвайки крачка напред.

— Какво да направя?

— Онова, шантавото, дето светите като крушка — отвърнах.

На лицето на Ди изгря широка усмивка.

— Значи не те е страх от мен?

Поклатих глава. Как можеше да ме е страх от Ди?

— Не. Доста съм шашната от всичко, но ти си извънземно, мамка му. Това е толкова яко. Откачено, но определено по-скоро в добрия

смисъл.

Брадичката ѝ затрепери. Очите ѝ се наляха със сълзи и заблестяха като скъпоценни камъни.

— Наистина ли не си отвратена? Харесвам те и не искам да те е страх или да страниш от мен.

— Естествено, че не съм отвратена.

Ди скочи по-бързо, отколкото човешкото ми зрение можеше да отрази, и ме прегърна удивително силно, след което се отдръпна, подсмърчайки.

— Цяла нощ седях като на тръни, особено след като Деймън не ми позволи да поговоря с теб. Единственото, което си мислех, беше, че съм загубила най-добрата си приятелка.

Извънземна или не, Ди си беше същата.

— Не си ме загубила. Никъде не възнамерявам да ходя.

Тя отново ме прегърна и този път едва не ми изкара въздуха от стиска не.

— Супер! Хайде, облечи се и ще ти направя закуска. Умирам от глад.

Тя изчезна от стаята, преди да успея да мигна. Щеше да ми отнеме известно време да свикна с начина, по който се движеха. Взех дрехите, които бях грабнала от нас предишната вечер, след като казах на мама, че ще преспя у Ди, преоблякох се набързо и слязох долу.

Ди вече приготвяше закуска и бъбреше по мобилния си телефон. Дрънченето на съдове и шуртенето на течаща вода заглушаваха почти напълно гласа ѝ и не можах да разбера с кого говори. След малко тя затвори телефона и рязко се обърна. Миг по-късно вече стоеше пред мен и ме дърпаше към кухненската маса.

— След всичко, което се слуши снощи, умирах от страх, че ще ни помислиш за пълни откачалки.

— Е, не може да се каже, че сте нормални — отвърнах.

— Да, но да си нормален понякога е толкова скучно — засмя се тя.

Хванах се за думите ѝ като удавник за сламка и понечих да дръпна един стол, за да седна. Той се премести половин метър назад, още преди да го докосна. Погледнах към Ди, стресната.

— Ти ли го направи?

Тя се ухили.

— Доста практично — казах и внимателно седнах, надявайки се, че столът няма да се премести отново. — Значи се движите със скоростта на светлината?

— Мисля, че дори малко по-бързо.

Ди се стрелна към печката и сложи ръката си над тигана, който веднага зацвърча под дланта ѝ. Тя ми се усмихна през рамо. Котлонът изобщо не беше включен, но скоро в кухнята замириса на пържен бекон.

Надвесих се напред, за да виждам по-добре.

— Как го правиш?

— С топлината — каза тя. — Става много по-бързо. Мога да опека прасе за секунди.

И наистина след две-три минути тя постави пред мен чиния с пържени яйца и бекон. След изпълнението със стола и микровълновата ръка започвах сериозно да ѝ завиждам.

— Та какво ти каза Деймън снощи? — попита тя и седна на масата пред чиния, отрупана с яйца.

— Показа ми някои от вашите извънземни номера. — Храната ухаеше великолепно и апетитът ми веднага се събуди. — Впрочем благодаря за закуската.

— Удоволствието е мое — отвърна тя и прибра косата си в небрежен кок. — Нямаш представа колко е трудно да се правиш на нещо, което не си. Това е една от причините да нямаме близки приятели, които да са... хора. Затова и Деймън беше толкова против, че се сприятелихме.

Едва бях започнала да ям, а тя вече беше излапала половината от храната в чинията си.

— Повече няма да ти се налага да се криеш и да се преструваш.

Тя вдигна поглед. Очите ѝ блестяха от въодушевление.

— Искаш ли да ти кажа нещо много яко?

Вече бях готова да чуя какво ли не.

— Казвай.

— Можем да виждаме неща, които са невидими за хората. Например енергията, която всички вие излъзвате около себе си. Мисля, че ѝ викат аура или нещо подобно. Това е вашата светлина, някои смятат, че отразява жизнените ви сили, защото се променя според

емоционалното състояние на човека — например, когато не се чувства добре или е болен.

Вилицата увисна пред устата ми.

— Ти в момента виждаш ли моята енергия?

Тя поклати глава.

— Точно в момента си доста облъчена и не я виждам заради дирята, но когато се запознахме, беше бледорозова, което май е нормално. Но ставаше яркочервена всеки път, когато говореше с Деймън.

Червеното сигурно беше признак за гняв. Или страст.

— Аз обаче не умея много да разчитам енергии. Някои способности са ни по-развити, други — не чак толкова. Матю например е адски добър в това с енергиите.

— Какво?! — възкликах втрещена и изпуснах вилицата. — Учителят ни по биология? И той ли е извънземен? Недей, моля ти се, че почнах да си представям сцени от онзи ужасен филм „Факултетът“.

Това обаче обясняваше доста неща — реакцията му, когато ни видя с Деймън след разходката до езерото, странните погледи, които ми хвърляше в час.

Ди се задави с портокаловия сок, който пиеше.

— Спокойно, не крадем тела.

Слава богу!

— Стига бе! И какво? Имате нормални професии и ходите на работа?

— Да — отвърна тя и скочи от стола. — Искаш ли да ти покажа мен в какво ме бива най-много?

Кимнах. Тя се отдалечи малко от масата и затвори очи. Въздухът около нея сякаш започна да вибрира. Миг по-късно тя се превърна от тийнейджърка в силует, изваян от светлина, а после във вълк.

— Хм — прокашлях се. — Сега разбирам откъде са се появили легендите за върколациите.

Тя се приближи до мен и побутна ръката ми с влажната си музуна. Не знаех какво точно се очаква да направя и просто я погалих по обраслата с козина глава. Вълкът джафна няколко пъти, което прозвучала по-скоро като кикот, и се отдалечи. Няколко секунди по-късно Ди отново стана такава, каквато я знаех.

— Ще ти покажа и нещо друго, но няма да се шашкаш — каза тя и разтърси рамене.

— Добре — отвърнах, стискайки здраво чашата с портокалов сок.

Ди затвори очи, тялото ѝ избледня, превърна се в светлина и после пак придоби очертания, но този път тя бе съвсем различна. Лицето ѝ беше по-бледо, косата ѝ — светлокестенява, се спускаше под раменете ѝ. Извитите ѝ вежди подчертаваха големите ѝ бадемови очи. Розовите ѝ устни се усмихваха. Беше по-ниска и изглеждаше малко по-обикновена.

— Това съм аз! — почти изцвилих, взирайки се в себе си.

— Да! — отвърна двойничката ми. — Намираш ли никаква разлика?

Сърцето ми биеше като лудо. Понечих да се изправя, но краката не ме държаха. Отворих уста да кажа нещо, но не успях да издам нито звук.

— Ще откача! — прошепнах, когато се поокопитих малко. — Носът ми наистина ли е такъв? Я се обърни. — Тя се завъртя. — Задникът ми хич не изглежда зле.

Двойничката ми се разсмя, а после постепенно започна да избледнява. Очертанията на тялото ѝ все още се виждаха, но през него вече прозираше хладилникът. Миг по-късно тя отново стана Ди.

— Мога да приема какъвто образ си поискам. Само в брат си не мога да се преобразя. Тоест, не че не мога, но не бих го направила. Би било супер гадно — каза тя и направи гримаса на отвращение. — Всички луксианци владеят мимикрията, но повечето могат да се преобразяват само за няколко секунди. Аз обаче мога да остана във формата, която съм приела, колкото си поискам.

Личеше, че се гордее с това.

— Правили ли сте това друг път? Преобразявали ли сте в някого други го пред мен?

Тя поклати глава.

— Деймън ще побеснее дори и сега, ако разбере, че съм го направила. Това също оставя диря върху хората, не много ярка, но все пак. Ти обаче, така или иначе, светиш като коледна елха в момента, така че няма значение.

— Деймън също ли може да се преобразява? Да се превърне в кенгуру например, ако поискам?

Ди се разсмя.

— Деймън може почти всичко. Той е един от най-надарените сред нас. Повечето луксианци могат с лекота да се справят с едно или две неща. Останалите им способности не са толкова развити. Докато на него всичко му е като детска игра.

— Понеже е върхът — смотолевих.

— Веднъж даже премести къщата с няколко сантиметра — каза Ди и набърчи носле. — Направо с основите я премести.

Мили боже...

Отпих гълтка сок и попитах:

— Властите наистина ли не знаят на какво сте способни?

— Не. Едва ли — отвърна Ди. — Винаги сме внимавали да не го показваме. Знаем, че хората ще се паникьосат, ако разберат какво можем. Знаем също, че ще се опитат да се възползват от способностите ни. Затова се стараем да ги запазим в тайна.

Имах нужда от малко време, за да осмисля онова, което ми казваше. Отпих отново от сока. Главата ми работеше на такива обороти, че имах чувството, че всеки момент ще се пръсне.

— Как стана така, че дойдохте тук? Деймън каза, че нещо се е случило с вашата планета.

— Меко казано — отвърна Ди и започна да прибира масата. Изглеждаше напрегната. — Планетата ни бе унищожена от арумианците.

— Арумианци ли? — повторих замислена и изведнъж ми светна.

— Това идва от мрак, нали? Те ли искат да ви отнемат силите?

— Да — каза тя и ме погледна през рамо, миейки чиниите.

— Те са ни врагове. В общи, линии единствените врагове, които имаме. Освен може би хората, ако внезапно решат, че не ни искат тук. Арумианците са пълна противоположност на нас. Живееха на съседната планета. И унищожиха дома ни. Когато бях малка, мама ми разказваше преди заспиване, че в самото начало вселената била просто светлина, толкова ярка и чиста, че сенките се изпълнили със злоба и завист. Арумианците са деца на сенките, злобни, завистливи и решени да заличат всичката светлина във вселената, без да си дават сметка, че без нея не може да има сянка. Едното не може да съществува без

другото. Много луксианци смятат, че когато бъде убит арумианец, някъде във вселената угасва една светлина. Тази история е единственото, което си спомням от мама.

— Родителите ти така ли са загинали? — попитах и веднага съжалих. — Извинявай. Не трябваше да задавам такъв въпрос.

Ди спря водата и се обърна.

— Няма нищо. Нормално е да попиташ. И е добре да знаеш, но не трябва да се плашиш.

Не разбирах как смъртта на родителите й може да ме уплаши, но предчувствах, че ми предстои да науча нещо наистина притеснително.

— Тук също има арумианци. Властите си мислят, че са като нас, а ние нямаме друг избор, освен да поддържаме заблудата, защото иначе има опасност онези от службите да надушат цялата работа и всичко да отиде по дяволите.

— Ди се подпра на мивката и ме погледна. — А ти в момента си като фар за арумианците.

Направо ми прилоша.

— Няма ли начин да се махне тая диря?

— Ще изчезне сама след време — отвърна Ди и се опита да се усмихне. — Дотогава обаче е добре да стоиш близо до нас и най-вече до Деймън.

Много хубаво, няма що! Но можеше и да е по-лошо.

— Значи изчезва... макар и след време. Пак добре. Ако това е единственият ми проблем, все никак ще се справя.

— Уви, не е — каза тя. — Трябва да се погрижим властите да не разберат, че знаеш истината. Работата им е да следят да не бъдем разкрити. Представяш ли си какво би станало, ако хората научат за нас?

Съвсем ясно си представях — бунтове, размирици, плячкосване. Хората винаги реагираха така на непознатото.

— Ония от службите биха направили всичко, за да запазят съществуването ни в тайна — допълни Ди и ме погледна в очите. — Не трябва да казваш на никого, Кейти.

— Няма да кажа! Никога не бих го направила! — изстрелях моментално. — Не бих могла да ви предам.

Бях съвсем искрена. Ди ми беше като сестра, а Деймън... не знам какъв ми беше, но никога нямаше да ги предам. Не и след като ми бяха

доверили нещо толкова невероятно. — На никого няма да кажа.

Ди клекна до мен и сложи длан на ръката ми.

— Вярвам ти, но наистина трябва да внимаваме службите да не научат за теб, защото иначе просто ще изчезнеш.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Кейти, много си мълчалива днес. Да не би да те тревожи нещо?

Издръпнах. Мама винаги ме усещаше толкова добре, че трудно можех да скрия нещо от нея.

— Просто съм уморена — отвърнах с пресилена усмивка.

— Сигурна ли си, че е само това?

Почувствах се адски виновна. Рядко ми се отдаваше случай да прекарам малко време с мама и ми се искаше да бях по-разговорлива, но мислите ми бяха другаде.

— Извинявай, мамо. Нещо не съм на кеф днес.

Тя започна да мие чиниите от вечерята.

— Как са Деймън и Ди?

През целия ден не беше отваряла дума за тях.

— Добре са. Мисля дори да отида на кино с тях по-късно тази вечер.

— С двамата ли ще ходиш? — попита тя с лукава усмивка.

— Мамо, моля ти се — присвих очи.

— Миличка, аз съм ти майка. Имам пълното право да се интересувам.

— Наистина не знам. Дори не съм сигурна, че ще отидем. Просто имаше такава идея — казах, легко подразнена, и взех една ябълка от фруктиерата. — А ти какво ще правиш тази вечер?

— Ще изляза на кафе с господин Майкълс — отвърна тя, колкото е възможно по-небрежно.

— Господин Майкълс ли? И кой е той? — попитах, отхапвайки от ябълката. — Чакай, да не е оня готиният доктор от болницата?

— Да, самият той.

— Охо, да не те е поканил на любовна среща? — ухилих се и се облегнах на кухненския плот. — Браво на теб!

Мама се изчерви. Чак ми стана смешно.

— Просто ще се видим на кафе. Не е никаква любовна среща.

Значи затова цял следобед се рови в гардероба си и дори ме накара да избера между два от най-хубавите й тоалета.

— Е, надявам се да се забавляваш на нелюбовната среща.

Тя се усмихна и започна да ми разказва къде ще ходят с господин Майкълс, а после и за един пациент, когото бяха приели вчера. Преди да отиде да се приготви за излизане, взе, че ми донесе две рокли, които бе намерила в гардероба си.

— В случай че все пак отидете на кино, защо не облечеш някоя от тия рокли? Мисля, че ще ти стоят чудесно. Винаги съм смятала, че са прекалено младежки за мен.

— Мамо! — свъсих вежди. — Не аз имам любовна среща тази вечер.

— Нито пък аз! — отвърна тя и ми се опули пренебрежително.

— Щом казваш — подвикнах подире ѝ, докато се качваше по стълбите.

Отне ѝ по-малко от половин час да се нагласи и да излезе. Тъй като официално срещата не беше любовна, бяха се уговорили да се видят в едно малко и непретенциозно ресторантче в града. Надявах се да прекара хубаво, заслужаваше да се позабавлява малко. Откакто татко почина, не беше поглеждала мъж, та камо ли да излезе с някого. Което ме навеждаше на мисълта, че господин Майкълс не беше просто колега.

Като се изключи настояването на Ди да се съберем след вечеря, всъщност нямахме никакви планове за вечерта. Деймън цял ден ме държеше под око, но не му позволих да обикаля около къщата. Бяха ми казали, че арумианците са по-силни през нощта и обикновено нападат по тъмно, така че се чувствах сравнително в безопасност през деня. Исках да прекарам времето си нормално — да почета, да се занимавам с блога си, да се видя с мама. Но ми беше странно да правя такива банални неща след всичко, което бях научила. Мислех си колко много добрини можеха да направят със способностите си — да предотвратяват катастрофи, да се преборят с глада по света, да спасяват хора или поне котета, заседнали на дървета.

Хвърлих огризката от ябълката в кофата и погледнах роклите, които мама бе преметнала на стола. Не се очертаваше да ги облека скоро на любовна среща.

Някой почука на задната врата и ме стресна, както се бях замислила. Отидох да отворя. Беше Деймън. Дори и с небрежните си джинси и бяла тясна фланелка изглеждаше толкова поразително, че чак се смутих. А още по-притеснително бе, че стоеше на прага и ме зяпаше с искрящи си зелени очи, които сякаш ме поглъщаха.

— Здрави — казах.

Той отвърна с кимване, от което не можах да разбера в какво настроение е.

— Ъ-ъ-ъ — заекнах. — Ще влезеш ли?

— Не — поклати глава той. — Реших, че може би ти се прави нещо.

— Така ли?

По очите му личеше, че се забавлява.

— Да. Освен ако не си заета да поставаш в блога си или да садиш китки в градината.

— Много смешно! — отвърнах и понечих да затворя вратата в лицето му.

Той протегна ръка и я задържа отворена, без дори да я докосва.

— Добре. Нека пробваме отново. Искаш ли да излезеш с мен?

Не особено, но бях любопитна какво има предвид. А и вече донякъде разбирах защо е толкова дръпнат. Може би пък не беше невъзможно да излезем, без да се изпотрепем.

— Къде предлагаш да ходим?

Деймън свали ръка от касата на вратата и сви рамене.

— Да отидем на езерото.

— Този път ще се огледам, преди да пресека пътя — отвърнах и тръгнах след него, избягвайки закачливия му поглед.

Докато прекосяхахме двора, пъхнах ръце в джобовете на шортите си и се престраших да кажа онова, което ми беше на устата.

— Нали не ме водиш към гората, понеже си размислил и си решил, че няма да опазя тайната ви?

Деймън прихна да се смее.

— Голяма параноя те гони.

— Каза извънземният, който може да ме изстреля в небето, без да ме докосне!

— Случайно да си се заключвала по стаите или да си си бълскала главата в стените?

— Не, Деймън — стрелнах го с поглед, — но благодаря, че си загрижен за психичното ми здраве.

— По-спокойно, де. Искам да се уверя, че няма опасност да откачиш и да разкажеш на целия град за нас.

— Не се притеснявай. Няма такава опасност — отвърнах сухо.
Той ме погледна многозначително.

— Знаеш ли с колко хора сме имали близки отношения? Имам предвид наистина близки.

Намръщих се. Не беше трудно да разбера накъде бие. И колкото и да е странно, това не ми се понрави. Той го усети и се разсмя дълбоко и гърлено.

— И изведнъж се появява някакво момиченце и ни разобличава.
Нали разбираш колко ми е трудно просто така... да ти се доверя?

— Не съм момиченце и те уверявам, че ако можех да върна времето назад, никога нямаше да се изстрелям пред оня камион.

— Радвам се да го чуя — отвърна той.

— Но не съжалявам, че научих истината. Изясниха ми се доста неща. Чакай малко, вие можете ли да връщате времето назад? — попитах съвсем сериозно.

Как не ми беше хрумнало досега?

Деймън въздъхна и поклати глава.

— Да, можем да манипулираме времето, но избягваме да го правим. Освен това става само ако е напред, в бъдещето. Поне не знам някой да е успял да се върне в миналото.

Така се ококорих, че имах чувството, че очите ми ще изхвръкнат от орбитите си.

— Господи! Направо слагате Супермен в малкия си джоб!

Той се усмихна, навеждайки глава, за да не се удари в един нисък клон.

— Да, но не очаквай да ти кажа кой е нашият криптонит.

— Мога ли да те попитам нещо? — казах, след като повървяхме известно време по покритата с листа пътека.

Деймън кимна. Поех дълбоко въздух и се престраших.

— Онова момиче, Бетани, което се смята за изчезнало, е имало връзка с Доусън, нали?

— Да — отвърна той и ме изгледа косо.

— Тя знаеше ли за вас?

Минаха няколко секунди, преди да ми отговори.

— Да.

Погледнах го крадешком, за да разбера дали не отивам твърде далеч. Изражението му бе непроницаемо, очите му — вперени право напред.

— Затова ли е изчезнала?

Отново последва пауза.

— Да.

Явно щях да получавам само едносрични отговори. И това беше нещо.

— Да не би да е казала на някого? Искам да кажа, защо... трябваше да изчезне?

Деймън въздъхна тежко.

— Сложно е, Кити.

„Сложно“ можеше да означава какво ли не.

— Тя... мъртва ли е?

Той не отговори. Спрях, за да изтърся едно камъче от сандала си.

— Няма да ми кажеш, нали?

Той ми се ухили с такава лекота, че направо се вбесих.

— Защо въобще искаше да дойдем тук? — попитах, закопчавайки сандала си. — За да си говорим с недомълвки ли? Сигурно ти е много забавно.

— Забавно ми е да те гледам как почервеняваш, когато си ядосана.

Измерих го с поглед.

Деймън отвърна с усмивка и продължи да върви. Стигнахме до езерото, без да разменим нито дума повече. Едва когато се спря на самия бряг, той се обърна към мен и каза:

— Като се изключи извратеното удоволствие, което ми доставя да те гледам как излизаш от кожата си, дойдохме тук, защото реших, че може би имаш още въпроси.

Това, че му харесваше да ме вбесява, наистина беше извратено, но по-лошото бе, че и на мен ми доставяше удоволствие да го дразня.

— Естествено, че имам.

— На някои ще получиш отговор, на други не — каза той и се замисли. — Всъщност май е по-добре да отговоря на всичките ти

въпроси. Така ще приключим темата и няма повече да отваряме дума за това. Но ще трябва да се потрудиш, ако искаш да знаеш всичко.

Да не отваряме повече дума за това, че са извънземни? Лесно е да се каже.

— Какво трябва да направя?

— Чакам те на скалата — отвърна той и събу обувките си.

— Какво? Не нося бански.

— Е, и? — ухили се той. — Не можеш ли да се поразъблечеш.

— Забрави! — отсякох и скръстих ръце.

— Така си и мислех. Ами с дрехите? Или никога не си плувала с дрехи?

Естествено, че бях плувала с дрехи. Кой не го е правил? Но времето далеч не беше толкова топло.

— Защо изобщо трябва да плуваме, за да ми отговориш на въпросите?

Деймън ме погледна за миг, а после сведе очи и ресниците му хвърлиха сянка върху лицето му.

— Не трябва. Просто ми се струва нормално, след като сме дошли на езерото — каза той и скулите му сякаш поруменяха под лъчите на залязващото слънце. — Когато плувахме миналия път...

— Да? — насърчих го, пристъпвайки крачка напред.

Той отново вдигна поглед и очите ни се срещнаха.

— Беше ли ти приятно?

— В моментите, в които не се държеше като идиот, и ако изключим факта, че те бяха накарали насила да излезеш с мен.

На устните му се появи усмивка и той извърна глава.

— Аз не помня откога не съм се забавлявал така. Знам, че звучи глупаво, но...

Сърцето ми заби по-силно.

— Не е глупаво — отвърнах и изведнъж проумях какъв му е проблемът. Той просто искаше да бъде нормален. — Добре. Хайде да плуваме. Само недей да изчезваш под вода за пет минути.

— Дадено — разсмя се Деймън и съблече фланелката си.

Изритах сандалите си, опитвайки се да не го зяпам, особено като се има предвид, че ме гледаше под око, сякаш очакваше всеки момент да се откажа. Метнах му бърза усмивка и пристъпих към езерото да пробвам водата с крак.

— Студено е, за бога!

— Сега ще видим тая работа — намигна ми той.

Очите му придобиха онзи неестествен блясък, тялото му започна да вибрира и миг по-късно се превърна в огнено кълбо, което... изхвърча в небето и се стрелна в езерото, озарявайки го отвътре като подводно осветление. После за секунди обиколи скалите в средата поне десетина пъти, преди отново да приеме човешки образ. Фукльо!

— На извънземен ли се правиш? — подкачих го, тракайки със зъби от студ.

Той се облегна на ръба на скалата, отметна назад мократа си коса и махна с ръка към мен.

— Хайде, влизай. Вече не е толкова студено.

Стиснах зъби, приготвяйки се да вляза в ледената вода, но за мое изумление езерото наистина не беше студено. Не беше чак топло, но не беше и ледено. Натопих се до кръста и тръгнах към него.

— Готин номер! Имаш ли и други такива?

— Мога да направя така, че изобщо да не ме виждаш — отвърна той и ми подаде ръка.

Преди да се усетя, вече ме беше изтеглил върху скалите с все мокрите дрехи. Подухващ, треперех от студ и допирът с нагрятния от слънцето камък ми дойде много добре.

— Как така? — попитах.

Той се облегна назад на лакти, спокоен и невъзмутим, сякаш изобщо не му пукаше, че е мокър на хладния бриз.

— Направени сме от светлина и можем да я манипулираме, както си искаем. Да я прочувваме, ако разбираш какво имам предвид.

— Не съвсем — отвърнах.

Трябваше да внимавам повече в часовете по физика.

— Нали ме видя в истинския ми образ? — Кимнах и той продължи. — Видя как вибрирам, докато не се разградя на малки частици светлина. Е, мога избирателно да елиминирам светлината и да стана невидим.

Свих колена към гърдите си.

— Това е изумително, Деймън!

Той се усмихна и на едната му буза за миг се появи трапчинка. После се излегна на скалата, сплитайки ръце под главата си, и каза:

— Знам, че имаш много въпроси. Задай ги.

Беше прав. Толкова неща исках да го питам, че не знаех откъде да започна.

— Вярвате ли в бог?

— Изглежда готин пич.

Примигнах, изненадана, чудейки се да се разсмее ли, или не.

— Вие въобще имате ли бог?

— Спомням си, че имахме нещо като църква, но повече от това не знам. Старейшините не говорят на религиозни теми. То пък и ние кога ли се виждаме със старейшини.

— Какво значи „старейшини“?

— Е, какво може да значи? По-възрастни.

Изгледах го изпод вежди.

— Нещо друго да питаш? — ухили се той.

— Защо си такъв задник? — изстрелях, без да се замисля.

— Всеки има някаква дарба, нали?

— О, ти си особено надарен тогава.

Той ме погледна за миг и затвори очи.

— Явно наистина не можеш да ме понасяш.

Поколебах се какво да отговоря.

— Не е вярно. Деймън — отвърнах. — Просто ми е трудно... да те харесам. Много си странен.

— Ти също — каза той, без да отваря очи. — Прие невъзможното. Държиш се мило със сестра ми, а и с мен, въпреки че — да си призная — на моменти съм бил доста груб с теб. Можеше да хукнеш вчера и да разтръбиш на всички за нас, но не го направи. И най-вече не ми търпиш глупостите, реагираш веднага — добави той с усмивка. — Харесва ми това в теб.

Опа! Какви бяха тия откровения?

— Нещо в мен ти харесва?

— Следващият въпрос — каза той.

— Позволено ли ви е да имате гаджета? Имам предвид хора, човешки същества.

Той сви рамене.

— Какво значи да ни е позволено? Ако питаш дали се случва, отговорът е „да“. Дали е желателно? Определено не. Така че, да, не е забранено, но какъв би бил смисълът? Не можем да имаме дълга връзка, след като трябва непрекъснато да крием какви сме всъщност.

— Значи като се изключи това, иначе сте като нас, ъ-ъ-ъ... в други отношения?

Деймън се изправи и ме погледна, изненадан.

— Моля?

Усетих как се изчервявам.

— Имам предвид... сексуално. Нали се сещаш? Понеже сте от светлина и прочие. Просто не виждам как биха станали някои работи.

Устните на Деймън се извиха в лека усмивка и това бе единственият знак, който ми даде. Миг по-късно се озовах по гръб, на сантиметри под тялото му.

— Какво те интересува всъщност? — каза той, вперил поглед в очите ми. — Дали ме привличат земни момичета? — Над челото му паднаха кичури мокра черна коса. Миниатюрни капчици вода покапаха по лицето ми. — Или дали ме привличаш ти?

Той сви лакти и бавно се спусна над мен. При допира на телата ни дъхът ми секна. Усещах релефа на стегнатите му мъжки гърди с всяка мека извивка на тялото си. Внезапната близост помежду ни ме разтърси из основи. Побиха ме тръпки, не от студ, а от това колко прекрасно се чувствах с него. Топлината му ме обгръщаше. Долавях всеки дъх, който си поемаше, а когато и последните милиметри, които ни деляха, се стопиха, направо зяпнах.

О, да, някои работи определено биха станали.

Деймън се отмести и легна по гръб до мен.

— Следващият въпрос — каза с пътен, дрезгав глас.

Лежах като вцепенена, вперила празен поглед в небето.

— Можеше просто да ми кажеш — отвърнах и го погледнах. — Не беше нужно чак да ми показваш.

— Да, но нямаше да е толкова забавно — каза той и извърна глава към мен. — Следващият въпрос, котенце.

— Защо продължаваш да ми казваш така?

— Защото ми приличаш на малко пухкаво коте, което драчи, но не хапе.

— Нали ти е ясно, че няма такава комбинация.

Той сви рамене.

Опитвах се да събера разпръснатите си мисли, за да му задам някакъв въпрос. Исках да го питам толкова много неща, но след изненадващото му изпълнение главата ми беше празна.

— Мислиш ли, че има и други арумианци наоколо?

По лицето му премина едва забележимо чувство. Той килна глава назад и ме погледна изпитателно.

— Те винаги са наоколо — каза.

— И ви преследват?

— Това е единственото, което ги интересува — отвърна той и отново впери поглед в небето. — Без силите ни те са като... земните хора, само че по-зли и безскрупулни. Целта им е да ни унищожат.

Преглътнах и попитах:

— Сблъсквал ли си с тях?

— Много пъти — отвърна той и се обърна на една страна, подпирайки главата си с юмрук. Кичур къдрава коса падна над очите му. — Отдавна съм изгубил сметката колко от тях съм убил. А сега, както си светнала като фар, ще дойдат още.

Едва се сдържах да не протегна ръка, за да отметна непокорния кичур от очите му.

— Защо тогава спря камиона?

— Да не би да предпочиташ да го бях оставил да те размаже?

Дори не си направих труда да му отговаряям.

— Защо го спря наистина?

Той се поколеба за миг и обходи с поглед лицето ми. На скулите му трепна мускул.

— Честно ли?

— Честно.

— Ще получа ли червена точка? — попита той тихо.

Стаих дъх, пресенах се и махнах кичура от челото му. Пръстите ми едва допряха лицето му, но той рязко пое въздух и затвори очи. Отдръпнах ръката си, изненадана, че въобще бях дръзнала да го докосна.

— Зависи как ще отговориш.

Деймън отвори очи. Зениците му бяха бели, странно красиви. Той отново се отпусна по гръб и ръката му се долепи до моята.

— Следващият въпрос.

Изпитах нужда да притисна корема си с ръце.

— Защо остава диря, когато използвате способностите си?

— Защото погльщате част от светлината. Неизбежно е. След време лъчението отслабва и изчезва, но колкото по-драстична е

намесата ни, колкото повече енергия е било необходимо да използваме, толкова по-забележима е дирята, която остава върху вас. Например, когато Ди избледнява в твоето присъствие, това не ти се отразява особено, но в случаи като с камиона или с мечката се отделя много енергия и следата е доста по-ярка. При по-продължително въздействие, да речем, когато лекуваме някого, дирята не е толкова силна, но отнема повече време да се разсее. Не знам защо.

Той замълча за миг, а после продължи.

— Трябваше да внимавам повече с теб. Когато прогоних мечката, използвах концентрирана светлина, която е като лазер и оставя доста ярка дира. Така те е надушил арумианецът.

— Имаш предвид онзи, който ме нападна ли? — попитах със свито сърце.

— Да — отвърна той и прокара длан по лицето си. — Арумианците рядко се навъртят по тези места, защото си мислят, че тук няма наши хора. Бета-кварцът в скалите погълща енергийния ни отпечатък и това ни помага да останем незабелязани. Затова толкова много луксианци са се установили в околността. Онзи, който те нападна, вероятно е минавал случайно. Засякъл е дирята ти и е разбрал, че си била в съприкосновение с някой от нас. А вината за това е моя.

— Защо да е твоя? Да не би да си ме нападнал ти?

— Не съм, но на практика съм насочил нападателя към теб — каза той, стискайки зъби.

Онемях. Почувствах се така, сякаш някой ме е ударил в слабините. Кръвта толкова бързо се отдръпна от лицето ми, че ако бях права, сигурно щеше да ми се завие свят. Изведнъж всичко, което ми беше казал онзи ужасен човек, доби смисъл. Тях търсеше, за тях ме питаше.

— Къде е той сега? Ами ако още е тук? Ами ако се върне? Какво...

Деймън хвана ръката ми и вплете пръсти в моите.

— Кити, успокой се. Ще получиш удар.

Инстинктивно погледнах към сплетените ни ръце, но той не се отдръпна.

— Няма да получа удар.

— Сигурна ли си?

— Да! — сопнах му се.

— Той вече с нищо не може да те застраши — каза Деймън след няколко секунди.

— Да не би да си го убил?

— Нещо подобно.

— Нещо подобно ли? Какво е подобно на убийство?

— Добре де. Убих го.

В гласа му нямаше нито следа от съжаление или чувство за вина. Сякаш да убива му беше ежедневие. Трябваше да ме е страх от него, много да ме е страх.

— Ние сме врагове, Кити — въздъхна Деймън. — Ако не го бях убил аз, щеше той да ме убие, да отнеме силите ми и да привлече и други като него тук. Много от нас щяха да бъдат в опасност. Ти щеше да бъдеш в опасност.

— А сега? След инцидента с камиона дирята върху мен е още по-ярка. Ами ако дойде някой друг? — попитах, пренебрегвайки отвратителното чувство на страх и безпомощност, от което стомахът ми се бе свил на топка.

— Да се надяваме, че никой от тях не е наоколо. Иначе лъчението ти постепенно ще избледне. Не се притеснявай, всичко ще бъде наред.

Той движеше палец по опакото на ръката ми, сякаш за да ме успокои, и от този малък жест наистина се чувствах по-спокойна.

— А ако все пак се появи някой?

— Ще убия и него — отвърна той, без да се поколебае. — Затова ще трябва известно време да стоиш близо до мен.

— Знам. Ди ми спомена. Това означава ли, че вече не искаш да стоя на страна от вас? — попитах, прехапвайки притеснено устни.

— Въпросът не е какво искам аз — отвърна той и хвърли поглед към сплетените ни ръце. — Но ако зависеше от мен, нямаше да при pariш до нас.

Думите му ме жегнаха в сърцето. Дръпнах рязко ръката си и казах троснато:

— Поне си откровен.

— Не ме разбирай погрешно — отвърна Деймън. — В момента можеш да заведеш някой арумианец право при сестра ми. А аз трябва да я предпазя на всяка цена. Тя е единственото, което ми е останало.

Трябва също да предпазя и останалите тук. Аз съм най-могъщият сред тях. Мой дълг е да ги защитя. И докато дирята върху теб не изчезне напълно, не искам да ходиш, където и да било с Ди, ако и аз не съм с вас.

Надигнах се и погледнах към брега.

— Мисля, че е време да се връщаме.

Пръстите му обгърнаха ръката ми. От допира ме побиха тръпки.

— Сега не можеш да се разхождаш навън сама. Разбиращ ли?

Трябва да бъда с теб, докато стане безопасно.

— Нямам нужда от бавачка. — Толкова силно стисках зъби, че чак челюстта ме заболя. Изобщо не ми беше приятно, че не трябва да се виждам с Ди, но разбирах, че е опасно. Това обаче не означаваше, че думите му не ме нараняваха. — И не се притеснявай за сестра си. Ще гледам да стоя настрани от нея, докато не избледнее дирята.

— Ти май не си даваш сметка за какво става дума — каза твърдо той. Хватката му не стала по-силна, но имах чувството, че му се иска да ме разтърси с всички сили. Знаех обаче, че никога няма да го направи. — Ако някой от тях те докопа, няма просто да те убие. Онзи пред библиотеката само си играеше с теб. Ако не бях дошъл, щеше да те докара дотам да се молиш за живота си и после щеше да те принуди да го заведеш при нас.

— Деймън... — промълвих със свито гърло.

— Затова нищо няма да гледаш, а просто няма да припарваш до нея. Ясно ли е? В момента представляваш огромна опасност за Ди, а аз няма да допусна да ѝ се случи нещо.

Любовта към сестра му беше достойна за възхищение, но с нищо не ми помогна да преодолея гнева, който забушува във вените ми.

— А после? След като избледнее дирята?

— Бих предпочел да не припарваш до никого от нас, но се съмнявам, че ще стане. А и сестра ми наистина те харесва. — Той пусна ръката ми и отново се облегна назад на лакти. — Стига да не се окажеш пак облечена и светеща, няма проблем да се виждаш с нея.

Ръцете ми инстинктивно се свиха в юмруци.

— Много съм ти задължена!

Леката му усмивка не успя да стигне до очите му. Впрочем рядко се случваше да се усмиваш и с очите.

— Вече загубих близък заради земен човек. Няма да позволя това да се повтори.

Все още бях ядосана, но думите му ме заинтригуваха.

— За Доусън и Бетани ли говориш?

Последва пауза.

— Брат ми се влюби в земно момиче... а сега и двамата са мъртви.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Гневът ми моментално се изпари. Просто стоях и го гледах. Нещо в мен ми подсказваше, че отдавна съм наясно какво се е случило, но просто не исках да го призная. Деймън беше толкова дръпнат и особен, но вече не му се сърдех.

— Какво стана всъщност? — попитах.

Погледът му се заря през рамото ми към дърветата в далечината.

— Доусън срещна Бетани и хлътна по нея до уши. Наистина беше любов от пръв поглед. Всичко в живота му започна да се върти около това момиче. Матю, господин Гарисън, го предупреди. Аз го предупредих. Казах му, че нищо добро няма да излезе от това, че е невъзможно да имаме нормална връзка с някой от човешкия вид.

Той преката устни и замълча известно време.

— Дори не можеш да си представиш колко е трудно. Кити. Непрекъснато трябва да се крием, непрекъснато сме нащрек, дори сред своите. Съобразяваме се с толкова правила. Онези от службите гледат много-много да не се събираме със земни хора. Държат ни настрана, сякаш ни мислят за животни, за някакъв по-нисш вид.

— Но това изобщо не е вярно! — възкликнах.

Определено бяха различни от нас, но с нищо не ги превъзхождахме.

— Знаеш ли, че всяко наше действие се следи от службите? — Той ме погледна и в очите му проблесна гняв. — Всеки документ, който подаваме, минава през тях. Вадиш шофьорска книжка. Разбират го. Кандидатстваш в колеж. Научават, преди да е стигнала молбата ти. Искаш да се ожениш за земен човек? Забрави. Дори за да се преместим от едно място на друго, ни трябва разрешение.

— Имат ли право да ви ограничават така? — примигнах, невярваща.

Той се засмя с горчивина.

— Това е вашата планета. Дори ти го каза. Държат ни под контрол, в замяна, на което ни дават средства, за да живеем. А за да не им се изпълзнем, ни правят внезапни проверки. Свободата ни приключва в мига, в който научат за нас.

Не знаех какво да кажа, затова просто замълчах. Целият им живот беше контролиран и програмиран до най-малката подробност. Беше тъжно и ужасяващо.

— И това не е всичко. Когато му дойде времето, се очаква да си намерим партньор сред луксианците и да останем с него завинаги.

Обзе ме странно чувство на тревога. Да не би да беше определен за Ашли? Стори ми се неуместно да го попитам. Още по-неуместно ми се стори, че изобщо искам да му задам такъв въпрос.

— Това е направо безумие!

— Да, но е факт — отвърна Деймън и се изправи плавно, премятайки ръка през свитите си колене. — Знаеш ли колко е лесно да се почувствуваш нормален човек като всички вас? Давам си сметка, че не съм, но искам същите неща, каквито искат и хората. — Той замълча и поклати глава. — Както и да е. Нещо се случи с Доусън и Бетани. Не знам какво. Така и не ми каза. Отидоха в планината една събота и той се върна късно с раздрани дрехи, по които имаше кръв. Нещата между двамата по онова време вече бяха много напреднали. И ако до този момент Матю и тримата Томсън само подозираха, вече всичко им стана ясно. Следващия уикенд Доусън и Бетани отидоха на кино и не се върнаха.

Затворих очи, ужасена.

— Онези от службите го намериха на следващия ден в Мурфиилд. Бяха изхвърлили тялото му на едно бунище като боклук. — Гласът му едва забележимо затрепери. — Не успях дори да се сбогувам с него. Не ми дадоха да го видя заради риска да бъдем разкрити. Когато умрем или бъдем наранени, приемаме истинския си образ.

Стана ми страшно мъчно за него и за Ди.

— Сигурен ли си, че наистина... е мъртъв при това положение? Все пак не си видял тялото му.

— Нямам никакво съмнение, че го е докопал някой арумианец. Изцедил е силите му и го е убил. Ако беше жив, щеше да намери начин да се свърже с нас. Тялото на Бетани също беше прибрано от службите, преди да го види, който и да било. Родителите й никога няма-

да разберат какво се е случило с нея. Нямам съмнение обаче, че е направил нещо, което е оставило диря върху нея, и така е привлякъл вниманието на арумианеца. Няма как да е станало другояче. Те не могат да ни надушат тук. Трябва да е направил нещо наистина драстично.

Прималя ми. Не можех дори да си представя какво са преживели с Ди. Смъртта на баща ми беше неизбежна. Бяхме подгответи за нея. Преживях я много тежко, но не беше дошла изневиделица. Не беше убит.

— Много съжалявам — прошепнах. — Знам, че не мога да кажа нищо, с което да облекча болката ти, но наистина съжалявам.

Той вдигна глава към небето и маската, която непрекъснато носеше, се срина в миг. И за първи път видях истинския Деймън. Беше все така наперен и арогантен, но на лицето му се четеше болка, никаква уязвимост, която се съмнявам, че е показвал на някого другого преди. И изведнъж се почувствах ужасно неудобно, че ставам свидетел на всичко това. Струваше ми се нередно, че именно аз прониквах през всичките тези пластове поза и надменност. Трябваше да е някой, за когото наистина го беше грижа, някой, който бе важен за него.

— Липсва ми тоя идиот — каза той с хриплив и дрезгав глас.

Сърцето ми се сви. Имаше толкова болка в думите му, че ми стана мъчно за него. Без да се замисля, се обърнах и обвих ръце около скованото му тяло. Прегърнах го, стискайки с всички сили. А после го пуснах, преди да е откачил и да ме е хвърлил от скалата.

Той не се помръдна. Стоеше вцепенен и ме гледаше така, сякаш никога не го бяха прегръщали. Може би сред луксианците не е прието да се прегръщат.

— И аз много страдам за баща си — казах, свеждайки поглед. — Уви, времето не помага.

Той въздъхна тежко.

— Ди ми каза, че е бил болен, но не разбрах от какво точно. Съжалявам... за загубата ти. При нас няма болести и не знаем какво е. Какво му имаше?

Разказах му за рака на татко и се изненадах колко лесно ми беше да говоря за това. А после му разказах по-приятни неща — за хубавите мигове, които бяхме преживели с татко, преди да се разболее. Как се занимавахме с градината заедно, как прекарвяхме всички съботни

утрини през пролетта, търсейки нови растения и цветя, които да засадим в двора.

А той ми разказа за Доусън. За първия път, когато бях отишли на поход из Сенекските скали. И за това как веднъж Доусън приел нечий чужд образ и не знаел как да се върне към своя си.

Продължихме да говорим за близките, които бяхме загубили, докато слънцето залезе съвсем и скалите започнаха да изстиват. Бяхме само двамата сред падащия здрач, под звездите, които ставаха все по-ярки в ясното небе.

Не ми се искаше да тръгвам, не защото предчувствах колко студена щеше да бъде водата, а защото знаех, бях убедена, че този малък свят, които бяхме създали, този свят, в който не се карахме и не се заяждахме един с друг, няма да просъществува дълго. Усещах, че Деймън... има нужда да говори с някого и просто се бях оказала до него в този момент. И бях задала правилните въпроси. Същото важеше и за мен. Той просто се бе оказал там. Или поне така си мислех, защото знаех, че на следващия ден нещата ще бъдат същите като преди. Щяхме да се върнем в реалността и Деймън щеше да иска никога да не ме е срещал.

По пътя към къщи не разменихме нито дума. Проговорих едва когато спряхме на верандата пред входната ни врата. В дневната светеше, затова се постарах да кажа тихо онova, което имах да казвам.

— И сега какво?

Деймън извърна глава и не отговори. Преди да се усетя, вече беше изчезнал.

— Как така нищо не си правила през почивните дни? — попита Лиса, махвайки към Кариса, която стоеше зад нея. — Явно животът ти е толкова вълнуващ, колкото и на госпожицата отзад.

Кариса я изгледа с укор и оправи очилата си.

— Не всички имаме родители, които ни пращат на кратка почивка в Северна Каролина. Не сме толкова привилегированi като теб.

Не можех да им кажа, че всъщност уикендът ми е бил доста вълнуващ, че едва не ме е размазал камион и съм разбрала за

съществуването на извънземни, затова просто съвсеме и започнах да пиша нещо в тетрадката си.

— Мотах се из къщи през повечето време.

— С такива съседи и аз не бих мръднала от къщи — каза Лиса и хвърли поглед към входа на класната стая.

— Просто се чудя как не си се родила мъж — отбеляза Кариса.

Едва се сдържах да не се разсмея. Тези двете бяха лика-прилика. Едната — притеснителна и сдържана, другата — дръзка и нахакана. Когато бях с тях, винаги имах чувството, че присъствам на дуел между ангела на лявото ми рамо и дявола на дясното.

Но изобщо не беше необходимо да поглеждам към вратата, за да разбера, че говорят за Деймън. Почти не спах предишената нощ. През главата ми минаваха хиляди мисли, но единственото, за което бях сигурна, бе, че във вторник сутринта няма да се държа по-различно отпреди. Затова просто не му обърнах никакво внимание — както правех, преди да разбера, че не е от този свят.

И всичко вървеше нормално и по план, докато той седна до мен и ме бодна в гърба. Бавно оставих химикалката си и небрежно се обърнах назад.

— Какво?

Гъстите му мигли премрежиха очите му, но преди това успях да зърна закачливия блъсък в тях.

— След училище право у нас.

Подсвирването на Лиса ме накара да се почувствам неудобно.

Знаех, че трябва да се навъртам около Деймън, докато изчезне проклетата диря, но не ми харесваше да ме командват по този начин.

— Имам ангажимент.

— Моля? — килна глава той.

Изненадата в гласа му ми достави садистично удоволствие.

— Казах, че имам ангажимент.

Последва кратко мълчание, след което той се ухили широко. Отговорът му не беше толкова рязък, колкото предполагах, но доста се приближаваше до очакванията ми.

— Никакви ангажименти нямаш.

— Ти пък откъде знаеш?

— Знам.

— Грешиш.

Естествено, че беше прав. Нямах ангажименти.

Деймън погледна към двете момичета и попита:

— Ще ходите ли някъде след училище?

Кариса понечи да каже нещо, но Лиса я спря.

— Не.

Страшни приятелки имах!

— Може пък да не ми е с тях ангажиментът.

Деймън побутна чина си напред, заличавайки пространството между двама ни.

— Освен Ди и тия двете какви други приятели имаш?

Хвърлих му най-убийствения поглед, на който бях способна.

— Имам и други приятели!

— Сериозно? И кои са те?

По дяволите! Бълфът ми не мина.

— Както и да е. Майната ти!

Той ми метна секси усмивка, облегна се назад и взе да почуква с химикалката по чина. Хвърлих му злобен поглед и се обърнах напред. Да, нищо не се бе променило.

След училище Деймън ме проследи до къщи. Буквално. Караже плътно след мен с новия си джип „Инфинити“. Моята раздрънканата тойота „Камри“ с пробития ауспух, от който капеше масло, изобщо не можеше да достигне скоростите, които той бе свикнал да развива. Освен това няколко пъти натиснах спирачки, за да го проверя. Отвърнах с клаксон, от което ми стана странно приятно.

Щом излязох от колата, той се оказа пред мен, застанал до вратата, сякаш винаги е бил там.

— Боже господи! — възкликнах. — Моля те, престани да правиш така.

— Защо? — попита той, заставайки още по-близо до мен.

— Нали вече знаеш за нас?

— Да, но какво ти пречи да вървиш като нормално човешко същество? Освен това майка ми може да те види.

— Ще пусна цялото си очарование в действие и ще я убедя, че ѝ се привижда — ухили се той.

— Отивам да вечерям с майка си! — казах троснато и се шмугнах покрай него.

Той отново се озова пред мен и така ме стресна, че едва не изпищях. Замахнах да го ударя, но той се отмести още преди да вдигне ръка.

— По дяволите! Правиш го само за да ме вбесиш!

— Кой? Аз? — отвърна той и ме изгледа с невинен поглед.

— В колко часа ще вечеряш с майка си?

— В шест — отвърнах и закрачих към входната врата. — И не се чувствай поканен.

— Да не мислиш, че много ми е зор? — каза той.

Показах му среден пръст, без дори да го погледна.

— До шест и половина да си у нас, иначе ще дойда да те забера аз.

— Да, бе, да! — отвърнах и влязох в къщата, без дори да се обърна.

Мама стоеше до прозореца на дневната и бършеше прахта от една снимка в рамка. Беше любимата й снимка с мен. Направи ни я някакъв тийнейджър на плажа в Калифорния, когото мама бе помолила да ни снима. Усмихна му се и онзи веднага се втурна да ѝ угоди. Помня, че ми стана неудобно, задето се държи така с момчето. Личеше си и на снимката. Бях нацупена и изглеждах нервна и ядосана. Ненавиждах тая снимка.

— От колко време стоиш там?

— Достатъчно, че да видя как показа среден пръст на Деймън.

— Заслужаваше си го — отвърнах, хвърляйки раницата си на пода. — След вечеря ще ходя у тях.

— Да питам ли защо? — попита тя и сбърчи нос.

— В никакъв случай — въздъхнах.

Когато застанах пред вратата им в 6:34, отвътре се чуваше такава връча, сякаш беше избухнала Третата световна война. Никой не благоволи да ми отвори, затова влязох сама.

— Не мога да повярвам, че си изял всички сладолед, Деймън!

Запуших си ушите и спрях в антрето. Нямах никакво намерение да влизам в тая кухня.

— Не съм го изял всичкия.

— О, значи сам се е изял! — Ди крещеше толкова силно, че имах чувството, че гредите на тавана вибрират. — Или може би го е изяла лъжицата? Не, чакай, сетих се. Кутията го е изяла!

— Всъщност, ако искаш да знаеш, мисля, че фризерът го е изял — отвърна сухо Деймън.

Миг по-късно се чу тъп звук като от празна пластмасова кутия, ударена в нещо пътно. Стана ми ясно, че го е замерила, и ме досмеша. Влязох в дневната и се помотах известно време. После чух стъпки зад гърба си.

Обърнах се и видях Деймън, изопнат върху рамката на вратата, която разделяше дневната от столовата. Косата му беше небрежно разрошена. Приглушената светлина на лампата подчертаваше високите му скули. Устните му бяха извити в полуусмивка. Даже с най-обикновена фланелка и ДЖИНСИ изглеждаше... просто неописуемо. Изпълваше с присъствието си цялата стая, а дори не беше влязъл в нея.

Той забеляза моментното ми вцепенение и вирна въпросително вежда.

— Кити?

Бързо дойдох на себе си и отместих поглед встрани.

— Да не би да те удариха с кутия от сладолед?

— Да.

— По дяволите! Как можах да го пропусна.

— Сигурен съм, че Ди с удоволствие би го изпълнила отново в твоя чест.

Досмеша ме.

— Много остроумно! — сопна му се Ди, която току-що бе влетяла в стаята с ключовете за колата в ръка. — Трябваше да те накарам ти да отидеш до магазина и да ми купиш сладоледа, който така egoистично омете, но понеже Кейти ми е приятелка и не искам да й се случи нищо лошо, ще отида аз.

Това означаваше, че ще остана насаме с Деймън... По дяволите!

— Не може ли той да отиде?

Деймън ми се ухили многозначително.

— Не — отвърна Ди, грабвайки чантата си. — Ако наоколо има някой арумианец, няма начин да не те надуши. Деймън трябва да остане с теб. Той е по-силен и може да те предгази.

Направо лошо ми стана.

— Не мога ли да си отида вкъщи?

— Нали си наясно, че дирята се вижда и през стени? — попита Деймън, прокарвайки небрежно ръка през косата си. — Но както искаш, погребението си е твое.

— Деймън! — смъмри го Ди. — Не стига, че си виновен, ами и се правиш на интересен. Кога ще се научиш най-после да не ми ядеш сладоледа?

— Явно сладоледът е жизненоважен — подметнах.

— Естествено, че е жизненоважен! А ти най-безсрамно ми го изяде! — разпали се пак Ди и замахна с чантата към брат си, но не успя да го улучи.

Деймън я изгледа пренебрежително и каза:

— Айде отивай и после право тук.

— Слушам! — отдаде му чест тя. — Вие искате ли нещо?

Поклатих глава.

Деймън затрептя и изчезна, за да се появи миг по-късно пред Ди. Прегърна я набързо и каза:

— Пази се.

Направо се изумявах колко обича сестра си и колко ѝ трепери. За нея бе готов на всичко. Като го гледах как я пази като зеницата на очите си, ми се приискваше и аз да имах такъв брат.

— Винаги! — отвърна тя с усмивка, махна ми с ръка и изхвърча навън.

— Олеле! Трябва да внимавам да не изям сладоледа ѝ някой път, че явно става страшно — казах, след като вратата се затръшна след Ди.

— Да, много внимавай, защото иначе дори аз няма да мога да те спася — засмя се той. — Е, котенце, явно ще ти бъда бавачка тая вечер. Как ще ми се отблагодариш?

Кръвта моментално се качи в главата ми.

— Първо на първо, не съм те молила за това. Ти ме застави да дойда тук. И престани да ми викаш котенце!

Деймън отметна глава назад и гръмко се разсмя. От гърления му смях ме побиха тръпки. Пулсът ми се учести, както когато се събудих в ската му.

— Ох! Много сме избухливи тая вечер.

— Още нищо не си видял!

— Не се и съмнявам. От теб всичко може да се очаква — отвърна той, тръгвайки към кухнята. — Идваш ли?

Поех дълбоко въздух и бавно издишах, за да се успокоя.

— Къде да идват?

— В кухнята с мен. Гладен съм.

— Нали току-що изяде цяла кутия сладолед!?

— Е, и? Още съм гладен.

— Боже господи! Вие, извънземните, определено прекалявате с яденето — отвърнах, без да се помръдна от мястото си.

Деймън ме погледна през рамо и каза:

— Имам натрапчивото чувство, че е добре непрекъснато да те държа под око. Така че, идваш с мен, където и да отида.

Той изчака няколко секунди да го последвам и след като видя, че нямам такова намерение, добави с лукава усмивка:

— Или може би предпочиташ да те преместя насила?

Определено не исках да разбера как възнамерява да го направи.

— Не, благодаря — отвърнах, шмугнах се покрай него и се стоварих на един стол в кухнята.

Деймън грабна чиния с пилешко, останала от обяд, и започна да нагъва както стоеше прав.

— Искаш ли?

Поклатих глава. За разлика от него не ядях по десет пъти на ден.

Докато се движеше из кухнята, приготвяйки си още нещо за ядене, никой от нас не говореше. От вечерта на езерото не се бяхме заяждали един с друг. Не че се разбирахме, но сякаш бяхме сключили негласно примирие. Нямах представа какво да правя с него, след като не ми даваше повод да го захапя, но бях съвсем наясно, че не мога да се наситя да го гледам. Беше висок, едър и широкоплещест, а се движеше като танцьор. Всяко негово движение, дори най-простото, бе плавно, премерено и красиво като изкуство. А лицето му...

В този миг той вдигна глава от чинията си и попита:

— Добре ли си? Държиш ли се?

Моментално отместих поглед от него и се вторачих в чинията му, която вече бе полупразна. Толкова ли дълго го бях зяпала? Започвах да се изненадвам на себе си. Да не би цялата тая работа с дирята да ми се беше отразила по някакъв начин на хормоналния баланс?

— Добре съм.

Той лапна парче пиле и бавно задъвка.

— Наистина ли? Значи вече не си шокирана от всичко това.

Изненадан съм.

— Ти какво очакваше?

— Не знам — сви рамене той. — При вас, хората, всичко може да се очаква.

— Да не би да си мислиш, че понеже сме хора, сме по-слаби и по-лабилни от вас?

— Не си мисля. Знам, че е така — отвърна той и ме изгледа, отпивайки от млякото си. — И въобще не се опипвам да се правя на интересен. Просто такава е истината.

— Физически може и да сме по-слаби от вас, но не и психически, нито пък... морално — възразих.

— Морално ли? — почуди се той.

— Да. Не бих разтръбила на всички за вас срещу пари, например. Или пък ако попадна в ръцете на някой арумианец, никога не бих му казала къде сте.

— Мислиш ли?

Облегнах се назад и скръстих обидено ръце.

— Сигурна съм.

— Дори ако животът ти зависи от това? — попита той с явно недоверие.

Поклатих глава и се разсмях.

— Може да съм човек, но това не означава, че съм предателка или пъзла. Никога не бих направила нещо, което би поставило Ди в опасност. Защо моят живот да е по-ценен от нейния? Виж, за твоя... не мога да гарантирам. Но нея не бих изложила на риск.

Той ме гледаше вторачено известно време, а после продължи да яде. Беше повече от ясно, че няма да получа извинение. Не го и очаквах.

Отново вперих поглед в него. Вече започвах да се ядосвам на себе си.

— Колко време е нужно, за да избледнее дирята? — попитах, за да изляза от неловкото положение.

Той ме погледна с пронизителните си, яркозелени очи, които сякаш ме изгаряха, и бавно отпи от чашата си.

Инстинктивно преглътнах и си дадох сметка, че гърлото ми е пресъхнало.

— Около седмица или две, може и по-малко — отвърна той и присви очи. — Вече е започнала да избледнява.

Беше ми странно, че вижда нещо по мен, което самата аз не бях в състояние да видя.

— Как изглежда? — попитах. — Да не би да приличам на гигантска крушка?

Той се разсмя и поклати глава.

— Не. Около тялото ти има една мека, бяла светлина, нещо като ореол.

— Е, това не звучи чак толкова лошо. Можеше да е по-зле. Приключи ли? — попитах, а когато той кимна, по навик вдигнах чинията му от масата. Не за да му я запратя в лицето, а просто за да се намирам на работа. — Поне не изглеждам като коледна елха.

— Изглеждаш като звездата на върха на елхата.

Усетих дъха му във врата си и се обърнах вцепенена.

Деймън стоеше толкова близо зад мен, че едва никакви сантиметри деляха телата ни. Подпрях се с ръце на кухненския плот и поех дълбоко въздух.

— Направо ми изкарваш акъла с тия твои извънземни номера!

Той се усмихна и ме изгледа изпод вежди.

— Котенце, какво ще правя с теб?

През главата ми минаха хиляди възможности, коя от коя повълнуващи. Добре, че не можеше да чете мисли. Въздухът наоколо сякаш стана по-плътен и онова завладяващо чувство на привличане отново се събуди в мен.

— Защо не ме предадеш на службите например? — изтърсих.

Деймън отстъпи крачка назад, искрено изненадан.

— Какво?

Щеше ми се да можех да си върна думите обратно, но вече ги бях казала и нямаше как да се измъкна.

— Това доста би опростило нещата за теб, нали? Няма да се притесняваш за Ди и въобще всичко би било постарому.

Деймън стоеше безмълвен. Цветът на очите му започна да се променя и стана по-ярък. Исках да отстъпя назад, но нямаше накъде.

— Не знам, Кити — отвърна той с глас, който сякаш идваше някъде дълбоко от гърдите му.

— Как така? Рискуваш толкова много и не знаеш защо?

— Ами така.

Вгледах се в него, озадачена от факта, че е готов да постави всичко на карта, без да е наясно защо. Струваше ми се налудничаво. Абсурдно. И ако трябва да бъда откровена, доста вълнуващо, защото можеше да означава много неща.

Неща, които не смеех дори да допусна.

Деймън застана пред мен и се подпра тежко на плата. Мускулестите му ръце образуваха капан около тялото ми, застопорявайки ме на място, без дори да ме докоснат. Той наведе глава и над очите му се изсипаха няколко игриви кичура гарвановочерна коса.

— Щом толкова питаш, ще ти кажа защо.

Изненадах се. Не можах дори да предположа какво ми предстои да чуя.

— Защото няма да оцелееш нито ден без нас.

— Откъде си толкова сигурен?

— Вярвай ми. Много добре знам какво ти говоря — отвърна той и килна глава на една страна. — Знаеш ли с колко арумианци съм се сблъсквал? Столици. И няколко пъти едва се измъкнах. Никой земен човек не би имал шанс срещу тях, нито пък срещу службите.

— Както и да е. Може ли да се дръпнеш вече?

Той се ухили и не помръдна. Така ме вбесяваше понякога. Имах две възможности: да стоя и да го гледам като пълен идиот или да се опитам да си измъкна от капана му. Избрах второто. Планът ми бе да се шмугна покрай него колкото е възможно по-бързо.

Не че постигнах нещо.

Беше като каменна стена. Само товарен влак можеше да го помести. Отчаяните ми опити да му се изплъзна явно го забавляваха, защото се ухили още по-широко.

— Задник! — процедих през зъби.

— Направо ме разбиваш с тая твоя уста — разсмя се той. — Целуваш ли момчета с това нещо?

Страните ми пламнаха.

— А ти целуваш ли Ашли?

— Ашли ли? — изненада се той и усмивката изчезна от лицето му, а очите му изведнъж помътняха. — Това май не ти дава мира. Искаш да разбереш, нали?

Обзе ме необясним пристъп на ревност, но го потиснах и успях да се ухиля.

— Айде няма нужда.

Деймън се надвеси още по-близо над мен и тръпчивият му аромат на мускус ме обгърна цялата.

— Хич не те бива да лъжеш, котенце. Моментално се изчервяваш и много ти личи.

Мамка му! Опитах се да го избутам и да се освободя от капана му, но той реагира моментално и ме сграбчи за ръката. Хватката му не беше силна, но я усещах до мозъка на костите си. Дланта му вибрираше и по кожата ми тръгнаха иглички. Бяха изненадващо остри, но ми беше приятно. Не исках да го гледам, но не бях в състояние да откъсна поглед от него.

Бяхме твърде близо един до друг и помежду ни се усещаше невероятно напрежение. Погледът му ме изгаряше. Той наведе глава и просто забравих да дишам. Гледах, вцепенена, плътните му устни, които бавно се извиха в усмивка. Не можех да се съсредоточа върху думите му, но те някак достигнаха до съзнанието ми през необяснимото усещане, което замъгляваше мозъка ми.

— Дали пък да не пробвам.

— Какво да пробваш? — попитах, неспособна да отместя очи от устните му. Усетих, че инстинктивно се накланям към него.

— Струва ми се, че и ти би искала да пробваш.

Той се приближи още повече, вдигна ръка към рамото ми и нежно обгърна шията ми.

— Косата ти е прекрасна.

— Какво?

— Нищо.

Плъзна пръсти към шията ми и бавно ги вплете в спуснатата ми коса. Устните ми сякаш сами се разтвориха в очакване. Стоях като вкаменена, жадувайки да разбера дали и той усеща това невъобразимо напрежение, дали споделя поне малко тази необяснима тръпка.

Деймън отдръпна ръката си, протегна се през мен и взе една бутилка вода от плота.

Почувствах се като ударена с мокър парцал. Какво, по дяволите, беше това?! Той ме погледна с насмешка и се върна на масата.

— Та за какво говорехме, котенце?

— Престани да ми викаш така!

— Ди взела ли е някой филм да гледаме? — попита той, отпивайки от водата.

— Доколкото разбрах, да — кимнах.

— Щом е така, да вървим да гледаме тогава.

Въздъхнах с досада и го последвах към хола.

— Кой избра тоя филм? — свъси вежди той, взимайки DVD-то от масата.

Свих рамене.

Деймън прочете с видимо отвращение описанието на обложката и махна с ръка.

— Карай да върви.

Прокашлях се, пристъпих от крак на крак и казах:

— Виж, Деймън, наистина няма нужда да седиш и да гледаш филм с мен. Ако ти се прави нещо друго, няма проблем. Нищо няма да ми стане да постоя сама известно време.

Той ме погледна и сви рамене.

— Не ми се прави друго.

Как ли пък не! Мисълта, че единственото, което иска да прави в момента, е да гледа филм с мен, ми се видя по-абсурдна и от това, че е извънземен.

Прекосих стаята и седнах в единия край на дивана, докато Деймън се занимаваше с DVD плейъра. След малко той също дойде и седна в другия край. Миг по-късно телевизорът заработи, въпреки че дистанционното беше на шкафа отсреща. Добре, че нямах такива умения. Щях да се разложа от мързел.

Деймън хвърли поглед към мен и аз моментално се вторачих в телевизора.

— Ако вземеш да заспиш, мисли му!

— Теб пък какво те бърка? — попитах, подразнена.

— Просто гледай филма — отвърна той с пресилена усмивка.

Изгледах го изпод вежди, но нищо не казах.

След малко Деймън се намести по-удобно на дивана и разстоянието помежду ни се скъси. Дъхът ми секна, но той за щастие

се беше съсредоточил в екрана на телевизора и не го забеляза.

Гледах красивия му профил и за стoten път се запитах какво ли си мисли. И както винаги, не можех дори да предположа. Всичко това започваше ужасно да ме дразни. Загледах се във филма, колкото да разсея мислите си, и реших, че странното привличане, което изпитвах към него, ще да е плод на въображението ми. Нямаше как да е друго.

Напрегната и озадачена от тези непознати чувства, започнах да броя минутите до завръщането на Ди.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Деймън беше изненадващо кротък по време на часа по математика в сряда. Ръгна ме с химикалката само веднъж, колкото да ми напомни, че единственият ми ангажимент след училище е с него.

Айде бе! Сериозно?!

В часа по биология господин Гарисън отново ми хвърляше изпитателни погледи, както и предишния ден. Бях наясно, че вижда дирята върху мен, и се чудех какво ли си мисли. Не знаех дали Деймън и Ди са казали нещо на останалите луксианци. Въобще от началото на седмицата доста учители ме гледаха странно. Днес един даскал по физическо, с когото се разминах на път към лавката, спря насред коридора и ме изгледа от главата до петите. Или беше педофил, или извънземен. Или и двете, което би било печелившата комбинация.

На обяд, докато чаках на опашката в стола, правех всичко възможно да не поглеждам към масите в дъното, където сядаха Деймън, Ди и останалите. Пристъпих напред, вперила поглед във витрината с храна, и едва не отскочих, сблъсквайки се в движеща се канара.

Саймън Катърс се обърна и хвърли ядосан поглед надолу от висотата на двуметровия си ръст. Като видя, че съм аз, се усмихна и каза:

— Здрави, Кейти.
— Извинявай, Саймън — отвърнах, подавайки пари на касиерката.

— Няма проблем — каза той и ме изчака да платя, стиснал отрупаната си с храна чиния. Ядеше почти колкото Ди. — Разбра ли нещо от онова, което ни обясняваше Мънроу в часа по тригонометрия? Все едно говореше на чужд език. Честно!

Не можех особено да му помогна, като се има предвид, че почти през целия час съзнанието ми беше заето с това да не обръщам внимание на момчето зад мен.

— Нищо не разбрах. Дано някой да си е водил записи — отвърнах, прехвърляйки чинията си в другата ръка. — Имаме тест следващата седмица, нали?

Саймън кимна.

— При това точно преди мача. Мисля, че Мънроу нарочно...

Някой се пресегна през нас да си вземе нещо за пие и ни принуди да отстъпим крачка встрани един от друг, което беше съвсем излишно, тъй като имаше достатъчно място да ни заобиколи. Лъхна ме аромат на мускус и веднага разбрах кой е.

Деймън грабна една опаковка мляко от витрината, подметна я във въздуха, хвърли ми непроницаем поглед и се обърна към Саймън. Бяха еднакво високи, но Саймън беше по-едър и по-широкоплещест. Въпреки това Деймън изглеждаше доста по-застрашително.

— Какси, Саймън? — попита той и надигна кутията с мляко.

Саймън примигна на парцали, отстъпи назад, прокашля се и смотолеви:

— Ъъъ, добре... Добре съм. Тъкмо отивах... ъъъ... да си намеря свободно място. — После ме погледна притеснено и каза: — ЧАО, Кейти. Ще се видим в час.

Проследих с изумен поглед Саймън, който се омете като смърено дете, и се обърнах към Деймън.

— Някакъв проблем ли имаш?

— При него ли смяташ да седнеш? — попита той, слагайки свободната си ръка на кръста.

— Какво? Ни най-малко — разсмях се. — Смятам да седна с Лиса и Кариса.

— Аз също — изчурулика Ди, която се бе появила отнякъде с претрупана чиния в едната ръка и два сока в другата. — Освен ако не мислиш, че биха имали нещо против...

— Глупости! Какво против може да имат? — отвърнах и отново се обърнах към Деймън, но той вече вървеше към масата си.

Постоях известно време с чиния в ръка, питайки се каква пък беше тая сцена. На масата в дъното, плътно един до друг, седяха Ашли и братята Томсън. Малко по-встрани от тях имаше още няколко момчета и момичета, които разпалено разговаряха. Нямах представа дали са извънземни, или не. Деймън седна до тях, извади книга и взе

да я прелиства. Ашли вдигна глава да го погледне и видимо се подразни.

— Мислиш ли, че някой друг би имал нещо против? — попитах накрая Ди.

— Не. Трябваше още от самото начало да седна с теб. Крайно време е да свикнат. Нали?

Ди изглеждаше толкова въодушевена, че сърце не ми даде да ѝ възразя.

Лиса и Кариса толкова се шокираха, когато двете седнахме при тях, че останаха безмълвни около пет минути, но после Ди ги спечели с непринуденото си държане и скоро всички се успокоиха.

Освен мен.

Половината ученици в стола ме зяпаха, вероятно очаквайки да вляза отново в епична битка с Ашли. Беше минала една седмица, а все още всички ме мислеха за някакъв нинджа. Не стигаше това, ами Ашли час по час хвърляше гневни погледи към нашата маса. Беше облечена с бяла риза, която носеше разкопчана, и електриковосин топ, който подчертаваше цвета на очите ѝ и всяка извивка на съвършеното ѝ тяло.

Да му се не види, какви бяха тия извънземни гени? Ясно, че не бяха от тоя свят, но чак пък толкова.

Ди ме побутна с лакът, докато Кариса и Лиса бъбреха с някакво луничаво момче в края на масата.

— Какво? — попитах.

Тя се наведе към мен и прошепна в ухoto ми:

— Какво става между теб и брат ми?

Отхапах парче пица, докато осмисля как точно да ѝ отговоря.

— Нищо особено.

Ди вирна идеално оформените си вежди.

— Да бе! Нямаше го цял ден в неделя. Теб също те нямаше. А през това време дойде да го търси... сещаш се кой.

Пицата увисна в ръката ми.

Ди отпи от сока си и се подсмихна.

— Не успях да ти кажа вчера, защото Деймън ни вися на главата през цялото време, но не ми обяснявай, че не си забелязала как те гледа Ашли.

— Ако тя не е забелязала, аз съм — намеси се Лиса, подпирачки се с лакти на масата. — Сякаш иска да те убие с поглед.

— Колко мило от нейна страна — отвърнах с гримаса.

— И не се ли сещаш защо? — попита Ди и се намести така, че да е с гръб към тяхната маса. — Престори се, че гледаш към мен.

— Какво да се преструвам? Наистина гледам към теб — отвърнах, отхапвайки от пицата.

— Погледни през рамото ѝ бе, идиот. Към тяхната маса — разсмя се Лиса.

Струваше ми се глупаво, но погледнах към дъното на столовата. Първото, което забелязах, бе, че един от братята Томсън се е обърнал с гръб към останалите и разговаря с някакво момче от съседната маса. После плъзнах поглед встрани и го заковах върху изумруденозелените очи на Деймън, които бяха вперени в мен. Въпреки че ни деляха десетина метра, дъхът ми секна. Имаше нещо... неустоимо в тези очи. Всепогълъщащо. Не можех да откъсна поглед от тях. Той също не отмести своя. Разстоянието помежду ни сякаш се изпари.

Миг по-късно той се подсмихна самодоволно и извърна глава, за да се съсредоточи върху онова, което му говореше Ашли. Поех внимателно въздух, за да прикрия вълнението си, и се обърнах към приятелките си.

— Мдаа... — въздъхна замечтана Лиса. — Сега разбра ли защо?

— Аз... Стига бе! Глупости! — отвърнах, усещайки как пламва лицето ми. — Не го ли видяхте? Той само се бъзика с мен.

— Но го прави доста секси — каза Лиса и погледна Ди. — Извинявай, знам, че ти е брат, обаче...

— Няма проблем. Свикнала съм — усмихна се Ди. — Ами онзи път на верандата?

Стрелнах я с поглед.

— Какво е станало на верандата? — наостри уши Лиса и тъмните ѝ очи заблестяха от любопитство.

— Нищо — отвърнах.

— Бяха на ей толкова разстояние един от друг — каза Ди, показвайки с пръсти. — И сто на сто са се сближили още повече оттогава.

Зяпнах от почуда.

— Не сме, Ди! Та ние не можем да се понасяме!

— Какво става? — включи се Кариса, забърсвайки очилата си.
За мой ужас, Лиса я осведоми най-подробно.

— А, това го знам — каза Кариса. — Да ги бяхте видели как се гледаха в петък. Направо искри хвърчаха. Само дето не се изчукаха с поглед.

Задавих се с водата.

— Нищо такова не сме правили! Просто си говорехме!

— Кейти, не се прави на ударена — побутна ме Лиса. — Няма от какво да се срамуваш. И аз не бих му простила, ако ми се удавеше случай.

Изгледах я втрещена и прихнах да се смея.

— Вие не сте в ред бе, хора! Нищо няма между нас! — възкликнах и погледнах към Ди. — Ти поне би следвало да го знаеш.

— Доста работи знам аз — каза тя най-невинно.

— Какво пък значи това? — свъсих вежди.

Тя сви рамене и погледна към парчето пица, което стоеше недокоснато в чинията ми.

— Това ще го ядеш ли?

Взех чинията и ѝ я подадох с гневен поглед, който тя дори не забеляза, бързайки да нагъне пицата.

— Абе чухте ли за Сара? — попита Кариса, затваряйки мобилния си телефон. — За малко да забравя.

— Не — отвърнах.

— Бен, на Кариса брат ѝ, е приятел с брата на Сара. Учат заедно в университета — обясни Лиса.

— Така ли? — смотлевих разсеяно и взех да чопля етикета на бутилката с вода.

Всяко споменаване на Сара ми напомняше за болницата, за това как бях разбрала за смъртта ѝ и за арумианците, които дебнеха наоколо.

— Роби казал на Бен, че според полицията не било инфаркт, нито друго заболяване на сърцето. — Кариса се огледа и сниши глас. — Поне не някое, което да е известно на медицината.

Ди престана да нагъва пицата. По това разбрах, че работата е сериозна.

— Какво имаш предвид?

— Сърцето ѝ е било толкова увредено, та смятат, че никакво сърдечно заболяване не би могло да причини такива щети — обясни Кариса.

— Добре, де. Какво друго може да е било? — почуди се Ди.

Погледнах я, подозирайки какво друго или по-скоро кой друг може да е бил.

След обяда я дръпнах настрана и попитах:

— Бил е някой от тях, нали? От арумианците?

Ди прехапа устни и ме повлече напред по коридора и далеч от брат си, който тъкмо излизаше от стола. Малко по-нататък се спря и каза:

— Да, но Деймън се справи с него.

— Същият, който ме нападна? — попитах с половин уста.

— Да — отвърна Ди и се огледа притеснено. — Деймън смята, че е било чиста случайност. Просто се е оказала на пътя му. Тя не ни познаваше. Кълна се.

Вече нищо не разбирах.

— Тогава защо я е убил?

Ди ме погледна в очите.

— При тях няма обяснение, Кейти. Те просто са зли. Убиват ни, за да отнемат силите ни. — Тя замълкна за миг и пребледня. — А вас убиват за удоволствие.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Колкото и да е странно, нещата вече бяха донякъде... нормални. Дирята избледня след седмица и половина. Деймън започна да се държи така, сякаш са го освободили след двайсет години затвор, и почти никога не си беше вкъщи, когато се виждах с Ди. Септември и част от октомври минаха без особени сътресения. Мама продължаваше да ходи на две места на работа и започна по-често да излиза с господин Майкълс. Харесваше го и аз много се радвах за нея. Толкова отдавна не я бях виждала да се усмихва.

Кариса и Лиса дойдоха няколко пъти у нас на гости, често ходехме на кино или до мола в Къмбърленд заедно с Ди. Въпреки че се бях сближила доста с двете момичета, с които все пак принадлежахме към един и същи биологичен вид, продължавах да чувствам много поблизка Ди. Правехме всичко заедно. Всичко, с изключение на това да говорим за Деймън. Тя се опита да отвори темата на няколко пъти.

— Знам, че те харесва — каза ми веднъж, когато се бяхме събрали уж за да учим. — Виждам как те гледа. Освен това винаги става напрегнат, когато те споменавам.

Въздъхнах и затворих учебника.

— Ако питаш мен, единственото, което си мисли, като ме гледа, е как да ме убие и да скрие тялото ми.

— Абе не му е такъв погледът, ще ти кажа.

— А какъв е тогава, Ди?

Тя избута книгите от леглото, седна на колене и скръсти ръце на гърдите си.

— Все едно казва „Мразя те, но те искам“.

— Стига, моля ти се! — разсмях се.

— Ами така си е — отвърна тя и свали ръцете си. — Виж, ние можем да излизаме със земни хора, ако искаме. Малко е безсмислено, но можем. А той никога преди не е обръщал внимание на земно момиче.

— Ако нямаш нищо против, той беше принуден да ми обърне внимание, Ди — отвърнах и се излегнах на леглото.

Жегна ме в слабините мисълта, че Деймън може тайно да желае да бъде с мен. Знаех, че го привличам физически, усещах го, но това не означаваше, че ме харесва като човек.

— Ами ти? Какво става с Адам?

— Абсолютно нищо. Просто се чудя как Ашли си пада по Деймън. Ние всички сме израсли заедно. Адам ми е като брат. Мисля, че той не изпитва нещо по-различно към мен. — Тя замълча за миг и долната ѝ устна затрепери. — Не ми харесва никой от нашите.

— Има ли някое... земно момче, което ти харесва?

— Не — поклати глава тя. — Но ако имаше, не бих се притеснявала да бъда с него. Имам право на щастие. И не би следвало да има значение дали този, който ме прави щастлива, е от нашия вид или от вашия.

— Напълно съм съгласна.

Ди се излегна до мен и се загледа в тавана.

— Деймън ще откачи, ако си падна по някой земен.

Почти се разсмях, но после се сетих за брат им. Да, Деймън определено би откачил. И вероятно би имал право, защото ако Доусън не се бе влюбил в земно момиче, щеше да е жив.

Надявах се Ди никога да не си падне по някой от нашите. Иначе не ми се мисли какво би направил Деймън.

Към средата на октомври имах чувството, че сме се върнали назад във времето. Идеше ми да взема тая негова химикалка и да я натроша на парчета. Не знам колко десетки пъти ме ръгна в гърба с нея, далеч, след като дирята беше избледняла и нямаше причина да ме държи под око. Сякаш да ми лази по нервите, бе цел на живота му.

И най-неприятното беше, че част от мен изпитваше удоволствие от цялата тая работа. Сигурно защото беше някак забавно... Понякога обаче прекаляваше и ме докарваше до бяс, особено когато се държеше като пълен идиот.

В петък например Саймън ме попита преди началото на часа по тригонометрия дали искам да учим заедно за теста. Преди да успея да му отговоря, раницата му се изсила на пода, сякаш някой нарочно я беше изтърсили. Всички прихнаха да се смеят. Саймън почервена като рак и взе да си събира притеснено нещата, а аз използвах момента да

хвърля въпросителен поглед към Деймън, който седеше и наблюдаваше с небрежна усмивка.

— Какъв ти е проблемът? — попитах го в коридора след края на часа. — Знам, че ти направи тая простотия.

— Е, и? — сви рамене той.

Махнах с ръка и тръгнах към шкафчето си, а той, за моя изненада, ме последва.

— Това беше гадно, Деймън. Направи го за смях. Плюс това нали е опасно да използваш уменията си. Да ги привлечеш ли искаш? — добавих шепнешком.

— Това беше дреболия. Не оставя никаква следа — отвърна той и се надвеси толкова близо над мен, че тъмните му къдрици ме погъделичкаха по бузата. Чудех се дали да се напъхам в шкафчето, или да му се метна на врата. — Освен това ти правех услуга.

— Сериозно? — разсмях се. — И каква точно услуга ми правеше?

Деймън се усмихна широко и очите му се скриха зад гъстите му, черни ресници.

— Нали ти е ясно, че не те кани, за да учите по математика?

Това беше доста спорно, но реших да го подразня. Нямах намерение да му отстъпвам, нищо, че беше в състояние да ме запрати във въздуха само с мисъл.

— Дори и така да е. Теб какво те засяга?

— Да не би да си падаш по Саймън? — изненада се той и в изумруденозелените му очи проблесна гняв. — Не мога да допусна, че ти харесва.

— Ти да не би да ревнуваш? — попитах след кратко колебание.

Деймън извърна глава, а аз моментално се възползвах от възможността да го вбеся, както той ме вбесяваше всеки божи ден. Приближих се до него и го погледнах в очите. Той не помръдна. Дори не дишаше.

— Ревнуваш от Саймън?! От земен човек? — прошепнах. — Как не те срам, Деймън.

Той пое рязко въздух и каза:

— Не ревнувам. Просто се опитвам да те предпазя. Такива като Саймън мислят само как да се намърдат между краката ти.

Лицето ми пламна.

— Защо мислиш така? Според теб това ли е единствената причина, поради която някой би ме харесал?

Деймън се ухили многозначително и бавно отстъпи назад.

— Просто предполагам.

После се врътна и изчезна по пълния с народ коридор. И слава богу, защото ако беше останал още секунда, сто на сто щях да го цапардосам. Когато се обърнах, Ашли стоеше пред класната стая отсреща и така ме гледаше, сякаш искаше да ме изгори на място.

Никой вече не говореше за Сара. Не че я бяха забравили. Просто, улисани в ежедневието си, хората все по-рядко се сещаха за нея, както винаги става в такива случаи. Аз също се опитвах да не мисля за нея и за това как бе умряла. Когато се случеше да се сетя, сърцето ми се свиваше. Тя си беше отишла, защото Деймън ми се бе притекъл на помощ и арумианецът бе търсил някого, на когото да си изкара яда.

Нощем понякога сънувах паркинга пред библиотеката. Виждах лицето му, усещах ледения му дъх, гнева в очите му, докато ме душеше до смърт. И се събуждах с писък, заседнал в гърлото ми, обляна в студена пот.

Като се изключват кошмарите и периодичният тормоз от страна на Деймън, всичко останало беше нормално. Сякаш живеех до съвсем обикновени тийнейджъри. С тази разлика, че не ползваха дистанционно, за да си пуснат телевизора, и ставаха малко напрегнати след метеоритен дъжд.

Ди ми беше казала, че арумианците използват метеоритите дъждове, за да слязат на Земята, без да бъдат засечени от службите. Не разбрах как точно, а и тя не обясни, но няколко дни след метеоритен дъжд или дори след падаща звезда Ди и Деймън бяха нащрек. Освен това изчезваха от време на време. Понякога си взимаха свободен ден в понеделник и заминаваха някъде за три дни или пък отсъстваха от училище в сряда без никакво предупреждение. След време Ди ми каза, че ги викат от службите. Двамата продължаваха да ме убеждават, че не трябва да се притеснявам за арумианците, но не им вярвах. Не и след като толкова старательно избягваха да говорят за тях.

В четвъртък обаче Ди беше напрегната в училище по съвсем друга причина. Футболният мач с другата гимназия в града и

традиционният бал след това бяха следващата събота, а тя още не си беше избрала рокля. Кавалер щеше да ѝ бъде Андрю. Или може би Адам? Въобще не ги различавах тия двамата.

Всички в училището бяха много въодушевени. По коридорите висяха знамена. Транспаранти рекламираха мача и танците след това. Билети се продаваха наляво и надясно. Лиса и Кариса също си бяха намерили кавалери, но ако се съди по разговорите, които се водеха на обяд, и те нямаха рокли.

Аз, от своя страна, нямах ни кавалер, ни рокля.

Момичетата се опитваха да ме убедят, че въобще не е фатално да отида сама, и прекрасно знаех, че от това светът няма да се свърши, но не ми се искаше да стоя цяла вечер по ъглите или да бъда трето колело.

Училището ни беше толкова малко, че всеки се познаваше с всеки. Двойките се бяха оформили още през първата година в гимназията, а онези, които нямаха гаджета, имаха приятели, с които да се групират за бала. Аз не познавах почти никого и нямах никакъв шанс. Пълен удар за самочувствието.

След часа по математика, който прекарах, опитвайки се да не обръщам внимание на опитите на Деймън да ме вбеси, до шкафчето ми, докато сменях един тежък, безполезен учебник с друг, се появи Саймън.

— Здрави! — казах с усмивка, надявайки се Деймън да не е наоколо, че, бог знае, какво би направил. — Май задряма днес в час, а?

— Нещо такова — засмя се Саймън. — И сънувах формули. Пострашен кошмар не съм имал.

— Мога да си представя — разсмях се с глас, мятайки раницата на рамо.

Саймън не изглеждаше зле. Особено ако човек си пада по високи мускулести пичове, които изглеждат така, сякаш цяло лято са товарили бали сено. Ръцете му бяха като стволове, но имаше доста чаровна усмивка и красиви сини очи, които се смееха, когато се усмихваше. Само че не беше зеленоок, а устните му не бяха така чувствени.

— Никога не съм те виждал на мачовете ни — каза той и очите му се засмяха. — Не ти ли харесва футболът?

Саймън играеше в отбора, но нямах представа нападател ли е, защитник ли е, какво точно прави.

— Идвали съм веднъж — отвърнах, без да споменавам, че с Ди си тръгнахме на полувремето, отегчени до смърт. — Не съм голям фен на футбола.

Очаквах след това признание Саймън да се обърне и да си тръгне, защото футболът бе като религия за него, но той се облегна на шкафчето до мен, скръсти ръце на гърдите си и каза:

— Чудех се дали имаш някакви планове за следващата събота.

Погледнах към червено-черния транспарант над главата му. Мачът и балът бяха следващата събота. Гърлото ми пресъхна. Почувствах се като приkleщено в капан животно.

— Не, никакви.

— Няма ли да ходиш на бала? — попита той.

Почудих се какво да му отговоря. Да му кажа, че нямам кавалер, не върви. Щях да изглеждам като пълна загубенячка. Реших просто да поклатя глава.

Саймън изглеждаше доволен.

— А искаш ли да отидеш? С мен?

Първата ми мисъл беше да откажа. Едва го познавах. Мислех си, че ходи с една от мажоретките, пък и нямах никакъв интерес към него. Но човекът ме канеше на бал, не ми искаше ръката. Не искаше дори да бъдем гаджета. Щяхме просто да танцуваме. И изведнъж в главата ми изникна коварна мисъл. Исках да видя физиономията на Деймън, като разбере, че имам кавалер за бала.

Съгласих се, разменихме си телефонните номера и толкоз. Уредих се с кавалер за училищния бал. Оставаше да си намеря и рокля. Мама щеше да изпадне във възторг. На обяд съобщих новината на Ди, очаквайки да се зарадва.

— Саймън те е поканил на бала?! — ококори се тя и дори спря да яде за пет секунди. — И ти прие ли?

— Да — кимнах. — Защо не?

— Саймън има репутацията на пръв велосипедист в гимназията — каза Кариса и ме изгледа над рамките на очилата си.

— В смисъл че иска да направи по едно кръгче с всяка — уточни Лиса. — Но пък е готин. Има хубаво тяло.

— Това, че има репутация, не означава, че възnamерявам да му я затвърдя — отвърнах, чоплейки салатата в чинията си. Имаше руло

„Стевани“ за обяд, а хич не го обичах. — Пък и беше доста сладък, когато дойде да ме попита.

— Та той преди няма и седмица скъса с Кими, понеже го хвана, че ѝ изневерява с Тами — каза Кариса.

Да бе, Кими. Така се назваше мажоретката.

— Той да не би да си пада по момичета, чиито имена завършват на „и“?

— Виж ти, точно като теб — изсумтя Лиса. — Направо сте си лика-прилика.

Изгледах я с досада.

— Както и да е. Намерила си си кавалер. Сега можем да отидем заедно да си търсим рокли този уикенд — каза Кариса, въодушевена.

— Даже можем да отидем с една кола. Навити ли сте? Ще бъде забавно. Ди, ти какво ще кажеш?

— А? — примига разсейно Ди.

Кариса повтори въпроса, а Ди просто кимна отнесено.

Уговорихме се да отидем до Къмбърленд в събота и Лиса и Кариса буквално заподскачаха на столовете си. Ди не изглеждаше въодушевена. Напротив, беше никак тъжна и най-стрannото бе, че дори не си довърши обядта.

Когато свършиха часовете, трябваше да извървя разстоянието до най-далечния ъгъл на паркинга, защото бях закъсняла сутринта и всички по-близки места бяха вече заети. Паркингът беше голям колкото футболното игрище и пистата за лека атлетика, взети заедно, и беше истинско наказание да ти се наложи да паркираш най-накрая. Докато вървях, студеният вятър, който духаше от планината, вдигаше пясък и камъчета от чакълената настилка и брулеши лицето ми.

— Кейти!

Веднага познах плътния му глас и сърцето ми се качи в гърлото. Вятърът сякаш престана да духа. Обърнах се и го изчаках да се приближи.

Деймън спря пред мен, протегна се и оправи презрамката на раницата ми, която се беше у сукала.

— Чудно място си си избрала да паркираш.

Жестът му ме свари напълно неподготвена и ми отне известно време да отговоря.

— Нямаше къде другаде.

Когато стигнахме до колата ми, метнах раницата на задната седалка, а той се спря и зачака встрани, пъхнал ръце в джобовете си. Изглеждаше странно, очите му бяха потъмнили, устните му — някак стиснати.

— Всичко наред ли е? — попитах, притеснена. — Да не би...?

— Не — отвърна Деймън и прокара ръка през косата си. — Няма нищо... ъъ... с космически измерения.

— Слава богу — въздъхнах облекчено и се облегнах на колата до него. — Изкара ми акъла.

Той се извърна към мен и разстоянието помежду ни съвсем се скъси.

— Чух, че ще ходиш със Саймън Кътърс на бала.

Отметнах кичур коса, който вятърът запрати върху лицето ми, но при следващия полъх той отново се върна.

— Бързо се научават новините.

— Да, особено тук.

Той отново се пресегна, хвана непокорния кичур и го прибра зад ухото ми. Пръстите му за миг докоснаха лицето ми и цялото ми тяло настърхна от онази странна тръпка, която нямаше нищо общо със студа.

— Бях останал с впечатлението, че не ти харесва.

— Става — отвърнах, загледана в децата, които се разгряваха на пистата за спринт. — Държи се мило, освен това ме покани.

— И ще отидеш с него само защото те е поканил?

Кимнах. Какво толкова странно виждаше в това?

Той не отговори.

— Ти ще ходиш ли на бала? — попитах, чоплейки ключа на колата.

Деймън се наклони към мен и кракът му се опря в бедрото ми.

— Има ли значение?

Направо се вбесих на себе си, че съм го попитала.

— Не особено — отвърнах.

Той се приближи още повече и каза:

— Не трябва да излизаш с някого само защото те е поканил.

Погледнах към ключа си, чудейки се дали да не го наръгам с него в лицето.

— Не разбирам какво ти влиза в работата.

— Как какво? Ти си приятелка на сестра ми.

Изгледах го с почуда.

— Това е най-тъпото обяснение, което някога съм чувала отвърнах и понечих да се изправя, но се спрях. — Не е ли по-добре да се занимаваш с Ашли?

— С Ашли не сме гаджета.

Някаква глупава част от мен се зарадва да го чуе.

Поклатих глава и тръгнах към шофьорската врата.

— Спести си усилията, Деймън. Няма да вържа тенекия на Саймън само защото имаш проблем с това.

Той изруга тихо и ме последва.

— Просто не искам да си навлечеш някоя беля.

— Каква беля бих могла да си навлека? — попитах, отваряйки вратата на колата.

— Като те знам каква си, не смея дори да си помисля — отвърна той и застопори вратата с ръка, така че да не мога да вляза.

— Ами! И какво повече би могло да ми се случи? Да не би и Саймън да остави някаква смъртоносна диря върху мен? Пусни вратата, ако обичаш.

— Как може да си толкова опърничава! — изсумтя той и ме изгледа гневно. — Той е бройкаджия, Кити. Искам просто да се пазиш.

Погледнах го озадачена. Дали пък наистина не се притесняваше за мен? Прогоних тази мисъл още преди да е минала през главата ми.

— Нищо няма да ми се случи, Деймън. Мога да се грижа за себе си — казах и задърпах рамката на вратата. — Няма ли да ме оставиш да си тръгна вече?

— Добре — отвърна той и толкова бързо пусна вратата, че залитнах и я затворих върху пръстите си.

— Кити!

Прималя ми от болка. Цялата ми ръка изтръпна. Разтърсих китка, за да облекча пулсиращата болка. Показалецът ми кървеше, а останалите пръсти със сигурност щяха да се подуят и да посинеят до сутринта. От очите ми рукаха сълзи.

— Мамка му! Адски боли!

Без да каже нито дума, той се пресегна и обви пръсти около дланта ми. Приятна, гъделичкаща топлина обхвата ръката ми и се разпространи до върха на изтърпните ми пръсти и нагоре чак до лакътя. Болката в миг изчезна.

Зяпнах от почуда.

— Деймън?

Погледите ни се срещнаха.

— По дяволите! — изруга той и пусна ръката ми, сякаш го беше опарила.

— Какво? Да не би пак да е останала диря върху мен? — попитах, уплашена, избърсвайки кръвта от пръста си. Кожата беше зачервена, но никъде не се виждаше открита рана. — Стига бе!

— Не се притеснявай. Много е бледа. Мисля, че няма да е проблем. Едва се забелязва, но може би е по-добре...

— Не! Бледа е. Никой няма да я забележи. Добре съм. Нямам нужда от бавачка — отвърнах категорично. — Мога да се грижа за себе си.

Деймън ме погледа известно време и накрая каза:

— Права си. Стига да внимаваш с вратите, мисля, че наистина можеш да се грижиш за себе си. Оцеля по-дълго от който и да било земен човек, разбрал за нас.

Последните думи на Деймън отекваха в съзнанието ми цяла вечер и през голяма част от съботния ден. Бях оцеляла по-дълго от всеки друг, който бе научил истината за тях. Мисълта, че може би времето ми изтича, не ми даваше мира.

След обяд се срещнах с Ди и двете взехме Лиса и Кариса от тях. Стигнахме за нула време до Къмбърленд и веднага намерихме магазина, в който искаха да отидат. Мислех си, че няма да е останало нищо своястно, но изборът беше огромен.

Кариса и Лиса отдавна бяха решили какво искат: нещо тясно. Ди май клонеше към розов тоалет с воланчета и къдрички. Аз просто исках рокля, която да не изглежда като излязла от скрина на баба и да не прилича на евтина сметанова торта.

Ди ми избра дълга червена рокля в гръцки стил, която прилепваше по тялото до кръста и се спускаше свободно надолу,

обгръщайки бедрата и краката ми. Деколтето ѝ беше изрязано като раковина, малко дръзко, но нищо шокиращо в сравнение с това, в което се появи Кариса.

— Какво ли не бих дала за такъв бюст! — възклика Лиса, гледайки със завист гърдите ѝ, които преливаха от роклята. — Не е честно. Как може да имам задник и никакви цици.

Докато Кариса се любуваше на отражението си в огледалото. Ди отиде да премери една бледорозова рокля до коляното, която си бе избрала.

— Какво ще кажете, момичета? — усмихна се самодоволно Кариса, вдигайки косата си.

— Изглеждаш убийствено — отвърнах.

Беше самата истина. Имаше съвършено тяло — точно пясъчен часовник.

Ди излезе от пробната, облечена в рокля с тънки презрамки, която прекрасно подчертаваше изящната ѝ фигура и ѝ стоеше зашеметяващо. Погледна се набързо в огледалото, кимна и отиде да се преоблече.

— Изобщо не се наложи да изразим мнение — подсмихнах се на Лиса.

— Да, понеже няма дреха на тоя свят, с която Ди да не изглежда добре — отвърна тя с нескрито възхищение и отиде да си пробва роклята.

Когато дойде мой ред да дефилирам, оцених напълно набитото око на Ди. Имаше страхoten усет за дрехи. Роклята ми лепна, сякаш бе шита по мен. А благодарение на вградения ѝ сутиен спокойно можех да застана до Кариса, без да се чувствам като малко момиченце. Завъртях се пред огледалото да се огледам отзад. Хич не беше зле.

— Трябва да си вдигнеш косата — каза Ди, пресегна се и умело зави дългата ми коса на висок кок. — Имаш толкова хубава шия. Показвай я. Мога да ти направя прическа и да те гримирам, ако искаш.

Кимнах. Щеше да бъде забавно.

— Много ти благодаря. Никога не съм предполагала, че ще изглеждам добре в такава рокля.

— Ти във всяка рокля би изглеждала прекрасно — отвърна Ди и пусна косата ми. — Сега обаче трябва да ти намерим подходящите

обувки. Червени или прозрачни. Колкото по-отворени, толкова по-добре.

Огледах рафтовете с обувки, мислейки си дали не мога да си обуя високите сандали, които имах вкъщи. За тая рокля сигурно щеше да отиде и последният долар от парите, които мама с радост ми беше дала сутринта. Накрая обаче все пак взех да пробвам едни червени сандали. Бяха божествени.

Докато ги мерех, изведнъж ме обзе необяснимо чувство на тревога. Огледах се наоколо. Момичетата бяха по-навътре в магазина, при рафтовете с чанти. Магазинерката си седеше спокойно зад щанда. Камбанката на вратата звънна, сякаш някой бе влязъл, но на входа нямаше никого.

Магазинерката вдигна глава, свъси вежди за миг, а после сви рамене и продължи да си чете списание.

Погледът ми се плъзна от вратата към витрините в предната част на магазина и направо се смразих на място. Зад нагласените манекени отвън на тротоара стоеше мъж, който гледаше през стъклото към нас. Черната му коса бе сресана назад над бледото му лице. Очите му бяха скрити зад огромни слънчеви очила, които изглеждаха съвсем не на място в такъв облачен ден. Носеше тъмни джинси и кожено яке.

И ме изпъльваше с ужас.

Минах зад закачалките с дрехи, преструвайки се, че търся нещо, и небрежно погледнах към витрината.

Все още беше там.

— Само това ми липсваше — смотлевих под нос.

Или чакаше някого, или беше някоя откачалка. Или пък арумианец. Не смеех дори да си помисля, че може да е последното. Огледах се наоколо. Магазинът беше почти празен. Въпреки паниката реших, че е откачалка.

— Какво правиш там? — попита Лиса, излизайки от пробната, облечена с розова рокля тип русалка, която придаваше женственост на момчешкото й тяло. — Защо се криеш зад рафтовете?

Понечих да й покажа мъжа, но когато погледнах към витрината, от него нямаше и следа.

— Не бе, разглеждам — отвърнах. — Вие готови ли сте?

Тя кимна и се шмугна в пробната да се преоблече. Докато плащахме на касата, непрекъснато поглеждах към витрината.

Неприятното чувство на тревога все още не ме бе напуснало. Усещах го и докато вървяхме към паркинга. Всеки момент очаквах онзи да изскочи отнякъде и да ми изкара акъла.

Докато Кариса и Лиса се качваха на задната седалка, двете с Ди положихме внимателно роклите в багажника. Затваряйки капака. Ди се обърна към мен с дяволита усмивка.

— Не ти го казах по-рано, за да не се откажеш от роклята, но...

— Какво? Да не би да ми прави голям задника?

— Не — разсмя се тя. — Изглеждаш шеметно в нея.

— Тогава какво?

Усмивката ѝ стана направо лукава.

— А, нищо особено. Просто червеното е любимият цвят на Деймън.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вечерта преди бала бях кълбо от нерви. Сериозно се замислих дали да се обадя на Саймън и да му кажа, че няма да отида, но мама бе дала толкова пари да ми купи рокля, а и Ди много се беше постарала да ме направи да изглеждам добре.

Косата ми беше навита и вдигната на кок, подчертавайки шията ми. Над слепоочията ми стратегически бяха разположени няколко къдрици, които се спускаха върху голите ми рамене. Ди дори беше напръскала косата ми с някакъв брокат с аромат на ванилия, който загадъчно проблясваше, когато се обръщах. Кафявите ми очиискряха, подчертани от опушните сенки, с които ме бе гримирана. Дори подозирах, че ми е сложила изкуствени мигли, без да разбера, защото ресниците ми никога не са били нито толкова дълги, нито толкова гъсти. Последното, което направи, преди да изхвърчи за срещата си с Лиса, бе да нанесе блестящо червило в рубинен цвят на устните ми, от което те станаха просто неузнаваеми.

Погледнах се в огледалото и направо не можах да се позная. Трябваше по-често да се гримирам. Слязох долу и мама се просълзи, като ме видя.

— Боже, колко си хубава! — възклика и понечи да ме прегърне, но се спря. — По-добре да не те пипам, че ще взема да разваля нещо. Чакай да те снимам.

Сърце не ми даваше да се възпротивя. Търпеливо изчаках да донесе фотоапарата и да нащрака дузина снимки. Досмеша ме, като я гледах как се прави на папарац, облечена в зелената си болнична униформа.

— Тоя Саймън, дето ще ти е кавалер... — сбърчи чело тя. — Не си ми споменавала за него.

Почна се!

— Просто съученик. Нищо повече. Няма за какво да се притесняваш.

Тя ме погледна майчински.

— А какво стана със съседчето — Деймън? Нали излизахте няколко пъти?

Свих рамене. Това бе последното, което бих обсъждала с майка си.

— Ами... врагоприятели сме.

— Какво? — вирна вежди тя.

— Нищо — въздъхнах и погледнах ръката си. По пръстите ми нямаше и следа от нараняване. Но имаше дира, да се надяваме бледа.

— Просто сме приятели.

— Жалко — отвърна тя и се протегна да оправи една от къдриците ми. — Изглежда много добро момче.

Деймън? Добро момче? Как ли пък не!

Разговорът ни бе прекъснат от оглушителното ръмжене на мощен двигател. Надникнах през прозореца и ми стана лошо. Пикапът на Саймън бе с размерите на подводница.

— Защо не отидохте на вечеря преди бала? — попита мама, приготвяйки се за поредната фотосесия.

Защото му отказах. Само това ми липсваше. Честно казано, не ми се искаше дори да ме взима от къщи, но ми се стори глупаво да се срещнем направо в училище, пък и билетите бяха у него.

Не си направих труда да отговоря. Просто отидох да отпоря вратата. Саймън вече беше пред прага, облечен в смокинг. Изненадах се, че изобщо произвеждат такива размери. Погледът му, който изглеждаше малко отнесен, ме облази от главата до петите по начин, от който лицето ми придоби цвета на роклята.

— Леле, колко си секси — каза той и ми подаде букетче, което се носеше на китката.

Направо ми призля, като чух как майка ми се прокашля зад мен. Взех букетчето, отстъпих встрани и го поканих да влезе.

— Мамо, това е Саймън.

Той направи крачка напред и й подаде ръка да се здрависа.

— Сега разбирам от кого е наследила красотата си Кейти.

Мама вирна вежда и го изгледа като Ледената кралица.

— Колко мило от твоя страна.

Шмугнах се покрай него и надянах букетчето на ръката си. Добре, че не беше от онези, които се носят като брошка, защото щях да се чудя къде да си го сложа.

Саймън изтърпя геройски поредната фотосесия на мама и дори ме хвани през кръста, усмихвайки се в обектива.

— За малко щях да забравя — каза мама и се шмугна в дневната, за да се върне след малко с черен дантелен шал, който нежно преметна върху раменете ми. — В случай че ти стане студено вечерта.

— Много благодаря — отвърнах и се загърнах още по-плътно.

Мама не можеше дори да си представи колко съм й задължена, че ми даде възможност да се покрия. Много се харесвах в роклята, но сега, когато очите на Саймън буквально изтичаха върху деколтето ми, се чувствах ужасно разголена.

Преди да потеглим, мама ме дръпна настрани, а Саймън излезе да изчака навън.

— Да ми се обадиш, като се прибереш вкъщи. Ако ти се наложи, веднага звъниши. Чу ли? — свъси вежди тя и погледна към входа. — Тази нощ съм дежурна в Уинчестър, но мога да изляза, ако е нужно.

— Няма да се наложи, мамо — отвърнах и я целунах по бузата.
— Обичам те.

— И аз те обичам, миличка — каза тя, изпращайки ме до вратата.
— Изглеждаш страхотно.

Побързах да изляза, преди да се е разплакала отново.

Качването в пикапа беше истинско изпитание. Направо се удивих, че успях да се справя без стълба.

— Ама вярно си адски секси! — изгледа ме Саймън и лапна едно ментово бонбонче, след което даде на заден ход и излезе на улицата.

Надявах се, че не се беше запасил с тия ментови бонбони за покъсно.

— Благодаря. И ти изглеждаш добре.

С това разговорът ни се изчерпа. Явно Саймън не кипеше от красноречие и остроумие. Каква изненада! Пътуването до училището беше дълго и неловко. Стисках шала пред гърдите си, все едно че животът ми зависеше от това. Той няколко пъти ме погледна, хилейки се мазно и мятайки поредното бонбонче в устата си.

Нямах търпение да пристигнем.

Когато спряхме на паркинга, разбрах защо се тъпче с ментови бонбони. Извади сребърна плоска бутилка от вътрешния си джоб, отпери дълга гълтка, след което предложи и на мен. Още не бяхме стигнали, а вече бе подкаран с пиенето. Вечерта започваше страхотно.

Отказах му, обмисляйки с кого да се прибера след бала. Нямах проблем с алкохола, но определено имах проблем с пияните шофьори.

Саймън сви рамене и прибра бутилката във вътрешния джоб на сакото си.

— Чакай да ти помогна да слезеш.

Добре, че се сети, иначе щях да се чудя как да се съмъкна от този танк. Той отвори вратата и се усмихна.

— Благодаря — отвърнах.

— Искаш ли да си оставиш чантата в колата? — попита.

Как ли пък не! Поклатих глава и преметнах миниатюрната чантичка през китката си. Саймън ме хвана за ръка и ми помогна да сляза от пикапа. Само дето ме дръпна излишно силно и се озовах върху гърдите му.

— Добре ли си? — попита той, хилейки се.

Кимнах, опитвайки се да пренебрегна чувството на отвращение, което се надигна в стомаха ми.

От спортната зала бутеше музика. Спряхме пред матираните стъклени врати и Саймън ме притегни към себе си в неловка прегръдка.

— Много се радвам, че се съгласи да дойдеш на бала с мен — каза той и ме облъхна с дъха си, който мириаше на мента и алкохол.

— И аз — отвърнах, опитвайки се да изглеждам искрена. Сложих ръце на огромната му гръд и го побутнах назад. — Хайде да влизаме.

Той се усмихна и ме освободи от прегръдката си. Спусна едната си ръка по гърба ми, плъзгайки я по извивката на ханша ми. Сковах се, но си казах, че е случайно. Не можах да допусна, че ме опипва по такъв начин. Та дори не бяхме започнали да танцуваме.

Залата беше превърната в салон за танци, украсен с есенни мотиви. От тавана висяха нанизи пожълтели листа, вратите също бяха облепени с тях, по ъглите и пред сцената бяха наредени тикви и „рогове на изобилието“, пълни с есенни цветя и плодове.

Още с влизането ни наобиколиха приятелите на Саймън. Някои от тях ме огледаха от главата до петите и не особено дискретно взеха да го потупват одобрително по рамото. Сякаш току-що бяха установили, че имам цици, и внезапно бях станала суперготина. Мъжете са толкова незрели същества. Докато си подаваха бутилката, която Саймън беше вмъкнал, размених няколко пресилени поздрава с

останалите момичета в компанията. Всички до една бяха мажоретки. Ужас!

Огледах се наоколо и забелязах Лиса и момчето, с което бе дошла.

— След малко се връщам — казах и се спуснах към нея, преди Саймън да успее да ме спре.

Приятелят ѝ ме видя пръв и ѝ кимна да се обърне.

— Леле, изглеждаш убийствено — усмихна се тя.

— Ти също! — изкрештях, за да надвирам силната музика.

Тя ме прегърна сърдечно и попита:

— Прилично ли се държи?

— Засега. Може ли? — погледнах я въпросително и си оставил чантата и шала на тяхната маса. — Доста добре са се справили.

Лиса кимна.

— Но пак си е салон по физическо де — засмя се. — С характерната миризма.

Така си беше. След малко отнякъде се появи Кариса и ни задърпа към дансинга, нехаеики за „кавалерите“. Нямах нищо против. Танцувахме трите, заливахме се от смях и правехме какви ли не глупости. Лиса се кълчеше като робот, а Кариса по едно време дори изпълни стъпките на „бягащия човек“.

Мярнах Ди да разговаря с Адам близо до сцената, махнах с ръка на момичетата и си проправих път към тях.

— Ди!

Тя се обърна по посока на гласа ми.

— Здрави!

Очите ѝ блестяха като насылезни на светлината на прожекторите.

— Всичко наред ли е? — попитах, гледайки притеснено ту нея, ту него. Адам ми се усмихна сковано и изчезна в тълпата. — Плакала ли си?

— Не. Не! — отвърна тя и попи кожата под очите си с малкия си пръст. — Просто... имам чувството, че на Адам не му се идваше с мен. И аз самата не съм сигурна, че искам да бъда тук. Освен това... — Тя поклати глава и отмести поглед встрани. — Както и да е. Изглеждаш супер! Тая рокля е просто убийствена!

Стана ми много мъчно за нея. Беше ужасно, че не можеше да излезе с друг, освен с някой от нейния вид. Особено като се има

предвид, че всички луксианци от мъжки пол, които срещнах до момента, бяха ужасни пънове. С Адам бяха израснали заедно и сигурно се чувстваше нелепо, сякаш е отишла на танци с брат си.

— Виж, ако искаш, можем да се чупим — казах с усмивка. — Ще си вземем някой филм и ще ядем сладолед с красивите си рокли. Ще бъде забавно, нали? Можем да гледаме „Смело сърце“. Нали ти е любим?

Ди се разсмя и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Прегърна ме силно и каза:

— Не. Ще се забавляваме тук. Как е кавалерът ти?

Огледах се наоколо, но не го видях.

— Сигурно се налива някъде.

— О, боже! — възклика тя, отмятайки кичур коса назад. Беше изправила и спуснала косата си и тя се стелеше върху раменете ѝ като черна вода. — Пиян ли е?

— Още не, но се питах дали ще мога да се прибера с вас на връщане.

— Естествено — каза тя и ме задърпа към дансинга. — Сигурно ще ходим на партито след това, но можеш да дойдеш с нас. Или пък да те закараме.

Саймън не беше споменал, че ще има парти. Надявах се да извадя късмет и да забрави, че е дошъл с мен. Докато се поклащахме с Ди в единия край на дансинга, се оглеждах да открия Лиса в тълпата и погледът ми попадна на една маса, върху която блещукаше свещичка в стъклена чаша. Меките отблъсъци на пламъка озаряваха високите скули и пътните устни на Деймън. Заковах се на място. Ашли не се виждаше наоколо, а и, честно казано, пет пари не давах къде е.

Когато погледите ни се срещнаха, инстинктивно отстъпих назад, но не отместих очи от неговите. Дълбоко в слабините ми се пробуди неудържим копнеж, който премина през тялото ми като огнена светкавица. Чувството бе от ония, които човек не може нито да предизвика сам, нито да повтори.

И в този момент пред мен изникна Саймън. Сграбчи ме за ръката, без да му пука, че съм с Ди, и ме поведе към средата на дансинга. Песента, която звучеше, не беше бавна, но той все пак преметна мускулестата си ръка през кръста ми и ме притисна към

гърдите си. Ръбовете на сребърната му бутилка се забодоха в ребрата ми.

— Къде изчезна? — попита, почти докосвайки с устни ухoto ми. Дъхът му мириеше на алкохол. — Реших, че си ме зарязала.

— Не, просто видях приятелките си — отвърнах, опитвайки се напразно да се отдръпна назад. — А твоите приятели къде са?

— А? — извика той, явно не чул какво му казвам заради силната музика. — Има парти довечера след бала. Всички ще ходят. — Беше сложил едната си ръка ниско на кръста ми и пръстите му стигаха доста по-надолу, отколкото ми се искаше. — Трябва и ние да отидем.

По дяволите!

— Не знам. Имам вечерен час — изкрещях, за да ме чуе, опитвайки се да се изместя така, че да махне ръката си от задника ми.

— Е, и? Имаме бал. Трябва да се забавляваме.

Не си направих труда да му отговоря. Бях прекалено заета да избягвам ръцете му, които бяха навсякъде. Изтанцувахме още един танц, след което успях да се изпълзна от прегръдката му, и то само благодарение на Кариса, която се появи отнякъде и ме спаси.

След това нещата не тръгнаха към по-добро. Забелязах, че Ашли вече седи на масата при Деймън. Изглеждаше бясна, а той гледаше в пода. След няколко песни и две-три ходения до тоалетната без нужда, пак се озовах със Саймън. Като човек определено умееше да се появява изневиделица. Този път не лъхаше на алкохол, но — мамка му държеше ръцете си доста свойски, докато танцувахме в навалицата. Усещах всеки сантиметър на тялото му, което изобщо не го притесняваше. Тъкмо обратното. Започна да ме избива пот, когато спусна ръка уж неволно от рамото ми и забърса гърдите ми.

Отскочих назад и го стрелнах с поглед.

— Саймън!

— Какво? — направи се на ударен той. — Извинявай. Изметна ми се ръката.

Да бе, изметнала му се е!

Видях се в чудо какво да правя. Трябваше да се махна от там. Веднага.

— Може ли? — попита някой зад гърба ми.

Саймън ококори сините си очи. Обърнах се. Зад мен стоеше Деймън. Скулите му играеха. Беше вперил поглед в Саймън, сякаш го

предизвикващо да му откаже.

След няколко напрегнати секунди Саймън ме пусна.

— Съвсем навреме. Тъкмо исках да си взема нещо за пиене.

Деймън го изгледа изпод вежди и се обърна към мен.

— Един танц?

Нямах представа какво си е наумил, но положих плахо ръце на раменете му.

— Изненадваш ме.

Той не отговори. Просто сложи едната си ръка на кръста ми, а с другата хвана дланта ми. Музиката се забави, почти утихна и започна някаква протяжна песен за изгубена и преоткрита любов. Гледах го в онези невероятни, неземни очи, изумена как е възможно да ме държи толкова... нежно. Сърцето ми бълскаше в гърдите, кръвта бушуваща във всяка частица на тялото ми. Сигурно беше заради песента, заради роклята, заради начина, по който изпълваше смокинга си.

Той ме притегли по-близо до себе си.

Пулсът ми се ускори от въодушевление, примесено със страх. Ослепителните светлини над нас проблясваха в гарвановочерната му коса.

— Забавляващ ли се... с Ашли?

— А ти забавляващ ли се с Чичко Ръчичко?

Прехапах устна.

— Остроумен както винаги.

Той тихо се засмя в ухото ми и в корема ми запърхаха пеперуди.

— Ашли, Андрю и аз дойдохме заедно.

Сложи ръка на хълбока ми, но усещането беше съвсем различно. Под тънкия шифон ме побиха тръпки. Деймън се прокашля и погледна някъде в далечината.

— Щъ... много си хубава между другото. Всъщност твърде хубава, за да си с тоя идиот.

Усетих, че се изчервявам, и сведох поглед.

— Да не би да си друсан?

— Ни най-малко, но ми е любопитно защо ми задаваш такъв въпрос.

— Никога не си ми правил комплимент.

— Факт — въздъхна той и ме притегли още по-близо до себе си, свеждайки леко глава. Брадичката му за миг докосна бузата ми и

буквално подскочих. — Ей, няма да те ухапя, нито смятам да те опипвам. Споко.

Понечих да му отговоря нещо остроумно, но той вдигна ръка, положи главата ми на рамото си и думите ми увиснаха във въздуха. Щом лицето ми докосна гърдите му, в душата ми забушуваха хиляди непознати усещания. Зави ми се свят. Потанцувахме така известно време и той започна да си тананика вътрешно. Затворих очи. Беше... неописуемо.

— Е, как е кавалерът ти? — попита ме след малко.

— Леко нахален — усмихнах се.

— Както и очаквах. — Той обърна глава и брадичката му за миг се зарови в косата ми. — Но те предупредих, не можеш да отречеш.

— Деймън — казах кратко. Не исках да му позволя да развали мига. — Мога да се справя с него.

— О, вижда се, котенце — изсумтя той. — Движеше ръцете си така бързо по тялото ти, че започнах да се чудя дали не е от нашите.

Сковах се. Отворих очи и започнах да броя до десет. Успях да стигна едва до три и той отново заговори.

— Трябва да се измъкнеш и да се прибереш, преди да се е усетил. — Стисна силно ръката ми. — Мога дори да накарам Ди да приеме твоя образ, ако се наложи.

Отдръпнах се назад и го погледнах, изненадана, че е готов да стигне до такива крайности.

— Значи да обарва сестра ти, така ли?

— За нея не се притеснявам. Знам, че може да се грижи за себе си. Тоя е извън категорията ти.

Бяхме спрели да танцувахме, нехаеики за останалите двойки на дансинга. Погледнах го изумена.

— Моля?! Какво искаш да кажеш?

— Виж, колата ми е отвън. Ще кажа на Ди да се приbere с Адам и ще те закарам у вас. — Изрече го категорично, сякаш всичко вече бе решено. — Да не би да възнамеряваш да отидеш на партито с той идиот? — погледна ме изпод вежди той.

— Ти ще ходиш ли? — попитах, дръпвайки ръката си от дланта му. Другата все още беше на рамото му, а неговата — на кръста ми.

— Какво ще правя аз, няма никакво значение — отсече той, видимо изнервен. — Ти обаче няма да идеш на това парти.

— Не можеш да ми нареждаш, Деймън.

Той присви очи, но ясно видях онази странна светлина, която струеше от зениците му, когато беше ядосан.

— Прибираш се с Ди. И ще стане моето, дори да трябва да те метна на гръб и да те изнеса оттук насила. Кълна се!

Свих длан в юмрук върху гърдите му. Не че имаше голяма полза.

— Ще ми се да видя как точно ще го направиш.

Той се усмихна. Очите му заблестяха в тъмното.

— Не се съмнявай.

— Я стига — отвърнах, без да обръщам внимание на погледите, които вече привличахме. През рамото му видях в далечината господин Гарисън, който ни наблюдаваше, и веднага се възползвах от случая. — Да не би да искаш да направиш сцена пред всички?

Деймън издаде звук, който наистина приличаше на ръмжене.

Всеки нормален човек би се смразил от ужас. И аз трябваше да се уплаша, знаейки на какво е способен. Но не ме беше страх.

— Понеже извънземният ни учител ни гледа в момента. Как мислиш, че ще реагира, ако ме метнеш на гръб?

Имах чувството, че всеки сантиметър от тялото му се скова.

Ухилих се като котка, която е изяла цял аквариум риби.

— Така и предполагах.

За моя изненада той отвърна на усмивката.

— Винаги те подценявам, котенце.

Бързоръкият Саймън изникна пред мен, преди да успея да се нарадвам на победата си.

— Готова ли си? — попита той, поглеждайки ту мен, ту Деймън.

— Всички тръгват за партито.

Деймън ме гледаше така, сякаш искаше да ми внуши да откажа, и това бе единствената причина да се съглася да тръгна. Нямаше да му позволя да ме командва. Животът си беше мой.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Парито беше на открито, на около три километра извън Питърсбърг, в посока, обратна на дома ми. Бяха запалили огромен огън на едно ожънато царевично поле, пълно с бали слама. Като ги гледах как се озаряват от пламъците, направо не ми се мислеше до какво може да доведе комбинацията „огън и суха слама“.

Някой довлече кег с бира.

Чудесно! Към взривоопасната комбинация се добави и бира.

По пътя Саймън не беше посягал да ме обарва и като се изключват горните притеснения, се чувствах доста добре, че дойдох. Тръгнахме през полето към кладата.

— Мацките са ей там — каза Саймън, сочейки към отсрещната страна на огъня, където се бяха събрали няколко момичета с червени пластмасови чаши в ръце. — Защо не отидеш да им кажеш здрави? Да се запознаете?

Кимнах, без да имам каквото и да било намерение да ходя при тях.

— Аз отивам да си взема нещо за пиене — обяви той и ме стисна за раменете, преди да тръгне.

Когато се озова при кега, поздрави някакъв друг як и набит тип и гръмко извика:

— Ураааа!

Край огъня вече се бяха насьбрали доста хора. Тълпата стигаше чак до гората наоколо. Някой си беше вкаран в джипа на полето и така беше надул радиото отвътре, че човек не можеше да си чуе приказката. Загърнах се с шала и тръгнах да обикалям измежду хората, търсейки някой познат. Отдъхнах си, като видях Ди да приказва с тримата Томпсън. Малко по-встрани от тях стояха Кариса и Лиса, завити с общо одеяло. Деймън не се забелязваше никъде.

— Ди! — провикнах се и свърнах встри, за да не се сблъскам с някакво момиче, което гледаше в краката си, опитвайки се да върви по неравната повърхност с високите си токчета. — Ди!

На третото повикване тя се обърна и замаха енергично с ръка. Тръгнах към нея и изведнъж пред очите ми изникна Саймън с две чаши в ръка.

— Господи! — отскочих назад. — Изкара ми акъла!

— Е, хубава работа — засмя се той, подавайки ми едната чаша.

— Не чу ли, че те викам?

— Не — отвърнах и взех чашата. Лъхна ме неприятната миризма на евтина бира, а още с първата гълтка установих, че и вкусът ѝ е също толкова неприятен. — Нищо не се чува в тая дандания.

— Вярно. Не можем да си кажем приказката, а въобще не успяхме да си поговорим досега — каза Саймън и преметна ръка през рамото ми. — Което е супер гадно, защото цяла вечер ми се искаше да говоря с теб. Хареса ли ти букетчето?

— Много е хубаво. Благодаря ти още веднъж. — Наистина беше хубаво, комбинация от розови и червени рози. — От града ли го купи?

Той кимна, допи съдържанието на чашата си и ме поведе по-далеч от гърмящия джип.

— Майка ми работи в един от цветарските магазини в града. Тя го направи.

— О, много мило — отвърнах и наместих букетчето върху китката си, внимавайки да не го залея с бира. — И баща ти ли работи в града?

— Не. Той пътува до Вирджиния — каза, хвърли настрана пластмасовата чаша и извади плоската бутилка от джоба си. — Той е адвокат — добави с гордост и разви капачката. — Занимава се с обезщетения за телесни повреди. Брат му обаче работи в града. Той е лекар.

— Майка ми пък е медицинска сестра. Но и тя работи във Вирджиния като баща ти. — Правеше движения, с които сякаш имаше за цел да смъкне шала от раменете ми и бе на път да я постигне. — Решил ли си в кой колеж ще кандидатстваш? — попитах, колкото да се намирам на приказка. Като се изключват пъргавите му ръце, не беше лошо момче.

— В Западновирджинския университет като половината ми приятели — отвърна той и погледна с изненада недокоснатата бира в чашата ми. — Не пиеш ли?

— Напротив — казах и отпих една гълтка за доказателство.

Той се усмихна и почна да обяснява кои от приятелите му ще кандидатстват в „Маршал“ вместо в Западновирджинския. Издебнах подходящ момент и излях половината бира на земята.

Саймън продължи да говори и да ми задава въпроси, прекъсвайки от време на време, за да се поздрави с някой познат. Излях и останала бира, той моментално отиде да ми напълни чашата отново и така няколко пъти. След третата бира ще да си е мислел, че вече съм пияна, но това не го спря да притичва до кега и обратно, за да ми носи още пиене.

Преди да се усетя, бяхме се отдалечили доста от кладата и почти навлизахме в гората. С всяка стъпка ми ставаше все по-трудно да вървя. Токчетата ми се забиваха във влажната пръст и прегръдката на Саймън все повече ми тежеше.

Той, изглежда, го усети, защото отдръпна ръката си, отнасяйки и шала, който падна накъде зад мен и веднага изчезна в тъмното.

— По дяволите! — възкликах и започнах да се взирам в избуялата трева.

— Какво има? — попита той, леко заваляйки думите.

— Изпуснах си шала — казах и се върнах малко назад, за да огледам наоколо.

— Изглеждаш по-добре без него — каза той. — Тая рокля е... мmm... нямам думи.

Стрелнах го с поглед и продължих да се взирам в... чернилката под краката ми.

— Стига, моля ти се. Шалът е на майка ми. Ще ме убие, ако го загубя.

— Ще го намерим. Не се притеснявай. Няма да избяга.

Изведнъж той ме хвана през кръста и ме дръпна към себе си. Толкова се сепнах, че изпуснах чашата с бира и нервно се изсмях, опитвайки се да се измъкна от хватката му.

— Въпросът не е дали ще избяга. Трябва да го намеря веднага.

— Не може ли да почака? — каза Саймън и пристъпи към мен.

Отдръпнах се и осъзнах, че съм приклещена между него и едно дърво.

— През цялото време, докато си говорехме, ми се искаше да направя нещо.

— Какво? — попитах, притеснена, хвърляйки поглед към кладата, която изведнъж ми се стори ужасно далече.

Той сложи тежката си длан на рамото ми и ме хвана доста здраво. Чувството, което ме обзе, не беше просто отвращение. Бе нещо по-различно, много по-силно и остави странен вкус в устата ми, подобен на онзи, който усетих, когато арумианецът ме нападна в гръб пред библиотеката. Саймън ме притегли още по-близо до себе си и наведе глава към лицето ми.

За секунда се вцепених, но когато се опомних, вече беше късно. Устните му бяха върху моите. Лъхна ме неприятна миризма на бира и ментови бонбони. Той издаде някакъв стон и ме бутна назад. Гърбът ми опря в дървото, преди да успея да го отблъсна, а той продължаваше да се натиска и да целува стиснатите ми устни. Не можех да дишам. Сложих ръце на гърдите му и започнах да го бутам, докато се отлели от устата ми.

— Саймън! Това вече е прекалено! — извиках, след като успях да си поема въздух.

Опитах се да се измъкна от хватката му, но не можах да го покъртя.

— Стига, де. Кое му е прекаленото? — каза той и промуши ръка между мен и дървото, застопорявайки ме на място.

Вбесих се и започнах да го бутам още по-ожесточено.

— Не съм дошла тук за това!

Саймън се разсмя.

— Всички за това идват. Виж, и двамата сме пили, забавляваме се. Нищо лошо не правим. На никого няма да кажа, ако не искаш да се разчува. Но всички знаят, че си го направила с Деймън през лятото.

— Моля?! — изпищях. — Саймън, махни се...

Лигавите му, мокри устни удавиха думите ми. Езикът му се навря в устата ми. Имах чувството, че ще повърна. Пулсът ми се ускори трикратно и моментално съжалих, че не бях послушала Деймън да се прибера вкъщи, защото тоя наистина ми беше извън категорията.

Някак успях да освободя устата си и извиках:

— Саймън, спри!

Но той не престана. Стиснах клепачи, приkleщена към дървото, зашеметена, останала почти без дъх. Изведнъж се чу удар на тяло в земята, последван от нечленоразделен стон. Отворих очи. Саймън

лежеше проснат в тревата, а над него се беше надвесил някой, който го държеше за яката.

— Със слуха ли имаш проблем, или не знаеш какво значи думата „спри“?

Веднага познах този плътен глас. Беше смразяващо тих, опасно нисък. Гласът на Деймън, но някак различен. Той дишаше тежко и пронизваше с поглед Саймън, който изглеждаше стреснат.

— Извинявай, пич — смотолеви Саймън и хвана китката му. — Реших, че тя...

— Какво си решил? — попита Деймън и го изправи на крака. — Че „не“ всъщност означава „да“?

— Не! Да! Мислех, че...

Деймън вдигна ръка и Саймън просто... замръзна. Ръцете му увиснаха във въздуха пред лицето му. Кръвта, която течеше от носа му, застинава над отворената му уста. Ококорените му очи престанаха да мигат. Изражението на страх и пиянска обърканост се запечата на лицето му.

Деймън го беше вкаменил. Буквално.

Пристигах крачка напред, за да се уверя, че не ми се привижда.

— Деймън... какво му направи?

— Иначе щях да го убия — отвърна той, без да отмести поглед от Саймън.

Нямах никакво съмнение, че е напълно способен да го убие. Побутнах Саймън по ръката. Плътта му си беше нормална, но вкочанена като на мъртвец.

— Жив ли е? — попитах, прегльщащи на сухо.

— Трябва ли да бъде? — отвърна Деймън.

Спогледахме се — той с разбиране, аз с разкаяние.

— Нищо му няма — каза Деймън и скулите му трепнаха. — Все едно е заспал.

Отново погледнах към Саймън. Приличаше на статуя.

— Господи, каква каша! — въздъхнах и отстъпих назад, обгръщащи раменете си с ръце. — Колко време ще остане така?

— Колкото искам — отвърна Деймън. — Мога да го оставя така да го припикават елените и да го осират враните.

— Няма да направиш такова нещо, нали?

Той сви рамене.

— Трябва да го... размразиши, но преди това искам аз да направя нещо.

Деймън вирна вежда, заинтригуван.

Поех дълбоко въздух и изритах Саймън между краката. Той не реагира, но щеше да го почувства по-късно.

— Майко мила — изсмя се Деймън. — По-добре да го бях убил.

После се обърна към Саймън, махна с ръка и оня се преви на две с ръце между краката си.

— Мамка му! — процеди през зъби.

Деймън го побутна назад.

— Махай ми се от очите и само да си посмял да я погледнеш дори, ще те убия! Кълна се!

Саймън пребледня като платно, избърса кръвта от носа си с опакото на ръката и плахо отмести поглед към мен.

— Кейти, извинявай...

— Изчезвай! — изкреша Деймън и заплашително пристъпи напред.

Саймън моментално направи кръгом и се омете, препътайки се в собствените си крака.

Настъпи пълна тишина. Дори музиката сякаш бе спряла. Деймън бавно се обърна и започна да се отдалечава. Стоях наред нищото и треперех.

Щеше да ме остави. Не можех да го виня. Беше ме предупредил няколко пъти и не го бях послушала. Сълзи на яд и разкаяние пареха в очите ми.

Но преди да успея да се разплача, той се върна с шала ми в ръка. Подаде ми го, ругаейки под носа си. Протегнах разтреперана ръка да го поема и видях, че очите му искрят с онази особена светлина. Колко ли време са били така? Погледът му ме пронизваше, тежък и настоятелен.

— Знам — прошепнах, стискайки шала пред скъсаната си рокля.

— Моля те, не го казвай.

— Кое? Че те предупредих ли? — Беше отвратен. — Дори аз не съм чак такъв кретен. Добре ли си?

Кимнах и поех дълбоко въздух.

— Благодаря ти.

Деймън отново изруга, приближи се до мен и ме загърна със сакото си, което ухаеше на него.

— Ето — каза с дрезгав глас. — Облечи го. Ще покрие... всичко.

Сведох поглед надолу. Дантеленият шал изобщо не беше в състояние да прикрие разкъсания корсет на роклята ми. Изчерьвих се и пъхнах ръце в ръкавите на сакото. На гърлото ми заседна буза. Очите ми се напълниха със сълзи. Бях бясна — на Саймън, на себе си — и ужасно засрамена. Загърнах се плътно със сакото и с шала. Деймън никога нямаше да остави това да ми се размине. Сега може да не ми го натякваше, но все някога щеше да ми го хвърли в лицето.

Той поsegна да прибере един кичур коса зад ухото ми и пръстите му докоснаха бузата ми.

— Хайде — прошепна.

Вдигнах глава да го погледна. Очите му бяха неочеквано топли и меки. Преглътнах, за да разкарам бузата от гърлото си. Колко беше мил сега. Аутре?

— Ще те закарам у дома.

Този път думите му не прозвучаха като арогантна команда. Бяха си просто думи. Кимнах. След цялата каша, която бих забъркала, и като се има предвид, че сигурно пак имах диря върху себе си, не бях в положение да споря. И изведнъж ми светна.

— Чакай малко.

Деймън ме погледна, сякаш беше готов да изпълни заканата си и да ме метне на гръб.

— Кити!

— Не е ли останала диря върху Саймън?

Тази мисъл, изглежда, не го вълнуваше особено.

— Останала е.

— Ами ако...

Деймън се озова пред лицето ми, преди да успея да мигна.

— Това не ми е проблем в момента.

Той ме хвани за ръката — здраво, но не грубо, и тръгнахме в хладната нощ към колата му, която беше паркирана край главния път. Не говорехме. По полето наоколо бяха спрели доста коли. Някой бяха със запотени стъкла. Други дори се клатеха. Погледнах го няколко пъти, докато вървяхме. Очите му все така бяха присвити, а скулите му играеха.

Чувство за вина започна да прогаря вътрешностите ми като киселина. Ами ако някой арумиец видеше дирята върху Саймън? Да, той беше грубиян и замалко не ме изнасили, но какво ли щяха да му сторят, ако го докопаха? Не можехме да го оставим да се шматка нощем по поляните като маяк за зли извънземни.

Когато стигнахме до колата, Деймън пусна ръката ми и отвори дясната врата, за да се кача. Седнах, свалих чантата от китката си и я сложих до мен. През това време той мина откъм страната на шофьора, пишайки съобщение на телефона си, и се качи в колата.

— Пратих съобщение на Ди да й кажа, че ще те закарам у вас. Когато дойдох на партито, тя беше притеснена, че сте се видели за кратко и после си изчезнала някъде.

Кимнах и понечих да дръпна колана на колата, за да го закопчая, но той нещо заяждаше. Целият гняв, който ми се беше събраł от вечерта, изведнъж изби и взех да дърпам като обезумяла.

— Мамицата ти! — процедих през зъби, когато коланът не помръдна.

Деймън се пресегна през мен и бавно отмести ръката ми от колана. В тясното купе нямаше накъде да се дръпна и преди да успея да му възразя, той вече теглеше колана, за да го закопчае от другата страна на седалката ми. Брадичката му, а след това и устните му докоснаха бузата ми. Допирът беше кратък и съвсем несъзнателен, дори случаен, но въпреки това дъхът ми секна.

Той прекара колана пред тялото ми и когато понечи да го закопчае, кокалчетата на пръстите му се отъркаха в корема ми. Подскочих като ужилена. Той вдигна стреснато глава. Аз също се изненадах от реакцията си.

Бяхме толкова близо един до друг, че устните ни почти се докосваха. Дъхът му ме галеше, топъл и сладък. Опияняващ. Той сведе поглед към устните ми и сърцето ми започна да бие като лудо в гърдите.

Имах чувството, че цяла вечност стояхме така.

А после той щракна колана и се облегна на седалката. Дишаše учестено. Ръцете му стиснаха волана. Минаха няколко напрегнати минути, а аз все още трябваше да си повтарям да вдишвам и да издишвам, за да дишам нормално.

Без да каже нито дума, той запали двигател и потегли. През целия път в колата цареше тягостно и мъчително мълчание. Исках да му благодаря отново и да го питам какво смята да прави със Саймън, но усещах, че това няма да се приеме добре.

Вместо да си правя експерименти, отпуснах глава назад и се направих на заспала.

— Кити? — каза той някъде по средата на пътя към къщи.

Престорих се, че не съм чула. Съзnavах, че се държа детински, но не знаех какво да кажа. Не можех да го разбера. Беше пълна мистерия. Всяко негово действие противоречеше на предишното. Усещах погледа му и ми беше неимоверно трудно да не му обръщам внимание. Точно колкото трудно ми беше да пренебрегна това, което се случваше помежду ни, каквото и да бе то.

— По дяволите! — извика Деймън и рязко натисна спирачки.

Стреснах се и отворих очи. По средата на пътя стоеше мъж. Колата занесе и спря. Полетях напред, коланът се вряза в рамото ми и веднага ме върна обратно. После колата просто угасна — двигател, светлини, всичко.

Деймън заговори на онзи странен, melodичен език, които бях чула, когато арумианецът ме нападна пред библиотеката.

Уличното осветление беше достатъчно силно, за да разпозная мъжа, който стоеше пред колата. Беше облечен със същите тъмни джинси и кожено яке и носеше същите огромни слънчеви очила, както когато го видях пред витрината на магазина за дрехи. Изведенъж до него се появи друг мъж, почти същия на вид. Изобщо не разбрах как и откъде дойде. Беше като сянка, която някак се плъзна откъм дърветата. После мъжете станаха трима. Стояха на пътя, гледаха ни и не помръдаваха.

— Деймън? — прошепнах, вцепенена. Сърцето ми сякаш биеше в гърлото ми. — Какви са тия хора?

Ярка, ослепително бяла светлина озари очите му.

— Арумианци.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Страхът толкова бързо скова всяка брънка на тялото ми, че изпаднах почти в ступор. Не можех да проумея как е възможно да не усещам нищо, след като в мен сигурно бушуваха всевъзможни чувства?

Деймън се наведе и вдигна крачола на панталона си. Чу се звук като от отлепване на велкро. Нещо дълго и черно проблесна в дланта му. Едва когато го набута в треперещите ми ръце, си dadoх сметка, че е някакво черно стъкло с остръ връх в единия край и кожена дръжка в другия.

— Това е обсидиан — вулканично стъкло. Така е подострен, че може да пробие всичко — каза той бързо. — Това е единственото нещо на тази планета, с което може да убиеш арумианец. Техният криптонит.

Гледах го вцепенена и пръстите ми сякаш сами се затвориха около кожената дръжка.

— Хайде, красавецо! — изкрещя арумианецът по средата с гърлен глас, който приличаше на рев на див звяр. — Излез да си поиграем!

Деймън не трепна. Хвана лицето ми със здравите си, сигурни ръце и каза:

— Чуй ме, Кити. Като ти кажа „бягай“, бягаш, без да се обръщаш за нищо на света. Ако някой от тях тръгне да те гони, който и да било, наръгваш го, където свариш, с обсидиана.

— Деймън...

— Не! Като ти кажа „бягай“, бягаш, Кити. Разбра ли?

Те бяха трима, той — един. Шансовете му бяха нищожни.

— Недей, моля те! Избягай с мен...

— Не мога. Ди е само на няколко километра оттук.

Очите ни за миг се срещнаха.

— Като ти кажа „бягай“, бягаш!

С тези думи той се обърна, въздъхна тежко и отвори вратата на колата. Излезе бързо, изпъна гръб и тръгна самоуверено към тях.

Онази самодоволна усмивка, заради която толкова пъти ми се беше искало да го прасна през лицето, се появи на устните му.

— Я, виж ти — каза той. — Та вие сте по-грозни като хора, отколкото в истинския си вид. Не мислех, че е възможно. Изглеждате, сякаш сте изпълзели от някоя дупка. Вижда ли ви слънце въобще?

Онзи в средата, който сигурно им беше главатар, изръмжа.

— Сега си много надменен като всички луксианци. Но да видим къде ще отиде тая аrogантност, когато ти изпием силиците.

— Там, където и ритникът ми — отвърна Деймън и сви юмруци.

Главатарят го погледна, озадачен.

— Тоест, в задника ти — ухили му се Деймън и другите двама веднага изсъскаха. — Чакай малко. Май съм ви виждал вас. А, сетих се! Не бяхте вие, а брат ви, когото убих. Ще прощавате. Как се казваше той? Всички сте ми толкова еднакви.

Телата им затрептяха и те започнаха да изчезват и да се появяват, превръщайки се от хора в сенки и обратното. Посегнах към дръжката на вратата, стискайки здраво камата в другата ръка. Сърцето ми биеше толкова бързо, че всичко останало ми се виждаше някак забавено.

— Ще те изцедя до капка! — изръмжа единият от двамата.

— Ще се молиш за милост!

— Като братчето ти ли? — отвърна Деймън с леден глас.

— Той доста се моли, рева като момиченце, преди да сложа край на мизерното му съществуване.

И тук нещата загрубяха. Тримата арумианци зареваха в един глас с вой на ураган и грохот на смърт. Дъхът ми секна.

Деймън вдигна ръце и нададе оглушителен, нечуван рев, от който колата се разтресе, пътят отдолу се разлюля, а дърветата се огънаха назад. Чу се оглушителен тътен като от гръмотевица, последван от още няколко един след друг. Цялата земя сякаш се тресеше и бучеше.

Погледнах през страничния прозорец и се вцепених. Дърветата падаха като сламки, завличайки с дебелите си, преплетени корени огромни буци земя. Въздухът натежа от мириза на влажна пръст.

Боже мой! Деймън изкореняващо дървета.

Огромен ствол се стовари върху гърба на един от арумианците и го запрати на няколко метра по-нататък по пътя. Навсякъде летяха дървета. Някои от тях паднаха на пътя и го препрециха,

предотвратявайки възможността някой невинен шофьор да стане случаен свидетел на целия този ужас. Пречупени клони хвърчаха във въздуха като стрели. Двамата останали арумианци се превръщаха в сенки, за да ги избягват, и те преминаха през тях, без да срещнат никаква съпротива.

Земята под колата се тресеше. Банкетът по протежение на пътя се напука като стъкло и наоколо полетяха огромни късове асфалт, които се възпламениха във въздуха и се изстреляха право към арумианците.

Мили боже! Сериозно щях да се замисля, преди следващия път да дръзна да се заяждам с Деймън.

Арумианците умело избягваха дърветата и парчетата асфалт и мятаха в отговор нещо, което приличаше на нефт. Асфалтът на пътя пушеше там, където се стоварваха мазните, безформени топки. Наоколо замириса на горещ катран.

В този момент Деймън се превърна в ослепителна бяла светлина, в същество от друг свят, красиво и едновременно с това плашещо. В края на дългите му ръце светлината изведнъж стана по-ярка и по-наситена, доби кълбовидна форма, пулсираща от енергия, а после се откъсна и се стрелна като мълния. По пътя попадаха искри. Електрическите кабели отгоре се скъсаха с пукот и се взривиха. Арумианците приеха истинския си образ, но сенките им не можеха да се скрият от светлината на Деймън. Виждах ги как продължават да настъпват към него. Единият свърна встради и нападна.

Деймън събра длани си с тръсък и от ударната вълна, която последва, всичко наоколо се разтресе. От тялото му изригна светлина и полетя към приближаващия се арумианец, запращайки го на топка във въздуха. Докато летеше, той за миг придоби човешки образ. Тъмните очила се пръснаха на парчета, които започнаха да се реят наоколо като във вакуум. Деймън отново плесна с ръце и арумианецът се взриви сред дъжд от искри, които обсипаха небето като хиляди ярки звезди.

Деймън махна с ръка и другият арумианец отхвръкна няколко метра назад, преметна се няколко пъти във въздуха, но се приземи на крака.

„Бягай!“, дочух глас в главата си. „Бягай веднага, Кити. Не поглеждай назад. Бягай!“

Отворих вратата и се изстрелях от колата, но се спънах, паднах на колене и се претърколих в канавката. Ревът на арумианците зад мен моментално ме изправи на крака и хукнах с всички сили. Когато стигнах до първото неизкоренено дърво, изведнъж спрях. Инстинктът ми казваше да продължа да бягам, да изпълнявам каквото ми казваше Деймън, без да мисля, но сърце не ми даваше да го оставя.

Кръвта бясно пулсираше в главата ми, гърлото ми така се беше свило, че не можех да дишам, умирах от страх, но се обърнах. Двамата останали арумианци го нападаха от двете страни, превръщайки се ту в сенки, ту във високи, внушителни фигури.

Топки гъст черен нефт летяха покрай него, почти докосвайки светлинния ореол, който го ограждаше. Една от тях попадна върху дърво от отсрещната страна на пътя и го разцепи на две.

Деймън отвръщаше на удара, хвърляйки огнени кълба от светлина по тях — светкавично бързи и смъртоносни. Те свистяха във въздуха и избухваха в пелена от пламъци, които угасваха със съскане, когато не достигаха целта си. Арумианците бяха по-бавни от Деймън, но успяваха да избегнат всеки негов удар. След може би трийсет огнени кълба ослепително бялата му фигура започна да се забавя, а времето между всяка атака взе да става по-дълго и по-дълго. Изтощаваше се. Нямаше да издържи.

Обзе ме ужас, като видях как го дебнат, как се приближават към него все повече и повече и черните им сенки вече почти обгръщат неговата светлина. Кълбо от яркочервени пламъци се оформи от тялото му и се изстреля към нападателите, но пропусна целта си и се търколи през пътя, свистейки без никаква полза.

Единият от арумианциге прие истинския си образ и така се сля с мрака, че вече не се виждаше, а другият продължаваше да мята мазни черни топки по Деймън, без да спира нито за миг. За да избегне ударите, той непрекъснато изчезваше и се появяваше няколко метра по-встрани. Движеше се толкова бързо, та имах чувството, че всичко се разиграваше под светлината на стробоскоп.

Съсредоточен в арумианеца, който го атакуваше. Деймън не забеляза, че другият го напада в гръб. Ръце от черни сенки обхванаха това, което би трябвало да е главата му, и го свалиха на колене край пътя. Извиках, но ехидният смях на арумианеца удави гласа ми.

— Готов ли си да се молиш? — просъска той, приемайки човешки образ. — Хайде, достави ми това удоволствие. Толкова ще се радвам да чуя думата „милост“ да се процежда от устните ти, докато отнемам и последните ти сили.

Деймън не отговори, но светлината му запраща и стана още по-ярка.

— Ще се инатиш докрай, а? Твоя работа — каза арумианецът и пристъпи напред. — Барук, време е — извика той на брат си.

Барук дойде, хвана Деймън и го изправи на крака.

— Давай, Сарифет!

Част от мозъка ми сякаш спря да работи. Движех се, без да мисля. Тичах с всички сили към онова, от което Деймън ми беше наредил да бягам далеч. Обсидианът започна да пари в ръката ми. Земята под мен гореше, сякаш беше покрита с живи въглени. Токът на едната ми обувка се закачи в нещо и се счупи, но продължих да тичам.

Не бях смела. Бях безразсъдна.

Сарифет се преобрази в сянка и заби черния си юмрук в гърдите на Деймън, точно в средата. Викът, който последва, ме разтърси, превръщайки страхата ми в гняв и отчаяние. Светлината на Деймън блесна, ослепителна и невероятно концентрирана. Земята зловещо се разтресе.

Вече бях на няколко стъпки зад Сарифет. Стиснах обсидиана, засилих се и го забих в гърба му с цялата мощ, на която бях способна. Очаквах да срещна някаква съпротива, някакво съприкоснение с плът, с кости, но обсидианът премина през черната сянка като през празно пространство и аз се строполих на колене.

Сарифет подскочи, освободи ръката си от светлината на Деймън, която го обгръщаше, и рязко се обърна. Протегна черните си ръце към мен. Отстъпих назад, спънах се и паднах по гръб. Обсидианът пулсираше с бледа светлина в ръката ми.

И изведнъж Сарифет спря. Сянката му се раздроби на парчета, които увиснаха във въздуха, а после литнаха в небето, засенчвайки звездите. В един миг се бе надвесил застрашително над мен, в следващия изчезна като дим.

Барук пусна Деймън и отстъпи крачка назад. Черните му очертания приеха човешки образ само за секунда, но успях да видя ужасеното му изражение и погледа му, вперен в пулсиращия обсидиан

в ръката ми. После очите му срещнаха моите. Бяха злокобни и вещаеха отмъщение, каквото дори не можех да си представя. Миг по-късно той се превърна в сянка, погълната мрака в себе си, пресече пътя като ранена змия и изчезна в нощта.

Хукнах като обезумяла през изпочупени клони и изоран асфалт, за да стигна до Деймън. Той все още беше в истинския си образ, просто облак от светлина, и не знаех къде да го докосна, нито колко сериозно е наранен.

— Деймън — прошепнах, клякайки на разранените си колене до него. Устните ми, ръцете ми, цялото ми тяло трепереше. — Деймън, моля те, кажи нещо.

Светлината се усили за миг, лъхна ме топлина, но той не помръдна, не издаде нито звук, нито дори шепот, който да чуя в мислите си. Ами ако минеше някой? Как щях да обясня всичко това? Ами ако беше ранен? Ако умираше? В гърлото ми се надигна вопъл.

Телефонът ми! Можех да се обадя на Ди. Тя щеше да знае какво да прави. Трябваше да знае. Понечих да се изправя и усетих ръка на рамото си. Обърнах се и видях Деймън в човешкия му образ. Беше коленичил на земята с наведена глава, но хватката му бе здрава.

— Деймън! Божичко! Добре ли си? — Коленичих до него и сложих ръка на топлото му лице. — Моля те, кажи ми, че си добре! Моля те!

Той бавно вдигна глава и положи длан върху моята.

— Напомни ми — каза той задъхан, — никога да не те нервирам повече. Господи, да не би да тренираш тайно някакво бойно изкуство?

Разсмях се и се разплаках едновременно. После така се хвърлих на врата му, че едва не го проснах по гръб. Зарових лице в шията му, вдъхвайки прекрасния му аромат. Той нямаше друг избор, освен да ме прегърне на свой ред. Обгърна кръста ми, зарови пръсти в къдиците ми, които отдавна не бяха събрани в кок.

— Не ме послуша — прошепна той в ухото ми.

— Аз никога не те слушам — отвърнах, стискайки го още по-силно. После се отдръпнах леко назад и се вгледах в умореното му, но невероятно красиво лице. — Ранен ли си? Мога ли да направя нещо?

— Ти вече направи достатъчно, Кити — отвърна той и ме изправи, заедно със себе си. Пое дълбоко въздух и се огледа наоколо. — Трябва да се махнем оттук, преди някой да е дошъл.

Не ми беше ясно какво щеше да промени отсъствието ни. Наоколо сякаш бе минало торнадо. Но после Деймън отстъпи назад, махна с ръка и дърветата, които бяха препречили пътя, се изтъркаляха като сламки встриани. Действието не му костваше никакво усилие.

— Хайде — каза той.

Докато вървяхме към колата, осъзнах, че още стискам обсидиана в ръката си. За наш късмет, двигателят запали още щом Деймън врътна ключа.

— Добре ли си? Да не би да ти има нещо? — попита той, виждайки, че треперя.

— Добре съм — отвърнах. — Просто... ми дойде малко множко.

Той се изсмя кратко, а после изведнъж удари волана с юмрук.

— Трябваше да се сетя, че ще се появят и други! Те винаги се движат по четириима. Мамка му!

Стиснах обсидиана още по-силно, вперила поглед право напред. Адреналинът спадаше и започвах да осъзнавам какво се бе случило.

— Но те бяха само трима.

— Да, понеже убих първия — отвърна той и извади мобилния си телефон от джоба. — Нещо, с което определено съм ги вбесил.

Заедно бяхме убили още двама. Не ми беше трудно да предположа, че последният ще да е още по-бесен. Напуши ме налудничав, истеричен смях. Трябваше да сложа ръка на устата си, за да не се разсмее.

Деймън се обади на Ди и й нареди да събере тримата Томсън и всички да останат у господин Гарисън, докато не се съмне. За разлика от арумианците, които бяха по-силни през нощта, защото тъмнината ги зареждаше и им помагаше да се движат незабелязано, луксианците бяха в стихията си през деня. Деймън обясни съвсем накратко какво бе станало и Ди явно го попита за мен, защото го чух да й казва, че съм добре.

— Кити, добре ли си наистина? — попита той загрижено, след като приключи разговора.

Кимнах. Бях жива. Той беше жив. Бяхме добре. Но не можех да спра да треперя. Викът на Деймън не спираше да звуци в ушите ми.

Деймън искаше да прекарам нощта у тях. Дори не си направих труда да го питам защо. Беше очевидно. Наоколо обикаляше бесен арумианец и докато не се справеха и с него, у тях щях да съм на по-сигурно място. За втори път тази вечер не възразих. Не се заблуждавах, че иска да остана при него от загриженост или поради някаква друга причина. Просто се налагаше.

Обадих се на мама да ѝ кажа, че ще остана да спя у Ди. Тя се възпротиви, естествено, но в крайна сметка успях да я убедя и си пожелахме лека нощ. После Деймън ме заведе в стаята за гости, в която се бях събудила сутринта, след като разбрах за тях. Струваше ми се, че оттогава са минали векове.

Откакто бяхме влезли в къщата, Деймън не беше обелил и дума. Изглеждаше вгълбен в мислите си, дори дистанциран. Донесе ми долнище на пижама и фланелка, която вероятно беше на Ди, и излезе от стаята. Завлякох се до банята, свалих съсипаната рокля, навих я на топка и я метнах в кошчето. Не исках да я виждам повече.

Горещата вода не можеше да смекчи болката, която изпитвах. Никога през живота си не се бях чувствала така. Всеки мускул по тялото ми ме болеше. Мозъкът ми едва работеше от изтощение. Когато излязох от душа, краката ми сякаш се огъваха. Дори в пълната с гореща пара баня треперех от студ.

Бавно изтрих запотеното огледало и се втрещих от собственото си отражение. Очите ми бяха огромни. Лицето ми — мъртвешки бледо и изопнато. Приличах повече на извънземно от приятелите си.

Изсмях се нервно и се уплаших. Смехът ми прозвучава дрезгав, сподавен и грозен в кънтящата баня.

Барук щеше да се върне. Затова беше толкова умислен Деймън. Знаеше, че арумианецът ще търси отмъщение, и не можеше да направи нищо, за да го спре. Аз пък още по-малко.

— Всичко наред ли е? — попита Деймън през затворената врата.

— Да — отвърнах и прокарах набързо пръсти през мократа си коса, за да я пооправя. — Да — прошепнах отново, сякаш за да убедя самата себе си.

Облякох дрехите, които ми беше дал, и се почувствах уютно в тях. Бяха топли, чисти, пръхкави и миришеха на прах за пране.

Когато излязох от банята, той седеше на края на леглото. Изглеждаше уморен. Беше се преоблякъл в долнище на анzug и

фланелка и приличаше на момченце.

— Добре ли си? — попитах.

Той кимна.

— Когато използваме силите си, губим... енергията си, част от себе си. Нужно е време, за да се възстановим. Щом изгрее слънцето, ще се оправя. — Той замълча за миг и ме погледна в очите. — Съжалявам, че трябваше да преживееш всичко това.

Стоях пред него и се опитвах да възприема думите му. Не беше в характера му да се извинява и да съжалява. А после той съвсем ме втрещи.

— Не ти благодарих — каза, без да откъсне поглед от мен. — Трябваше да избягаш, Кити. Те щяха да те... убият, без да им мигне окото. Но ти се върна и ми спаси живота. Благодаря ти.

Понечих да му кажа нещо, но не смеех да го изрека и просто стоях и го гледах безмълвно.

— Ще останеш ли с мен тази нощ? — престраших се накрая. — Не те свалям. Просто... Ако не искаш, не е проблем, но...

— Знам — отвърна той и стана от леглото. — Само да проверя още веднъж къщата и веднага се връщам.

Легнах в леглото, придърпах завивките до брадичката си и вперих поглед в тавана. После стиснах клепачи и започнах да броя наум, докато чух стъпките му. Когато отново отворих очи, той стоеше на вратата и ме гледаше.

Дръпнах се в единия край на леглото, за да му оставя достатъчно място. Изведнъж ми мина странна мисъл. Бил ли е някога в едно легло със земно момиче? Беше толкова абсурдно да се питам такива глупости. Не им беше забранено да имат връзка със земни хора. Просто не би имало голям смисъл. Пък и след всичко, което се бе случило тази нощ, точно за това ли намерих да мисля?

Деймън заключи вратата, провери големите френски прозорци и бавно легна в другия край на леглото, скръстявики ръце на гърдите си. Лежахме в тишина един до друг и гледахме в тавана. А сърцето ми биеше като лудо. Дали заради всичко, което бяхме преживели, или защото Деймън бе до мен, жив, от плът и кръв, но сетивата ми работеха на пълни обороти. Усещах бавното му, равномерно дишане, топлината, която изльчваше тялото му, и собствената си потребност да потъна в тази топлина.

Чувствах се ужасно неловко. Прокарах пръсти по ръба на завивката, а после, без да искам, го погледнах. Деймън се обърна и на лицето му се появи лека усмивка.

— Това е... толкова странно — изсмях се нервно.

Усмивката му стана по-широва и кожата около очите му се набръчка.

— Наистина.

Разсмях се с пълно гърло. Не беше уместно да се смея след всичко, което се бе случило, но не можах да се сдържа. А веднъж започнала, не можех да се спра. Бях се отървала на косъм от потенциален изнасилван и от орда настървени извънземни, жадни за смърт. Как да не откачи човек?

Деймън също се разсмя. Кискахме се така, докато ми потекоха сълзи. Когато гръмкият му смях утихна, той се пресегна и избърса сълзите ми с пръст. Застинах, вперила поглед в него. Отдръпна ръка, но задържа поглед на лицето ми.

— Това, което направи тази вечер... беше невероятно — каза той.

През тялото ми премина сладка тръпка.

— Смаях те, нали? Сигурен ли си, че не си ранен?

Деймън се усмихна и отвърна:

— Нищо ми няма. Благодарение на теб.

После се обърна, угаси нощната лампа до леглото и отново се намести на възглавницата.

— Светя ли? — попитах в тъмното, опитвайки се да поддържам разговора.

— Като коледна елха.

— Не само звездата, така ли?

Леглото се разклати леко и той докосна ръката ми.

— Не. Много ярко светиш. Все едно гледам слънцето.

Това ми се виждаше съвсем наудничаво. Вдигнах ръката си да я огледам, но едва съзирам очертанията ѝ в тъмнината.

— Значи няма да можеш да заспиш.

— Въщност това ме успокоява. Напомня ми за моите хора.

Обърнах глава да го погледна. Той лежеше на една страна и ме наблюдаваше. В слабините ми запърхаха пеперуди.

— Не ми беше казал за това с обсидиана.

— Мислех, че не е необходимо. Или по-скоро се надявах, че няма да се наложи.

— Вас може ли да нарани?

— Не. И преди да попиташ, нямаме навика да казваме на земни хора какво може да ни убие — отвърна той с равен тон. — Дори онези от службите не знаят къде е слабостта ни. Но обсидианът неутрализира силите на арумианците. Точно както бета-кварцът в Сенекските скали погълща голяма част от енергията, която излъчваме. При арумианците обаче дори най-малкото съприкосновение с обсидиан е фатално. Заради начина, по който отразява светлината.

— Всички кристали ли са опасни за тях?

— Не, само този вид. Не знам точно защо. Матю се опита да ми обясни веднъж, но, честно казано, не си направих труда да запомня. За мен важното е, че ги убива. Винаги носим обсидиан със себе си, където и да ходим. Ди го носи в чантата си.

— Не мога да повярвам, че убих някого — казах, потресена.

— Не си убила някого. Убила си зъл и безпощаден извънземен, който би те унищожил, без да му мигне окото. Който със сигурност щеше да убие мен — добави той, прокарвайки длан по гърдите си. — Спаси ми живота, Кити.

Това, че онзи е бил зъл, не ме накара да се почувствам по-добре.

— Постъпи като Снежната птица — каза Деймън след малко.

Очите му бяха затворени. Изглеждаше в пълен покой. Може би за първи път го виждах толкова... открит.

— Как така?

На устните му се появи лека усмивка.

— Можеше да ме оставиш и да избягаш, както ти казах. Но ти се върна и ме спаси. Не беше длъжна да го правиш.

— Не можех да те оставя — отвърнах и отместих поглед от лицето му. — Нямаше да е правилно. И никога нямаше да си го простя.

— Знам, Кити. Опитай се да поспиш малко.

Бях уморена, изтощена, но се чувствах като дете, което не смее да затвори очи от страх, че Торбалан дебне зад вратата.

— Ами ако онзи се върне? — попитах и изведнъж ме обзе друг страх. — Ди е с господин Гарисън. Той знае, че съм била с теб, когато те нападнаха. Ами ако ме предаде? Ако онези от службите...

— Шшт... — прошепна Деймън и намери ръката ми. Допирът беше лек, но го усетих чак до върха на стъпалата си. — Няма да се върне. Не и тази нощ. А Матю няма да те предаде. Няма да му позволя.

— Но...

— Кити, няма да му позволя. Обещавам ти. Успокой се. Няма да допусна да ти се случи нещо.

Пеперудите запърхаха отново, но този път бяха цял рояк. Опитах се да потисна усещането. Извънземни или не, с Деймън бяхме... ами... като магнити, които се отблъскват. Не беше възможно да изпитвам към него нищо друго, освен раздразнение, но тия проклети пеперуди не спираха.

„Няма да допусна да ти се случи нещо“.

Гърдите ми започнаха да се надигат все по-често. Докосването му пареше ръката ми. Думите му ме изпълниха с копнеж, силен, всепогъщащ и неочекван. По дяволите, чувствах се толкова добре до него. Тялото ми се отпусна. Секунди, може би минути по-късно се унесох и заспах до момчето, което не можех да понасям.

Последната мисъл, която мина през главата ми, преди да се предам на съня, бе дали ще се събудя на сутринта до този непознат за мен Деймън, или до кретена Деймън, който до болка познавах.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато се събудих на следващата сутрин, слънцето вече беше озарило със златен ореол планините наоколо. Веднага установих, че вече не съм в своята страна на леглото. Дори не бях съвсем на леглото. Половината ми тяло беше върху Деймън. Краката ни бяха преплетени под завивката. Бе увил едната си ръка като пояс около кръста ми. Дланта ми лежеше на корема му. Усещах ударите на сърцето му под лицето си, силни и равномерни.

Дъхът ми секна.

Имаше нещо толкова интимно в начина, по който се бяха вплели телата ни. Като на двама влюбени.

Горещ, сладостен огън плъпна по кожата ми. Затворих очи. Всяка брънка на тялото ми усещаше неговото. Ръката му на кръста ми, бедрата му, притиснати към моите, твърдостта на корема му под дланта ми.

Хормоните забушуваха в мен като горски пожар. Гореща лава се разля във вените ми. За миг си представих какво ли щеше да бъде... не, ако не бяхме от различен биологичен вид, защото не гледах на него така, а ако всъщност се харесвахме.

И в този момент Деймън се обърна. Озовах се по гръб, а той не спираше да се движи. Зарови лице в шията ми, сякаш търсеше удобно място. Топлият му дъх галеше кожата ми и по цялото ми тяло се разнесоха тръпки. Ръката му тегнеше върху корема ми. Вклини бедро между краката ми, настъпвайки все по-нагоре и по-нагоре. Горещ въздух излезе с тласък от дробовете ми.

Деймън бълнуваше на език, който не разбирах. Каквото и да казваше, звучеше красиво и нежно. Вълшебно. Неземно.

Можех да го събудя, но за мое учудване, не го направих. Тръпката от докосването му бе по-силна от всичко друго.

Ръката му бе на ръба на дадената назаем фланелка, дългите му пръсти — върху голата плът между нея и долнището на пижамата. Миг по-късно ръката му се плъзна под блузата, премина през корема ми и

стигна дотам, където започваха ребрата ми. Пулсът ми се ускори до прединфарктни стойности. Тялото му не спираше да се движи, бедрото му се притискаше все по-силно към мен.

От гърдите ми се откъсна стон.

Деймън застина. Никой не мърдаше. Само часовникът на стената тиктакаше равномерно.

Неволно потръпнах.

Той вдигна глава и срещу мен се облещиха чифт очи, дълбоки и зелени като планински езера. Обърканият му поглед за секунди се проясни и стана остьр и твърд.

— Добро утро? — изписках.

Той се отгласна със здравите си ръце и се надигна, без да отмести поглед от мен. Пое дълбоко въздух, но така и не разбрах дали го издиша. Нещо неизказано и силно премина между нас. После очите му се присвиха. Имах странното чувство, че преценява положението и че по някакъв начин обвинява мен за несъзнателните си — но честно казано, толкова приятни — ласки.

Сякаш беше възможно вината да е моя.

Без да каже нито дума, той стана, отвори вратата и я затръшна след себе си, преди да се усетя.

Останах да лежа, вперила поглед в тавана. Сърцето ми биеше като лудо. Страните ми пламтяха. Цялото ми тяло гореше. Не знам колко съм лежала така, но по едно време вратата се отвори, този път с нормална, човешка скорост и в стаята надникна ококореното лице на Ди.

— Вие, двамата, да не би...?

Интересно как след всичко, което се беше случило през последните двайсет и четири часа, това бе първото, което ѝ дойде наум да попита.

— Не — отвърнах и не можах да позная гласа си. Прокашлях се.

— Искам да кажа... спахме заедно, но не в онзи смисъл.

Обърнах се и зарових глава във възглавницата. Миришеше на него — на мускус и борова гора. Отпуснах се назад и въздъхнах.

Ако някой ми беше казал, че ще прекарам съботния следобед с половин дузина извънземни, сто на сто щях да го посъветвам да спре

наркотиците. Но ето че седях в един фоътойл в хола на Ди и Деймън точно в такава компания и бях готова всеки момент да си плюя на петите, ако се наложи.

Деймън беше приседнал на страничната облегалка на фоътойла, скръстил ръце пред гърдите си. Същите онези гърди, върху които се бях събудила. Дори самата мисъл за това беше достатъчна, за да започна да се изчервявам. Не бяхме разменили нито дума от сутринта, което ни най-малко не ме притесняваше.

Мястото, на което си бе изbral да седне обаче, бе надлежно отчетено от всички присъстващи. Ди изглеждаше необяснимо самодоволна. Ашли и Андрю бяха свъсили вежди с крайно неодобрение, но самият факт, че бях в стаята, будеше много по-голям смут от това къде седи Деймън.

Господин Гарисън не скри неодобрението си.

— Какво прави тя тук?

Ашли веднага се възползва от случая да иззлобее.

— Свети като фар — просъска тя през зъби. — Сигурно се вижда от Вирджиния.

Каза го с такова отвращение, сякаш не изльчва светлина, ами бях покрита с циреи. Изгледах я предизвикателно.

— Беше с мен снощи, когато ме нападнаха — отвърна Деймън със спокoen тон. — Знаете какво стана. Нещата малко... излязоха извън контрол. Нямаше как да не види онova, което се случи.

Господин Гарисън прокара пръсти през кестеняватата си коса.

— Деймън, точно от теб не съм очаквал подобно нещо. Много добре знаеш какви последици може да има това. Трябваше да бъдеш по- внимателен.

— Какво можех да направя, по дяволите?! Да я нокаутирам, преди да ни нападнат арумианците ли?

Ашли вирна вежда. Беше очевидно, че идеята доста ѝ допада.

— Кейти знае за нас още преди да започнем училище — каза Деймън. — И като ви казвам, че направих всичко, което беше по силите ми, за да не се стигне дотам, можете напълно да ми вярвате.

— Знаела е през всичкото това време? — втрещи се един от братята Томсън. — Как можа да го допуснеш, Деймън? Как можа да поставиш живота на всички ни в ръцете на някаква земна жена?

Ди го изгледа с пренебрежение.

— Както виждаш, дума не е казала, Андрю. Я по-спокойно.

— По-спокойно ли? — свъси вежди Андрю, а Ашли моментално придоби абсолютно същото изражение.

Едва сега започвах да различавам двамата братя. Андрю беше подръпнат и носеше обица на лявото си ухо, а Адам, който до момента не беше проронил нито дума, нямаше никакви отличителни белези.

— Та тя е една тъпа... — понечи да изрече Андрю.

— Много внимавай какво ще кажеш — прекъсна го Деймън. Тонът му беше сдържан, но непоколебим. — Нито си наясно с положението, нито си в състояние да я разбереш. Една погрешна дума да си изрекъл, ще се чудиш откъде ти е дошло.

Направо се втрещих, както впрочем и всички останали в стаята. Ашли преглътна на сухо и демонстративно извърна глава. Русата ѝ коса прикри лицето ѝ и не можах да видя изражението ѝ.

— Деймън! — възклика господин Гарисън и пристъпи крачка напред. — Заплашваш един от своите заради нея? Как не те е срам!

— Не е това, което си мислите — отвърна Деймън, видимо напрегнат.

Поех дълбоко въздух и се престраших.

— Вижте, няма да кажа на никого. Знам какви са рисковете и за вас, и за мен самата. Не се притеснявайте. Наистина.

— И коя си ти, че да ти се доверим? — попита господин Гарисън и ме изгледа изпод око. — Не ме разбирай погрешно. Сигурен съм, че си свястно момиче. Умна си и по всичко личи, че разбираш за какво става дума, но това е въпрос на живот и смърт за нас. Свободата ни е заложена на карта. Не можем да си позволим да разчитаме на честната дума на който и да било земен човек.

— Тя ми спаси живота снощи — каза Деймън.

— Да бе! Хайде, стига, моля ти се — разсмя се Андрю. — Да не би арумианците да са ти изпили мозъка? Няма начин да те е спасила. Никой човек не е в състояние да ни помогне в каквото и да било.

— Какъв ти проблемът пък на теб? — сопнах се, без да ми мигне окото. — Държиш се така, сякаш не ставаме за нищо. Вие може да сте супер и не знам какво още, но това не означава, че ние сме едноклетъчни организми.

Адам избухна в сподавен смях.

— Тя наистина ми спаси живота — каза Деймън и стана, с което прикова вниманието на всички. — Арумианците бяха трима, братя на онзи, когото убих. Успях да се справя с единия, но другите двама ме прикlesиха доста яко. Бяха ме повалили на колене и се канеха да изцедят силите ми. Направо бях пътник.

— Деймън! — възклика Ди и стана бледа като платно. — Това не ни го каза.

Господин Гарисън ме погледна с недоверие.

— Не разбирам как е била в състояние да ти помогне. Та тя е човек. Арумианците са силни, безпощадни и безскрупулни. Как може едно момиче да се опълчи срещу тях?

— Бях ѝ дал остирието си и ѝ казах да бяга колкото може по-далеч.

— Дал си ѝ остирието?! Единственото ти безотказно оръжие! — изуми се Ашли и ме стрелна с поглед. — Защо?! Та ти дори не я харесваш!

— Дори и да е така, не можех да я оставя да умре просто защото не я харесвам.

Думите му ме жегнаха като горещ въглен. Мамка му! Защо реагирах така? Какво ми пукаше?

— Можело е да пострадаш — възрази Ашли, видимо притеснена. — Можеше да те убият заради нея!

Деймън въздъхна и седна обратно на облегалката на фтьойла.

— Аз имам и други начини да се защитя. Тя няма. Не избяга, въпреки че ѝ казах да се махне. Върна се и уби арумианеца, който беше на път да ме довърши.

В очите на учителя ми по биология неволно проблесна възхищение.

— Това е... впечатляващо.

Въздъхнах с досада. Заболя ме главата от цялата разправия.

— Само впечатляващо?! — възрази Ди, без да откъсва поглед от мен. — Изобщо не е била длъжна да го прави. Могла е да хукне да се спасява. Нима такава постъпка може да се нарече просто впечатляваща?!

— По-скоро смела — обади се тихо Адам, загледан в килима. — Постъпила е така, както би направил някой от нас.

— Това обаче не променя факта, че знае за нас — отсече Андрю и изгледа с укор брат си. — Нали сте наясно, че ни е забранено да казваме на земните какви сме?

— Ама ние не сме й казали — сопна се Ди, пристъпяйки нервно от крак на крак. — Тя сама разбра. Просто така се случи.

— О, както се случи миналия път, така ли? — стрелна я с поглед Андрю и се обърна към господин Гарисън. — Това вече минава всякакви граници.

Господин Гарисън поклати плава.

— След Дения на труда ми каза, че е станало нещо, но си се погрижил и всичко е наред — каза той на Деймън.

— Какво е станало? — попита Ашли, видимо изненадана. — Да не би да говорите за първия път, когато беше светнала като крушка?

Явно бях някаква светулка за тях.

— Кажете какво е станало де? — настоя Адам с нескрито любопитство.

— Щеше да ме сгази камион — казах с равен тон и зачаках неизбежните погледи на крайно пренебрежение, които и получих.

Ашли се вторачи в Деймън и така ококори сините си очи, че имах чувството, че ще изскочат от орбитите си.

— Спрял си камиона?

Той кимна.

Лицето й посърна и тя се обърна на другата страна.

— Ясно защо е разбрала. Как да обясниш такова нещо. Значи знае оттогава, така ли?

Прецених, че моментът не е подходящ да спомена, че имах съмнения и преди това.

— Не се шашна или нещо подобно — каза Ди в моя защита. — Изслуша ни, разбра защо е важно да си мълчи и с това въпросът приключи. Никога повече не сме го споменавали.

— Да, но вие ме изльгахте. И двамата — отсече господин Гарисън и се облегна на стената между телевизора и библиотеката. — Как мога да ви имам доверие оттук нататък?

Остра, пронизваща болка запулсира в слепоочията ми.

— Вижте, наясно съм с риска. Дори повече от всеки друг в тази стая — каза Деймън и разтри гърдите си там, където арумианецът бе

стоварил черния си юмрук. — Но станалото станало. Трябва да продължим нататък.

— Като уведомим службите ли? — попита Андрю. — Сигурен съм, че те ще знаят какво да правят с нея.

— Ти само посмей, Андрю. Така ще те размажа, че ще се чудиш откъде ти е дошло. Нищо, че още не съм се възстановил след снощи.

Господин Гарисън се прокашля.

— Деймън, няма нужда от заплахи.

— Няма ли? — отвърна Деймън.

В стаята настъпи напрегнато мълчание. Мисля, че Адам беше на наша страна, което далеч не можеше да се каже за Андрю и за Ашли. Когато господин Гарисън най-после заговори, не смеех да го погледна в очите.

— Мисля, че не постъпвам разумно — каза той. — Особено след това, на което си станала свидетел. Но няма да те предам на властите. Освен ако не ми дадеш причина да го направя. Може би няма да ми се наложи. Не знам. Вие, хората, сте толкова... непостоянни същества. Нашата самоличност, това, което сме, това, на което сме способни, трябва да бъде запазено в тайна на всяка цена. Мисля, че си го разбрала. — Той замълча за миг и се прокашля. — Накратко, ти си в безопасност, ние не сме.

Андрю и Ашли изобщо не изглеждаха въодушевени от решението на господин Гарисън, но не се възпротивиха. Всъщност никой не каза нищо. Просто се спогледаха, а после започнаха да обсъждат как да се справят с последния арумианец.

— Той няма да чака. Не се славят с търпението си — каза господин Гарисън и седна на дивана. — Мога да се свържа с другите луксианци, но не съм убеден, че е много уместно. Ние ѝ се доверихме, но те няма да го направят.

— Проблемът е, че тя е като мегаватова крушка в момента — добави Ашли. — Дори нищо да не им кажем, щом я видят някъде в града, веднага ще разберат, че се е случило нещо сериозно.

Изгледах я навъсена.

— Съжалявам, но наистина не виждам какво бих могла да направя по този въпрос.

— Някой има ли някакви идеи? — попита Деймън. — Колкото по-бързо разкараме дирята от нея, толкова по-добре ще бъде за всички

ни.

Да, понеже едва ли гореше от желание да ми бъде пак бавачка.

— На кого му пука? — каза Андрю с досада. — Важното е да решим какво да правим с арумианеца. Защото той ще я види, където и да я скрием. В момента всички сме изложени на опасност заради нея. Не можем да стоим и да чакаме. Трябва да го открием първи.

Ди поклати глава.

— Ако намерим начин да заличим дирята, ще спечелим време. Това трябва да ни е основният приоритет.

— Ако питате мен, трябва да я закараме някъде на майната си и да я оставим там — смотолеви сърдито Андрю.

— Много благодаря — озъбих му се, разтривайки слепоочията си. — Страшно помагаш с тъпите си идеи.

— По-спокойно де — ухили ми се той. — Просто предлагам.

— Андрю, мълкни! — каза Деймън.

Андрю го изгледа под вежди, но не му възрази.

— Щом се разсее дирята, тя ще бъде в безопасност — настоя Ди, прибирайки косата зад ушите си. — Арумианците не нападат хора. Това със Сара... беше лошо стечение на обстоятелствата.

Започна дискусия какво да ме правят, дали да ме заключат някъде, в което нямаше голям смисъл, тъй като светлината ми щеше да се вижда, където и да ме затворят, или да измислят как да заличат дирята, без да ме убият. Всъщност сериозно подозирам, че за Андрю дори това беше приемлива възможност. Идиот!

— Хрумна ми нещо — каза изведенъж Адам и всички се вторачиха в него. — Ореолът около тялото й е вторичен продукт от нашата светлина, нали така? А светлината ни е концентрирана енергия. Когато използваме силите си, изразходваме повече енергия и светлината ни отслабва.

Господин Гарисън се заинтригува.

— Мисля, че разбирам накъде биеш.

— Аз пък нищо не разбирам — смотлевих.

— След като светлината ни отслабва, когато изразходваме повече енергия, същото би следвало да важи и за дирята, защото тя е просто остатъчна енергия — заключи Адам и се обърна към Деймън. — Да я накараме да изразходва енергия. Така ореолът ѝ би трябало да

отслабне. Може би няма да изчезне съвсем, но поне няма да насочи всички арумианци на Земята към нас.

Не ми стана много ясно какво има предвид, но господин Гарисън кимаше.

— Може и да стане.

Деймън бе скептичен.

— И как ще я накараме да изразходва енергия?

— Можем да я изкараме на полето и да я гоним с колите. Ще падне голяма веселба — ухили се Андрю от другия край на стаята.

— Абе що не си...

Прекъсна ме гръмкият смях на Деймън.

— Не си я обмислил добре тая идея. Забавна е, но няма да стане. Земните хора са крехки.

— А искаш ли да те изритам в задника с крехкия си крак? — казах и го изгледах гневно.

Главата ме цепеше и изобщо не ми беше до шеги. Избутах Деймън от облегалката на фоййола и станах.

— Отивам да пия вода. Уведомете ме, като измислите нещо, което няма да ми коства живота.

Излязох от стаята и ги оставих да си приказват. Не бях жадна. Просто имах нужда да се махна оттам, да остана поне за малко сама. Нервите ми бяха изопнати до краен предел. Влязох в кухнята и прокарах пръсти през косата си. Блажената тишина облекчи малко от малко пулсациите в главата ми. Толкова силно стиснах очи, че пред затворените ми клепачи заиграха тъмни кръгове.

— Предположих, че си се скрила в кухнята.

Гласът на Ашли, макар и тих, ме сепна.

— Извинявай, не исках да те стряскам — каза тя и се подпра на кухненския плот.

— Няма проблем — отвърнах, не особено убедена, че не го е направила нарочно.

Отблизо Ашли беше толкова красива, че веднага ми се приискваше да сваля десет килограма и да хукна към най-близкия козметичен център. Беше очевидно, че си дава сметка за това. Имаше никаква самоувереност в погледа ѝ, в начина, по който вирваше брадичка.

— Сигурно не ти е лесно. Много ти се насьбра. Не стига, че си научила за нас, ами сега и това снощи.

Погледнах я с подозрение. Не даваше вид, че се кани да ми откъсне главата, но знае ли човек.

— Ами... необичайно е.

През плътните ѝ устни премина лека усмивка.

— Истината е някъде там. Нали така казваха в оня сериал?

— Да, „Досиетата X“ — отвърнах. — Въщност, откакто разбрах за вас, все се каня да изгледам отново „Близки среци от третия вид“. Толкова реалистичен ми се вижда вече.

Тя отново се усмихна, а после вдигна глава и ме погледна в очите.

— Няма да се преструвам, че си ми много симпатична. Ясно е, че никога няма да станем първи приятелки. Все пак изсипа чиния спагети на главата ми. — Понечих да кажа нещо, но тя продължи. — Знам, че се държа гадно с теб, но ти не разбираш за какво става дума. Те са всичко, което имам. Не бих се спряла пред нищо, за да ги предпазя.

— Никога не бих направила нещо, което да ги постави в опасност.

Тя дойде по-близо до мен и с цялото си същество ми се прииска да се отдръпна, но удържах.

— Вече си направила, не разбираш ли? Колко пъти Деймън се е намесвал, за да те защити, с риск да бъдем разкрити? Самото ти присъствие тук ни поставя в опасност.

Кръвта моментално се качи в главата ми.

— Нищо не съм направила. А снощи...

Снощи си спасила живота на Деймън. Браво. Поздравления — каза тя и прибра съвършено правата си коса зад ухото. — Естествено, животът на Деймън нямаше да бъде застрашен, ако не беше завела арумианците право при него. А ако си мислиш, че между теб и Деймън има нещо, много си се объркала.

Това вече беше прекалено.

— Нищо подобно не си мисля!

— Харесваш Деймън, нали?

— Не особено — изсумтях и грабнах бутилка вода от плота.

Ашли килна глава на една страна и ме изгледа.

— Той обаче те харесва.

Нищо в мен не трепна. Чак се изненадах на хладнокръвиято си.

— Не е вярно. Самата ти го каза.

— Не бях права. — Тя скръсти изящните си ръце и започна да ме изучава с поглед. — Интересна си му. Различна си. Нова. Лъскава. Момчетата, дори от нашия вид, обичат лъскави, нови играчки.

Отпих дълга гълтка вода.

— Уверявам те, че точно към тази играчка не проявява никакъв интерес — „Поне когато е буден“ — А арумианците...

— Арумианците в крайна сметка ще го убият — каза тя, без да трепне ни най-малко. Тонът ѝ остана равен, лишен от чувство. — Заради теб, дребно човече. Ще умре, за да живееш ти.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Миличка, сигурна ли си, че нищо ти няма? — попита мама, надвесвайки се разтревожена над мен. От сутринта все това питаше. — Имаш ли нужда от нещо? Пилешка супа? Прегръдка? Целувка?

Разсмях се.

— Добре съм, мамо.

— Наистина ли? — каза тя и придърпа одеялото да ме завие по-добре. — Да не би да се е случило нещо на бала?

— Не, нищо не се е случило.

Ако изключим опита за изнасилване, заради който Саймън продължаваше да ме засипва с извинителни sms-и. И нападението на пришълци, при което по чудо оцелях, абсолютно нищо не се беше случило.

Чувствах се изтощена. Бях прекарала почти цялата събота в компанията на извънземни, които спореха какво да ме правят. Двама от тях ме гледаха с нескрито подозрение. Третата смяташе, че вещая смърт. Четвъртият не даваше вид да ме мрази, но не беше и особено приятелски настроен. Измъкнах се, преди да дойде пицата, която бяха поръчали. Ашли беше права. Те бяха едно семейство. Нямах място сред тях.

Когато мама излезе за работа, слязох долу и се опитах да гледам някакъв филм по телевизията, но и той се оказа за извънземни, само че не като моите, ами някакви гигантски насекомоподобни, които ядяха хора.

Смених канала.

Навън валеше проливен дъжд — толкова силен, че едва чуха звука от телевизора. Знаех, че Деймън ще се навърта наоколо поне докато измислят как да изразходвам бързо енергия, че да избледнее дирята. Всичките им предложения бяха свързани с тежко физическо натоварване на открито, което нямаше как да стане точно днес.

Плющенето на дъжда беше някак успокояващо. Не след дълго усетих, че очите ми сами се затварят. Тъкмо се унасях, когато някой

почука на вратата.

Отметнах завивката и отидох да отворя. Ако бяха арумианци, едва ли щяха да чукат. На прага стоеше Деймън — съвършено сух, въпреки че дъждът се сипеше на талази зад гърба му. Явно беше дошъл със скоростта на светлината. На кой му трябва чадър, ако може да се движи така? Беше облечен с екип за тичане, което доста ме изненада.

— Какво става? — попитах.

— Няма ли да ме поканиш да вляза? — отвърна той.

Изглеждах го и отстъпих встради. Той мина покрай мен и започна да оглежда къщата.

— Какво търсиш?

— Майка ти не си е вкъщи, нали?

— Както виждаш, колата й я няма — отвърнах, затваряйки входната врата.

— Трябва да се заемем с дирята ти.

— Вали като из ведро!

Понечих да взема дистанционното, за да спра телевизора, но Деймън ме превари. Телевизорът угасна, преди да успея да натисна копчето.

— Фукльо! — изсумтях.

— Наричали са ме и по-лоши работи — отвърна той, а после ме изгледа с недоумение и се разсмя. — Какво е това, с което си облечена?

Погледнах надолу към дрехите си и изведнъж си дадох сметка, че не нося сутиен. По дяволите! Как не се сетих по-рано?

— Я стига!

Той се разсмя отново.

— Не бе, сериозно. Какви са тия смърфове?

— Не са смърфове, а са джуджетата на Дядо Коледа. И вземи да мълкнеш, защото много обичам тая пижама. Татко ми я подари.

Самодоволната му усмивка се сви.

— Носиш я, понеже ти напомня за него ли?

Кимнах.

Той пъхна ръце в джобовете на анцуга си и се замисли.

— Моят народ вярва, че когато умрем, същината ни отлива в пространството и така се появяват звездите във вселената. Може да е глупаво, но когато гледам към небето вечер, ми се иска да мисля, че

поне две от звездите там горе са майка ми и баща ми. А най-ярката е Доусън.

— Въобще не е глупаво — отвърнах, изненадана колко си приличат вярванията на всички живи същества. Нашите не бяха ли същите? Не вярвахме ли и ние, че близките ни отиват на небето и ни гледат отгоре? — Може би една от звездите е моят баща.

Очите ни се срещнаха за миг, а после той отмести поглед.

— Може би. Както и да е. Джуджетата ти са секси — каза той и един от редките моменти на истинска близост беше опропастен за нула време.

— Измислихте ли на какви мъчения да ме подложите, за да разкараем дирята?

— Не съвсем.

— Като те гледам, май си решил да ме опнеш да търча.

— Да, това е един от начините да изразходиш енергия.

Тръснах се демонстративно на дивана. Всичко това вече започваше наистина да ме дразни.

— Точно днес няма да стане.

— Защо? Да не би да те притеснява дъждът?

— В края на октомври и при тоя студ, да, определено ме притеснява — отвърнах и грабнах завивката. — Никъде не мърдам, докато не спре да вали.

Деймън въздъхна.

— Не можем да чакаме, Кити. Барук дебне. Колкото повече се бавим, толкова по-опасно става.

Знаех, че е прав, но да излезем да тичаме в тоя порой?

— Ами Саймън? Ти въобще каза ли на останалите за него?

— Андрю го наглежда. Той обаче имаше мач вчера и дирята му доста избледня. Едва се забелязва сега. Което доказва, че физическото натоварване помага.

Погледнах го крадешком, но вместо да го видя здравомислец и сериозен, видях изражението му от предишната сутрин, преди да осъзнае, че е в леглото с мен. По тялото ми премина тръпка. Аман от тия тъпи хормони!

Той посегна към кръста си и извади обсидиана.

— Това е другото, заради което дойдох — каза той и го оставил на холната масичка.

Кристалът беше гладък, лъскав и черен. От пурпурната светлина, която излъчваше, когато беше близо до арумианците, нямаше и следа.

— Искам да го носиш със себе си. За всеки случай. Сложи си го в раницата, в чантата, където и да е. Важното е да е винаги с теб.

— Ти сериозно ли? — попитах, изумена.

Деймън избягна погледа ми.

— Да, дори да успеем да заличим дирята, искам да го задържиш, докато се справим с Барук.

— Ами ти? На теб също ти е нужен. Ами Ди?

— Не се притеснявай за нас.

Лесно е да се каже. Вперих поглед в обсидиана, разсъждавайки как, за бога, ще успея да го скрия от мама, как ще го нося, без да се забележи.

— Мислиш ли, че Барук наистина дебне?

— Сигурен съм — отвърна категорично Деймън. — Бета-кварцът заличава следите ни, но той знае, че сме някъде тук. Знае, че аз съм тук.

— Искаш да кажеш, че ще преследва именно теб?

Прималя ми само при мисълта какво може да стане. Сигурно защото се чувствах никак виновна.

— Убих двама от братята му и сложих в ръцете ти оръжието, от което умря третият.

Каза го толкова спокойно, сякаш не ставаше дума за разярен пришълец, решен на всяка цена да го унищожи. Беше смел и непоколебим. Харесваше ми това в него.

— Арумианците са злопаметни, Кити. Той няма да се откаже, докато не ми отмъсти. И ще те използва, за да стигне до мен, особено сега, когато видя, че се върна да ми помогнеш. Те са на Земята от доста време и прекрасно разбират какво означава това. Знаят, че си слабото място, чрез което могат да стигнат до мен.

— Не съм слаба. Мога да устоявам на натиск.

Той не отговори, но погледът му казваше всичко. Увереността ми моментално се изпари. За него бях слабо място, ахилесова пета. Може би дори Ди смяташе така. За останалите луксианци бях напълно убедена.

Но все пак бях убила един арумианец. Само дето не бях с голи ръце и го изненадах в гръб.

— Стига приказки. Чака ни работа — каза Деймън и се огледа наоколо. — Не че можем да направим кой знае какво тук, вътре. Може би да скачаме с чували?

Да скачам с чувал без сутиен?! Как ли пък не!

Направих се, че нищо не съм чула, и отворих лаптопа си да проверя дали има реакции на последния ми пост в блога. Беше един видео коментар, който бях заснела вчера в отчаян опит да се почувствам нормално след заседанието на извънземния съвет. Видеото беше кратко и глупаво, понеже имах само две нови книги, за които нямаше кой знае какво да се каже. Освен това изглеждах ужасно. Явно наистина не съм била добре, след като се бях снимала, вързана на опашки.

— Какво гледаш? — попита той.

— Нищо — отвърнах и побързах да затворя лаптопа, но еcranът не помръдна. — Престани да прилагаш тъпите си способности върху компютъра ми. Ще го счушиш.

Той вирна вежда, видимо развеселен, и седна до мен. Лаптопът все така не искаше да се затвори, мишката не помръдваше, не можех дори да изляза от скапания блог. Деймън се наведе към екрана, килна глава на една страна и попита:

— Това ти ли си?

— Как мислиш? — просъсках.

— Снимаш се и качваш видео в интернет? — ухили се мазно той. Поех дълбоко въздух, за да не го прасна.

— Ако те слуша човек, ще рече, че правя порно или нещо такова.

— Не е ли порно? — отвърна Деймън и се разсмя.

— Тъпак! — изстрелях гневно. — Може ли вече да ме оставиш да си затворя лаптопа, ако обичаш?

— Не, искам да го изгледам.

— Абсурд!

Мисълта, че ще ме види как се превъзнасям по книгите, които купих предишената седмица, ме изпълни с ужас. Той изобщо не беше в състояние да разбере хобито ми.

Деймън ме изгледа изпод вежди и самодоволно се ухили. Когато погледнах към екрана, малката стрелкичка на курсора вече се движеше по страницата, за да спре на бутона за старт на видеото.

— Мразя те! И теб, и откачените ти извънземни способности! — изсумтях.

Миг по-късно видеото започна и на екрана се появи моя милост в цялата си буквойдска прелест. Размахвах книгите пред калпавата уеб камера, показвах кориците, четях отбелязани пасажи, обяснявах. Без да искам, дори бях успяла да позиционирам продуктово една кутийка диетично пепси. Добре, че поне не пеех в това видео.

Седях със скръстени ръце в очакване на пренебрежителните коментари и подигравки, които неизбежно щяха да последват. Никога не бях ненавиждала Деймън толкова, колкото в този момент. Никой от хората, които познавах в реалния си живот, не следеше блога ми. Четенето ми беше страсть, която споделях с виртуални приятели. Не с Деймън. Чувствах се ужасно, че ми гледа записа.

Видеото свърши. Той отмести поглед от екрана и каза:

— Светиши даже на камерата.

Кимнах, без да продумам. И зачаках.

— Явно наистина си падаш по четенето.

Когато не отговорих, той затвори лаптопа, без да го докосне, и добави:

— Много е сладко.

Главата ми се обърна като отвинтена към него.

— Сладко ли?

— Ами да, сладко е. Цялото ти въодушевление... — каза той и сви рамене. — Не знам, симпатично ми се видя.

Имах чувството, че ченето ми ще удари пода.

— Обаче това, че си сладка с опашки, не променя факта, че светиши като прожектор, и трябва да направим нещо по въпроса. — Той стана и се протегна. Фланелката му, естествено, не можа да не се вдигне, та да ми спести поне неудобството при вида на стегнатия му корем. — Хайде, ставай да се опитаме да разкараме тая диря.

Все още бях втрещена от факта, че не ми се беше подиграл. Не просто втрещена, бях потресена до дъното на душата си. Деймън току-що си беше заслужил няколко червени точки.

— Колкото по-бързо се справим с това, толкова по-малко време ще ни се наложи да прекараме заедно — каза той и червените точки отидоха на вятъра.

— Виж, ако ти е толкова неприятно да стоиш с мен, защо не кажеш на някой от останалите да дойде да свърши тая работа? Бих предпочела всеки друг пред теб. Дори Ашли.

— Защото не си техен проблем, а мой — отвърна той и очите му се приковаха върху моите.

— Не съм ти никакъв проблем — изсмях се дрезгаво.

— Да, ама си. Ако бях успял да убедя Ди да не се сближава с теб, нищо от това нямаше да се случи.

Въздъхнах с досада.

— Не знам какво да ти кажа. Тук не можем да направим кой знае какво, че да изразходя енергия, така че предлагам да пишем днешния ден дъждовен, какъвто си е, и да си спестим мъчението да дишаме един и същи въздух.

Той ми хвърли ироничен поглед.

— Да бе, вярно. Вие нямате необходимост да дишате. Как забравих! — отсякох и станах рязко от дивана. Нямах търпение да се разкара от дома ми. — Не можеш ли просто да дойдеш, като спре да вали?

— Не — отвърна той и се облегна на стената, скръстявайки ръце пред гърдите си. — Искам да приключка с това възможно най-бързо. Да не мислиш, че ми е забавно да мисля непрекъснато за теб и за арумианеца? Трябва още сега да се заемем. Има достатъчно физически упражнения, които могат да се правят на закрито.

— Като например? — попитах, свивайки ръце в юмруци от яд.

— Ами ако поскачаме с чували... около час, ще има ефект — каза той и погледът му се спусна надолу. В очите му проблесна игриво пламъче. — Може би е добре да се преоблечеш преди това обаче.

Едвам се сдържах да не сложа ръце на гърдите си.

— Ти луд ли си? Няма да скачам един час с чувал! — отсякох.

Нямаше да му се дам така лесно.

— Тогава можеш да тичаш из къщата, да търчиш нагоре-надолу по стълбите... — Последва пауза. Самодоволната му усмивка стана палава, погледна ме в очите. — Можем да правим и секс, ако предпочиташ. Чувал съм, че се изразходва много енергия.

Зяпнах от почула. Хем се почувствах обидена, че му е хрумнала подобна идея, и исках да му се изсмеха в лицето, хем ми стана някак

приятно, че си е помислил за това. Което беше толкова нередно, че чак ме хвана срам.

Деймън стоеше и чакаше.

— Тая няма да я бъде и след един милион години, мой човек — заявих, размахвайки показалец. — Дори да си последният... по дяволите, не мога даже да кажа последният жив човек на тая планета.

— Котенце... — провлачи лениво той и ме изгледа предизвикателно.

Направих се, че не съм го забелязала.

— Дори да си последното същество, което изглежда като човек на тая планета. Разбра ли? Капиш?

Деймън наклони глава на една страна и няколко кичура коса паднаха върху челото му. Усмивката му беше недвусмислена, но аз бях набрала скорост и не ѝ обърнах никакво внимание.

— Ти изобщо не ме привличаш! — Лъжа! Дзън! Дзън! Дзън! — Ни най-малко. Ти си...

Преди да успея да мигна, той се озова пред мен, на сантиметри от лицето ми.

— Какво съм?

— Глупак — отвърнах и отстъпих назад.

— И? — пристъпи напред той.

— Арогантен пуюк. — Отново отстъпих, но той пак беше пред лицето ми. — И най-вече кретен!

— О, сигурен съм, че можеш повече, котенце — каза той тихо и продължи да ме тласка назад. Сърцето ми биеше толкова силно, че с усилие различавах думите му. — Освен това сериозно се съмнявам, че не те привличам.

Изсмях се пресилено.

— Абсолютно не ме привличаш!

Деймън за пореден път пристъпи напред и гърбът ми се опря в стената.

— Лъжеш!

— Ще ти се! — отсякох и поех дълбоко въздух, за да се успокоя, но единственото, което стигна до сетивата ми, бе неговият аромат, а той далеч не ми подейства успокоително. — Не чу ли, като ти казах, че си арогантен? С какво точно да ме привлечеш?

Деймън сложи длани от двете страни на главата ми и се наведе към мен. Отляво беше лампионът, отдясно — телевизорът. Нямаше накъде да мръдна.

— Когато лъжеш, винаги се изчервяваш — каза той и дъхът му погали устните ми.

— Ала-бала.

Не беше най-смисленото нещо, което някога бях казвала, но не бях в състояние да си събера ума за повече.

Ръцете му се плъзнаха по стената и спряха около хълбоците ми.

— Готов съм да се обзаложа, че непрекъснато мислиш за мен. Нонстоп.

— Ти не си добре! — отсякох почти без дъх, притискайки гръб към стената.

— Сигурно дори ме сънуващ. — Сведе поглед към устните ми и те сякаш сами се раздалечиха. — Вероятно даже пишеш името ми в тетрадките си отново и отново, рисувайки сърчица около него.

Разсмях се.

— Бленувай си, мой човек. Ти си последното, за което...

В този миг Деймън ме целуна.

Без никакво колебание. Устните му докоснаха моите и просто спрях да дишам. Той потрепери и от гърдите му се изтръгна нещо средно между стон и ръмжене. Целувката му стана по-гореща и по-страстна, устните ми се разтвориха и цялото ми тяло настърхна от удоволствие и трепетен страх. Главата ми се изпразни. Престанах да мисля. Отблъснах се от стената и заличих нищожното разстояние, което ни делеше, притискайки тялото си към неговото. Зарових пръсти в косата му. Беше мека като коприна. За разлика от всичко останало по него. Почувствах се невероятно жива. Сърцето ми сякаш искаше да изскочи от гърдите ми. Приливът на чувства, който заля тялото ми, беше умопомрачителен — наслада, паника, възбуда, копнеж, всичко.

Той сложи ръце на кръста ми и ме вдигна, сякаш бях лека като перце. Обвих крака около тялото му и тръгнахме, вплетени един в друг. Лампионът политна и се стовари с тръсък на пода, но това дори за миг не ме смuti. Някъде в къщата изгърмя крушка. Телевизорът започна да се включва и изключва сам. Устните ни останаха впити. Целувахме се, сякаш не можехме да се наситим един на друг. Погълъщахме се жадно, потъвахме един в друг.

Бяхме отлагали толкова дълго този момент и... божичко, колко си струваше чакането. Но исках още.

Задърпах фланелката му с едната си ръка, но тя се беше заклещила под бедрата ми. Спуснах крака на пода и с едно движение я вдигнах почти до шията му. Той се отлепи от мен, колкото да я съблече и да я метне настани, а после обхвана главата ми с длани и отново впи устни в моите. Някъде в къщата се чу прашене. По пода сякаш премина ток. Нещо пушеше. Пет пари не давах. Вървяхме през стаята, аз назад, той напред, вкопчени в страстна прегръдка. Ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ми, длани му се шмугнаха под дрехата ми и нежно докоснаха голата ми плът. Цялото ми тяло пламна от внезапен прилив на кръв. Аз също спуснах ръце към корема му, твърд, стегнат, съвършено изваян.

А после фланелката ми изхвърча при неговата на пода и телата ни за първи път се допряха плът в плът. Кожата му вибрираше, пълна с енергия. Ръката ми сякаш сама пропълзя от корема ми към слабините. Прасците ми опряха в дивана и двамата полетяхме надолу, вплетени един в друг. Ръцете не спираха да търсят, да галят, да изследват. Вкопчените ни тела се движеха в ритъм. Мисля, че прошепнах името ми, а после той притисна гърди към моите, започна да ме целува още по-страстно и плъзна ръка между краката ми. Потънах в дива, неописуема наслада, каквато никога не бях изпитвала преди.

— Прекрасно е — прошепна той, едва отделил се от подпухналите ми устни, и пак започна да ме целува с онази дълбока, всепогъщаща страсть, която прогонваше всяка мисъл, оставяйки след себе си само копнеж и чувства. Нищо друго.

Обвих крака около тялото му и се притиснах още повече към него, подсказвайки със стоновете си какво желая.

Целувките ни станаха по-плавни и по-нежни, но все така жадни. Сякаш се опознавахме с устни. Бях замаяна, останала без дъх, напълно неподготовена за това, което се случваше, но жадувах за още, не само за ласки, докосвания и целувки. Жадувах за него. Бях сигурна, че и той се чувства така. Силното му тяло трепереше от копнеж, не по-малко от моето. Беше ми толкова лесно да се изгубя в прегръдките му, в тази невероятна връзка помежду ни. Светът — вселената — преставаха да съществуват.

А после Деймън застинава. Вдигна глава и бавно отлепи устни от моите. Дъхът му, учестен и грапав, облъхна лицето ми. Отворих очи, замаяна и объркана. Зениците му бяха чисто бели, озарени отвътре от ярка светлина.

Той пое дълбоко въздух и впери поглед в мен. Имах чувството, че ме гледа цяла вечност. После дойде на себе си. Светлината в очите му угасна. Скулите му се изопнаха. Над лицето му падна маска и арогантната усмивка, която толкова ненавиждах, се появи на устните му — същите онези, с които допреди малко ме беше целувал.

— Вече почти не светиш.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Мразех Деймън Блек — ако въобще това беше истинското му име — с енергийната мощ на хиляди слънца. „Вече почти не светиш“. Изтърси тая глупост, грабна си фланелката от пода и се омете.

Изгори ми лаптопа, копелето.

Оказа се, че това е пушело. Тъпите му извънземни енергии явно разказват играта на всичко електрическо. Сега трябваше да разчитам на училищните компютри, за да си обновявам блога. Мамка му! Не ми стигаше това, ами и близо час след като се откъртих от дивана, съм сменяла крушки из къщата. За щастие поне телевизорът остана невредим.

Което не може да се каже за мозъка ми. Къде ми беше главата? Какви ги вършех? Как от караница преминахме към такава бурна любовна игра, че чак крушките изгърмяха? И въобще да не ми се прави на толкова хладнокръвен. Нали го видях? Никой не може да имитира чак толкова убедително възбуда.

Дирята беше изчезнала почти напълно за изумление на всички. Прилоша ми при мисълта, че може да се наложи да обяснявам как е станало. Не се и съмнявам, че той с удоволствие щеше най-подробно да им разкаже.

Ненавиждах го.

Не само защото ме беше разобличил, че го лъжа, не само защото трябваше да чакам до рождения си ден за нов лаптоп, не само ме беше срам от Ди, която очевидно подозираше как е избледняла дирята, а най-вече заради онova, което ме беше накарал да почувствам. Остави другото, ами си го бях признала на глас дори.

Само да посмееше да ме ръгне още веднъж с химикалката по гърба, щях собственоръчно да издиря някой арумианец и лично да го предам в ръцете му.

Телефонът ми издрънча в раницата, докато вървях към колата, превита почти на две заради безпощадния вятър, който фучеше откъм планината. Нямаше нужда да го поглеждам. Знаех, че е дошло

поредното съобщение от Саймън. През последната седмица не беше спрял да ми праща извинителни съобщения. Не смееше да ме заговори в клас или по коридорите, не и след заплахата, която му отправи Деймън. Така или иначе, нямаше да получи прошка. Това, че си се напил, не е оправдание да се държи като пълен задник, който не разбира какво значи „не“.

— Кейти! — дочух гласа на Ди зад гърба си.

Обърнах се, преместих чантата си на другото рамо и я изчаках.

Ди изглеждаше зашеметяващо, както винаги. Беше се облякла в супертесни тъмносини джинси и светла, ефирна блуза с поло яка. Лъскавата ѝ черна коса великолепно контрастираше на ярките ѝ изумруденозелени очи. Усмивката ѝ отначало беше широка и лъчезарна, но бързо угасна, когато се приближи до мен.

— Мислех си, че няма да спреш — каза тя.

— Извинявай. Бях се замислила — отвърнах и отново тръгнах към колата, която изведнъж ми се видя ужасно далече. — Какво става?

Ди се прокашля.

— Отбягва ли ме, Кейти?

Отбягвах ги и двамата, което хич не беше лесно. Живееха до нас. Уучехме заедно. Обядвахме на едно и също място. А как ми липсваше Ди...

— Не.

— Наистина ли? Защото от събота насам почти не сме говорили — отбеляза тя. — В понеделник не пожела даже да седнеш с нас на обяд. Оправда се, че трябва да учиш за някакъв тест. Вчера я си ми казала две думи, я не.

Почувствах се ужасно неудобно.

— Малко съм... отнесена напоследък.

— Дойде ти много, нали? Цялата тая работа с нас — каза тя и гласецът ѝ стана тънък като на дете. — Опасявах се, че ще стане така. Ние сме големи изроди...

— Не сте изроди — отвърнах съвсем откровено. — Вие сте... почовечни, отколкото си мислите.

Ди изглеждаше облекчена. Изтича малко по-напред и застана пред мен.

— Момчетата още търсят Барук:

Заобиколих я и отключих колата си. Обсидианът изтрака в отделението на вратата. Имах чувството, че ако го нося в раницата си, ще взема да наръгам някого с него, без да искам, затова реших да го оставям в колата.

— Това е добре.

Ди кимна.

— Ще продължат да го търсят и да са нашрек. Хубавото е, че и ти, и Саймън вече сте в безопасност — каза тя и замълча за миг, сякаш се колебаеше дали да продължи. — Така и не разбрах как успяхте толкова бързо да заличите твоята диря.

Стомахът ми се сви.

— Ами... правихме доста... физически упражнения.

— Кейти... — вирна вежди Ди.

— Както и да е — побързах да замажа положението. — Важното е, че всичко е наред. Особено със Саймън, нали той не знае за вас и нямаше никаква представа какво му се случва. Та съм доволна, че се отърва невредим, нищо, че е идиот.

— Кейти, унесе се — ухили се тя.

— Май да, малко.

— Какво ще правиш утре? — попита тя с надежда. — Събота е и е Денят на Вси светии. Мислех си, че можем да вземем няколко филма на ужасите и да ги гледаме заедно.

Поклатих глава.

— Обещах на Лиса да отида да раздавам бонбони заедно с нея. Тя живее в предградията, така че... — На лицето на Ди се изписа дълбоко, болезнено разочарование. Какви ги вършех? Наранявах приятелката си заради тъпия ѝ брат? Това изобщо не беше в мой стил.

— Мога да дойде след това и да гледаме филмите по-късно, става ли?

— Ако искаш — прошепна тя.

Протегнах се и я прегърнах.

— Естествено, че искам. Само гледай да осигуриш достатъчно пуканки и бонбони. Това е единственото изискване.

Ди също ме прегърна.

— Ще осигуря.

— Супер. Значи ще се видим утре вечер — казах и понечих да се кача в колата.

— Чакай — хвана ме тя за ръката. Пръстите ѝ бяха леденостудени. — Какво е станало между теб и Деймън?

Направих всичко възможно да запазя самообладание.

— Нищо не е станало, Ди.

— Кейти, не съм толкова глупава — присви очи тя. — Трябва да си се утрепала от търчане, за да успеете да разсеете дирята за един следобед.

— Ди...

— Освен това Деймън не е на себе си тия дни. Нещо е станало между вас. — Тя отметна кичур коса от лицето си, но къдиците моментално отскочиха пак. — Миналия път ми каза, че нищо не се е случило, но...

— И сега ти казвам. Наистина. Заклевам се — отвърнах и побързах да се кача в колата. — До утре вечер — добавих с пресилена усмивка.

Ди не ми повярва. Аз самата също не си повярвах, но какво друго можех да ѝ кажа? Какво се е случило между мен и Деймън не беше въпрос, който ми се искаше да обсъждам със сестра му.

Всеки път на Вси светии ми се искаше да съм пак дете, за да се маскирам и да ям бонбони до пръсване. Единственото, което ми оставаше, бе... да ям бонбони до пръсване, въпреки че и това не трябваше да си позволявам.

Лиса прихна да се смее, като ме видя, че бъркам в купата за поредния „Марс“.

— Какво? — сръчках я с лакът. — Много ги обичам.

— Също и „Сникърс“, „Кит Кат“, „Баунти“, „M & M“...

— Ами я се погледни ти! — казах през смях и махнах с ръка към купчината празни опаковки на стълбите до нея. — Направо изяде света.

Прекъсна ни някакво момченце, което се дотътри по алеята, облечено като един от членовете на „Кис“. Странен избор на костюм.

— Почерпка или пакост! — изкряка то.

Лиса се разтопи и му даде цяла шепа десертчета.

— Ти въобще не си тук заради децата — каза тя, проследявайки с поглед малчугана, който изтича обратно при родителите си.

— Защо реши така? — попитах, лапвайки един карамелен бонбон.

— Това момченце сладко ли ти се видя? — отвърна тя и отмести купата с бонбони по-далеч от мен.

— Не знам — свих рамене. — Миришеше някак... как да ти кажа... като дете.

Лиса прихна да се смее.

— На теб въобще харесват ли ти децата?

— Плашат ме, често казано.

По алеята се зададоха една мумия и един вампир. Лиса кудкудяка по тях, докато не си заминаха.

— Въобще не знам какво да правя с тях — продължих. — Особено по-малките. Ломотят си нещо и никога не мога да разбера какво казват. Брат ти обаче е суперсладък.

— Само дето се насира в гащите.

Разсмях се.

— Може би защото няма и годинка.

— Това не го прави по-малко гадно — каза тя и даде няколко шоколадчета на едно каубойче със стрела през главата. — Кажи сега какво ти става напоследък?

— Какво да ми става? — попитах, грабвайки опаковка „M & M“ от купата. — Нищо ми няма.

— Стига, моля ти се! — Беше толкова тъмно навън, че не можех да видя очите ѝ. Явно в тоя квартал не виждаха смисъл да прокарат улично осветление. — Цяла седмица се държиш като страдаща тийнейджърка, като ония, дето ги описват в книгите.

— Глупости!

Тя ме побутна с коляно.

— Как глупости, като не говориш с никого, най-вече с Ди, което е суперстрранно. Та вие бяхте толкова близки!

— Все още сме в близки! — възкликах, напрягайки се да видя нещо в непрогледната тъма. Неясни силуети на родители и деца минаваха на талази по тротоара. — Не съм й сърдита или нещо такова, ако това си мислиш. Напротив, след като свършим тук, отивам у тях.

— Обаче? — продължи да настоява Лиса.

— Обаче... стана нещо с брат ѝ — отвърнах, поддавайки се на нуждата си да споделя с някого.

— Знаех си! — извика тя. — О, боже! Трябва всичко да ми разкажеш! Целунахте ли се? Чакай малко. Да не би да сте правили секс?

Майката на една малка принцеса ни изгледа възмутена и побърза да отведе детето си по-далеч.

— Лиса! По-спокойно, моля ти се.

— Хич не ми пука. Хайде, говори! Направо ще те убия, ако сте го направили и не ми кажеш. На какво мирише?

— На какво мирише ли? — зяпнах от почуда.

— Ами, да. Щото изглежда като да мирише много хубаво.

— Аха — отвърнах и затворих очи. — Да, хубаво мирише.

Лиса въздъхна замечтано.

— Искам подробности. Веднага.

— Не беше кой знае какво — казах, чоплейки дръжката на едно паднало листо. Устните ми потръпнаха при мисълта за целувката му.

— Дойде у нас в събота и не знам как стана, но почнахме да се целуваме.

— Само толкова?

Лиса беше толкова разочарована.

— Не съм спала с него. То това остана. Но... беше доста бурно.

— Пуснах листото на земята и прокарах пръсти през косата си да я прибера назад. — Както се карахме и изведенъж — бам! — взехме да се натискаме.

— Леле! Това е... много яко.

— Да — въздъхнах. — Доста яко беше. Но после той изведенъж си тръгна.

— Естествено! Между вас има такава дива страсть, че сигурно не е могъл да издържи.

Изгледах я изпод вежди.

— Нищо няма между нас.

Лиса изобщо не ми обърна внимание.

— Вече се чудех докога ще се заяждате като куче и котка.

— Аз не се заяждам с никого — смотолевих.

— За какво се карахте?

Какво да ѝ кажа? Че сме почнали да се натискаме, понеже аз съм настоявала, че не ме привлича, а той се е чудел как по-бързо да ми заличи дирята?

— Кейти?

— Мисля, че не е искал да ме целуне — казах най-после. — Някак случайно стана.

— Моля? Да не би да се е подхлъзнал и да е паднал върху устата ти? Щото стават и такива работи, ще знаеш.

— Не бе — разсмях се. — Просто изглеждаше бесен след това. Не, направо си беше бесен.

— Да не би да си му прехапала езика или нещо подобно? — свъси вежди Лиса и прибра косата си зад ухoto. — Все трябва да е имало някаква причина да се ядоса.

Вече беше късно и върволицата от деца се разреди. Грабнах купата от ръцете ѝ и взех да ровя за някой изостанал „Марс“.

— Не знам. Въобще не сме говорили след това. Той буквално се омете онази вечер, а оттогава насам не ми е казал нито дума. Само ме ръга с химикалката.

— Може би защото иска да те ръгне с нещо друго — каза най-невъзмутимо тя.

Направо онемях.

— Какви ги говориш?! Просто не мога да повярвам на ушите си.

— Я стига — махна с ръка тя. — Нали не се е съbral пак с Ашли? Щото те двамата...

— Постоянно се събират и разделят. Знам. Не, мисля, че не е това. Въщност няма значение — отвърнах и отворих поредното шоколадче. Ако продължавах така, щях да се търкалям към къщи. — Просто...

— Харесваш го — довърши тя вместо мен.

Свих рамене и нагънах шоколадчето. Харесвах ли го въщност? Може би. Привличаше ли ме физически? Очевидно, след като малко остана да се съблека чисто гола.

— Абе, голяма каша е. Наистина. Никой друг на тая планета не ме вбесява толкова, но... уф, както и да е. Не ми се говори повече за това. Какво става с теб и Чад?

— Не сменяй темата. Няма да ми се изпълзнес толкова лесно.

Нправих се, че не я чувам.

— Вие двамата излизахте снощи, нали? И как беше? Целуна ли те? Мирише ли хубаво?

— Всъщност Чад наистина мирише хубаво. Мисля, че ползва новия „Олд Спайс“. Слава богу, не онзи, с който се пръска баща ми, че иначе би било ужасно.

Разсмях се. Поприказвахме си още малко, а после си тръгнах.

Ди беше украсила верандата и целия двор пред тях с издълбани тикви. Нямам представа кога беше успяла. Като тръгвах преди няколко часа, нямаше и следа от тях. С влизането тя ме задърпа към кухнята, от която се носеше странна миризма.

— На какво мирише? — попитах.

— Пека тиквени семки! — възклика тя с гордост. — Опитвала ли си ги?

— Не — поклатих глава. — Какъв вкус имат?

— На семки.

И както можеше да се очаква, действително тя ги печеше. Беше ги разстлала върху подложка за печене, но ги печеше с ръцете си, не във фурната. Масата беше покрита с вестници и отрупана с изрезки и остатъци от издълбана тиква.

— Да знаеш, че ще ти взема ръцете назаем през зимата, когато почнат да се заледяват стъклата на колата.

— Никакъв проблем — разсмя се Ди.

Прехвърлих дисковете с филми, които беше взела, и се зачетох в някои от обложките.

— Ди, тия филми са супер! — възкликах.

— Знаех си, че комбинацията между „Писък“ и „Страшен филм“ ще ти допадне — отвърна тя, движейки ръце над подложката за печене.

Семките подскачаха и пукаха. В кухнята се разнесе аромат на канела.

— Ъъ... Деймън върши ли е? — попитах, поглеждайки към вратата.

— Не — каза тя и изсила семките в една купа, украсена с прилепи и черепи. — Навън е с момчетата. Опитват се да накарат Барук да се покаже.

Докато се пренасяхме в хола заедно с филмите и разните лакомства, които беше приготвила, това за Барук не ми излизаше от главата.

— Нарочно ли го предизвикват да се покаже? Понеже искат да се бият с него?

Тя кимна. Един от дисковете в купчината полетя към ръката ѝ.

— Не се притеснявай. Деймън и Адам дебнат в града. Матю и Андрю обикалят по полето наоколо. Всичко ще бъде наред.

Стомахът ми се сви от притеснение.

— Сигурна ли си?

Ди се усмихна.

— Не е като да им е за първи път. Знаят какво правят. Не се тревожи.

Седнах на дивана и се опитах да не се тревожа. Не беше лесно. Видях жаждата за мъст в очите на Барук и това не ми даваше покой. Ди пусна диска и се настани до мен. Загребах шепа тиквени семки да ги опитам. Хич не бяха лоши.

Тъкмо бяхме изгледали първата част на „Писък“, когато телефонът на Ди иззвънтя. Тя вдигна ръка, щракна с пръсти и апаратът липта от холната масичка право в дланта ѝ.

— Дано да е нещо важно, Деймън, защото... — Изведнъж се ококори. Скочи на крака и сви свободната си ръка в юмрук. — Какво искаш да кажеш?

Прималя ми. Имах чувството, че ще припадна, като я гледах как крачи нервно наоколо.

— Кейти е с мен, но дирята ѝ вече е съвсем незабележима! — Последва още една пауза, а после лицето на Ди стана бяло като платно. — Разбрах. Пази се. Обичам те.

Станах още преди да метне телефона на фтьойла.

— Какво става?

Ди се обърна и ме погледна право в очите.

— Видели са Барук. Идва насам.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Естествено, това не означаваше, че идва при нас, но имаше вероятност — при това доста голяма — да се окаже точно така. Самият факт, че Ди обикаляше из хола като животно в клетка, беше достатъчно показателен. Не изглеждаше уплашена, по-скоро готова за бой.

— Ако Барук дойде тук, можеш ли да се биеш с него? — попитах.

Тя ме изгледа със стоманен поглед. Беше неузнаваема. Сякаш в тялото ѝ се бе вселил гладиатор. Никога не я бях виждала такава.

— Не съм нито толкова бърза, нито толкова силна колкото Деймън, но мога да удържа фронта, докато дойде.

Смразих се. Да удържи фронта не беше достатъчно. Ами ако Деймън не дойдеше навреме? Ди спря пред прозореца, съ средоточена, напрегната, изопната като струна. И изведнъж си дадох сметка, че всички притеснения на Деймън бяха съвсем основателни. Наистина ги излагах на опасност. Излагах на опасност Ди, а това беше нещо, което не можех, нямаше да позволя да се случи.

— Колко силно светя? Може ли да ме види през стените на къщата?

Тя ме погледна озадачена.

— Едва ли.

— Ами ако съм на пътя? В гората?

Последва пауза.

— Не знам, Кейти, но ще го спра, преди да стигне до теб.

— Не, не те питам заради това. Имам идея — казах решително и тръгнах към нея. — Малко е откачена, но може и да свърши работа.

— Каква? — попита тя, без да откъсне поглед от прозореца.

— Ако ми усилиш дирята, мога да го отклоня далеч оттук. Така ще си в безопасност, а Деймън...

— В никакъв случай! — отсече тя и рязко се обърна. — Ти луда ли си?

— Може би — прехапах устни. — Виж, по-добре така, вместо да стоя и да чакам, при положение че може именно заради мен да се е насочил насам! Ами като разбере къде живеете, тогава какво? Никога няма да бъдете в безопасност. Трябва да го подмамя далеч оттук.

— Не! — поклати глава Ди. — Не мога да направя такова нещо. Ако дойде, ще се справя.

— Ди, с нищо друго не мога да помогна! Не мога да се бия с него. Ами ако избяга? Ако каже и на други арумианци къде живеете?

Думите на Деймън звучаха в съзнанието ми. „Ти си слабото място, чрез което могат да стигнат до мен“. Само че нямаше да стигнат само до него. Щяха да стигнат и до Ди. Не можех да допусна това. Никога не бих си го простила.

— Трябва да останеш тук, Ди. Ако Барук ни види заедно, ако не успеете да го унищожите, със сигурност ще ме използва, за да стигне до вас. Най-доброто, което можем да направим, е да го подмамя някъде извън града, а момчетата да дойдат там и да го нападнат всички заедно.

— Кейти...

— Не, няма да спорим повече! Нямаме време за приказки! — отсякох и тръгнах към вратата, грабвайки телефона и ключовете си. — Хайде, действай. Направи онова със светлината. Миналият път имаше ефект. Ще отида... ще отида на поляната, на която беше партито! Кажи на Деймън да отиде там.

Тя стоеше като статуя и ме гледаше.

— Направи го, Ди! — изкрещях.

— Това е лудост! — поклати глава тя, но отстъпи крачка назад и започна да изчезва. Миг по-късно вече беше в истинския си образ, изящен силует от светлина.

„Това е лудост“, чух гласа ѝ в главата си.

Бях престанала да разсърждавам.

— По-бързо!

Две топки пулсираща светлина се откъснаха от протегнатите ѝ ръце и обиколиха със свистене цялата стая. Крушките изгоряха. Телевизорът гръмна. Косъмчетата по цялото ми тяло настръхнаха. Въздухът се наелектризира.

— Светя ли? — попитах.

„Като слънце“, отекна гласът ѝ в съзнанието ми.

Дотук добре. Поех дълбоко въздух и кимнах.

— Обади се на Деймън и му кажи къде отивам.

„Пази се! Моля те!“

Силуетът й започна да избледнява.

— Ти също.

Обърнах се, изхвърчах от къщата и хукнах към колата, преди да съм осъзнала какво всъщност правя.

Зашпото това, което правех, беше пълна лудост, по-страшна от това да поискам интервю от прочут автор, с когото бих дала всичко да се запозная. По-необмислена от това да се целувам с Деймън.

Но беше единственото, което можех да направя.

Ръцете ми трепереха, когато пъхнах ключа в стартера и дадох заден ход, за да изляза от алеята. Натиснах газта и излязох със свистене на гуми на главния път. Стисках волана като бабичка, но карах като автомобилен състезател.

След няколко минута се качих на магистралата и ускорих още повече, като непрекъснато поглеждах назад в огледалото. Очаквах всеки момент да зърна Барук, но пътят беше пуст.

Ами ако ни бе засякъл? Ако беше продължил към къщата и беше нападнал Ди? Обзе ме паника. Господи, как можа да ми хрумне толкова тъпа идея! Кракът ми сякаш сам се отдръпна от педала на газта. Поне нямаше аз да съм причината да стигне до Ди.

Телефонът ми иззвъня от съседната седалка. Непознат номер? Точно сега ли? Бях на ръба да го оставя да звъни, но в крайна сметка вдигнах.

— Ало?

— Ти нормална ли си?! — изкрещя Деймън в слушалката толкова силно, че направо тъпанчетата ме заболяха, — по-голяма глупост през живота си не съм...

— Млъкни, Деймън! — изпищях на свой ред. Колата леко занесе и навлезе в съседната лента. — И да крешиш, все тая. Няма връщане назад. Ди добре ли е?

— Да, добре е. Ти не си! Барук ни се изплъзна. А ти си светнала като лазерен лъч в небето! Къде мислиш, че ще отиде?

Смразих се от ужас.

— Ами... такъв беше планът.

— Само да те пипна, ще те удуша! Кълна се във всички звезди на небето! — Настипи кратка пауза, в която чувах само учестеното му

дишане в слушалката. — Къде си в момента?

Погледнах през прозореца.

— Почти при поляната. Не го виждам никъде.

— Естествено, че няма да го виждаш — сопна се Деймън. Беше крайно възмутен. — Той е сянка. Кити, мрак, нощ. Няма да го видиш, докато не реши да ти се покаже.

Много хубаво, няма що.

— Как можа да направиш такава глупост? — каза той.

Гневът взе превес над страха ми.

— Я стига си ми пилил на главата! Ти каза, че представлявам опасност за Ди. Ами ако беше дошъл там? Нали щеше да ме използва, за да я уязви? Самият ти го каза. Това беше най-доброто, което можех да направя! Така че престани да ми крещиш и да ме обиждаш!

Последва толкова дълга пауза, та реших, че ми е затворил. Когато най-после заговори, гласът му беше напрегнат, но мек.

— Не съм искал от теб да правиш това, Кити. Не и това. Никога.

Побиха ме тръпки. Погледът ми зашари по тъмните сенки на дърветата. Понечих да поема въздух, но той заседна в гърлото ми.

— Не съм го направила заради теб.

— Не Кити, аз съм виновен.

— Деймън...

— Прости ми. Не искам да пострадаш, Кити. Не бих могъл... Няма да го понеса. — Последва мълчание, колкото думите му да стигнат до съзнанието ми, а после той каза. — Не затваряй телефона. Ще скрия някъде колата и идвам при теб. Няма да отнеме повече от няколко минути. Не излизай, не прави нищо, чуваш ли?

— Да — отвърнах и спрях таратайката си насред полето. Луната се скри зад някакъв облак и всичко наоколо потъна в непрогледен мрак. Не виждах абсолютно нищо. Обзе ме смразяващ, нечовешки страх. Пресегнах се към вратата, грабнах обсидиана и го стиснах с две ръце.

— Май си прав. Може би идеята ми не е от най-добрите.

— Сериозно? — засмя се Деймън кратко и дрезгаво.

Погледнах в огледалото за обратно виждане, напрягайки зрението си, за да свикне поне малко с тъмнината.

Навсякъде имаше сенки, но една от тях изглеждаше... по-плътна от останалите. Движеше се във въздуха като мазно петно, плъзгаше се

по дърветата, разливаше се по земята. Черни пипала пропълзяха по капака на багажника и заиграха върху задното стъкло.

Гърлото ми пресъхна. Тялото ми се скова от ужас. Обсидианът в ръката ми се затопли и започна да пулсира.

— Деймън...

— Какво?

Сърцето ми биеше като лудо.

— Мисля, че...

Автоматичните ключалки щракнаха и шофьорската врата се отвори със замах. От гърдите ми се изтръгна неволен писък. Изведнъж, както държах телефона, полетях във въздуха и се стоварих на земята с такъв трясък, че обсидианът едва не изхвърча от дланта ми. Понечих да го скрия зад гърба си и по цялата ми ръка премина остра болка.

Вдигнах поглед нагоре и съзрях черни джинси, кожено яке, а после мъртвешки бледо лице с ясно изразена челюст и чифт тъмни очила на мястото на очите.

— Ето че се срещаме отново — ухили се Барук.

— Майчице — прошепнах.

— Кажи ми — просъска той, наведе се над мен и хвана един кичур от косата ми. Главата му се въртеше насам-натам, докато говореше, като на птица. — Къде е?

Прегълтнах на сухо и се избутах с крака назад.

— Кой?

— Игрички ли ще си играем? — Той пристъпи напред, свали очилата си и ги прибра във вътрешния джоб на якето. Очите му бяха черни пропasti. — Или просто си глупава като всички човеци?

Гърдите ми рязко се надигаха от учестено дишане. Обсидианът пареше в ръката ми, но не можех да го използвам — трябваше да приеме истинския си образ.

— Онзи, който уби двама от братята ми.

Цялото ми тяло се тресеше. Отворих уста да кажа нещо, но не можах да издам нито звук.

— Онзи, заради когото ти уби третия ми брат — просъска той, превръщайки се в сянка.

Откри ми се възможност да го наръгам с обсидиана, но докато набера кураж, той отново придоби човешки образ.

— Заведи ме при него! Иначе ще се молиш да умреш.

Поклатих глава, стискайки още по-здраво оръжието.

— Майната ти!

Той ме прониза с леден поглед и се сля с мрака — пътна, черна сянка, която трептеше и се гънеше пред мен. Скоих на крака, нададох нечовешки вик и замахнах с ръка към центъра на безформената, слузеста маса. Обсидианът беше нажежен до червено и гореше като жив въглен в дланта ми.

Но ударът така и не стигна до целта си.

Дълги, черни като катран пръсти ме сграбчиха за ръката. От ледения допир костите ми се смразиха. Гласът му, зловещ и ехиден, се прокрадна като змия в мислите ми.

„Да не мислиш, че ще минеш два пъти с тоя номер? Не ме подценявай...“, просъска той и изви ръката ми.

Чух как костта ми изпрука, преди да усетя болката. Пръстите ми се разтвориха и обсидианът падна на земята, пръсвайки се на парчета, сякаш не беше кристал, а обикновено стъкло. А после дойде болката, жестока, нетърпима, смазваща.

„Това беше заради брат ми“.

Барук ме стисна с една ръка за гърлото и ме вдигна във въздуха.

„А това е, защото ме дразниш!“, изрева той в главата ми и ме хвърли със злоба назад.

Ударих се с такава сила в земята, че тялото ми заора в пръстта. Когато отворих очи, над мен имаше само беззвездно небе и непрогледен мрак.

„Казвай къде е!“

Бях си изкарала въздуха, не можех да дишам, но успях някак да се изправя на крака и хукнах към гората. Свих счупената си ръка пред гърдите и хукнах с всички сили, които бях в състояние да събера в себе си. Стъпките ми отекваха в твърдата земя, потъваха в трева и суhi листа, но не спирах да тичам. Не поглеждах назад. Просто бягах. Удрях се в ниски клони, спъвах се в изровени корени, пързалах се по неравности, но бягах.

Изведнъж пред мен като от нищото изникна Барук — пътна сянка, която се стрелна с шеметна бързина и увисна във въздуха. Миг по-късно той се материализира пред лицето ми и ме бълсна назад. Залитнах, но успях да се задържа на крака. Моментално се обърнах, за

да хукна пак, но той отново беше пред мен и този път ме стовари на земята.

— Наигра ли се вече, или искаш още да потичаш? — просьска той и бледите му устни се извиха в злобна усмивка.

Затътрих се в прахоляка, погълътайки жадно всяка гълтка въздух, която успяваше да премине през свитото ми гърло. Обзе ме такъв ужас, че не можех да мисля, камо ли да предприема нещо. Минутите ми бяха преbroени.

После Барук замахна. Не ме удари, но тялото ми полетя и се сгромоли с глух тръсък на земята. Малкото въздух, който бях поела, моментално изхвърча от дробовете ми.

Той се наведе, хвана ме за косата, навъртя я около юмрука си и започна да ме тегли. Прехапах устни, за да не изпища. Платът на джинсите около коленете ми се раздра. Цялото ми тяло се скова от всепогълъщаща болка. Имах чувството, че скалпът ми всеки момент ще се отлепи.

Барук задърпа още по-силно и от гърдите ми се изтръгна вик.

— Пардон — каза той и спря да върви. — Все забравям колко досадно крехки сте вие, хората. Не ми се ще да ти откъсна главата... поне засега — добави през смях.

Сграбчих го за китката със здравата си ръка в опит да охлабя хватката му, но нямаше никакъв ефект. Той продължи да ме влачи през корени, камъни и клони, избирайки пътя така, че да ми причини колкото е възможно повече болка. Виеше ми се свят, вече почти не усещах тялото си, бях на ръба да загубя съзнание.

— Как я караш там долу? — подвикна Барук и рязко дръпна главата ми нагоре, за да ме погледне в лицето. Остра болка скова врата ми и премина надолу по гърба. — А, добре си. Радвам се.

Той спря да върви и ме пусна на земята. Имах чувството, че паднах от огромна височина. Вече почти бяхме излезли от гората. Поляната се виждаше.

— Казвай къде е! — процеди през зъби Барук, надвесвайки се над мен.

Подпрях се на раздраната си ръка, за да се надигна, и прошепнах без дъх в лицето му:

— Няма!

Преди да се усетя, тежкият му ботуш се заби с ярост в ребрата ми. Причерня ми от болка. Тялото ми се сви в ужасна конвулсия. Под фланелката ми се разля топла влага.

„Казвай!“, отекна гласът му в главата ми.

Смразяващата леденина на истинския му образ проникна до мозъка на костите ми.

Той се приближи още повече.

„Има и по-страшни неща от физическата болка. Може би те ще те мотивират“.

Барук ме хвана за гърлото и ме вдигна до нивото на очите си. Лицето му беше на сантиметри от моето. Целият ми свят потъна в погледа му.

„Мога да ти изпия мозъка, да ти изцедя кръвта до последната капка. Нищо не ми струва, но представи си колко бавна и мъчителна ще е смъртта ти. Кажи къде е!“

Не ми беше останала нито воля, нито смелост, но нямаше да предам Деймън. Ако Барук го убиеше. Ди щеше да е следващата. Не можех да поставя живота си над нейния. Не бях такъв човек.

Стиснах зъби и не казах нищо.

Той се отдръпна и заби черния си юмрук в корема ми. Усетих как ръката му проникна в мен, смразявайки всяка клетка, до която се докосваше. Мощна притегателна сила заличи нищожното разстояние между мен и него. Въздухът в дробовете ми излезе с болезнен хрип.

И просто спрях да дишам.

Ужасна конвулсия разтърси гърдите ми. Парещата болка в гърлото и в дробовете ми бързо прерасна в изпепеляващ огън. Крайниците ми изтръпнаха. Всяка клетка в тялото ми стенеше за кислород. Сърцето ми излезе от ритъм и започна да се забавя. Той не ме беше лишил просто от въздух. Изпиваше и последната енергия, която все още ме поддържаше жива. С всяка изминалата секунда преминала все повече. Дори адреналинът от целия ужас, който бях преживяла, не можеше да влее живот в изстрадалото ми тяло. Ръцете ми висяха безжизнени. Всичко сякаш забави ход и болката поутихна. В предсмъртен унес усетих, че пръстите му се отдръпват от гърлото ми, но не можех да помръдна. Сякаш някаква невидима пъпна връв се бе прикачила към тялото ми, за да изпие сетните ми сили.

Той каза нещо, но вече не бях в състояние да различа думите му. Бях толкова изтощена и смазана, че само острата болка в корема ми все още ме държеше в съзнание. Очите ми сами се затвориха. Той отново вдъхна дълбоко и болката пламна с нова сила.

Нещо в мен се скъса като опънато до краен предел въже. Ярка бледосиня светлина проблесна през стиснатите ми клепачи и ме заслепи. Оглушителен тътен отекна в ушите ми. Смъртта идваше да ме отведе.

Беше дива, яростна и болезнена. Не ми донесе никакъв покой. Помислих си колко е несправедливо това, след всичко, което бях преживяла. Не можеше ли смъртта да ме обгърне с топла прегръдка и да ме заведе при татко?

Изведенъж нещо се удари в мен и ме събори на земята. С неимоверни усилия отворих очи и видях Деймън, приклекнал като диво животно пред мен.

Той нададе яростен рев, изправи се и застана над мен като ангел на отмъщението, окъпан в светлина.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Налудничавият смях на Барук отекна като тътен в главата ми.

— Дошъл си да умреш с нея? Идеално. Толкова ме улесняваш. Идваш съвсем навреме впрочем. Тя всеки момент ще умре.

Барук се движеше с бясна скорост, но Деймън винаги се оказваше пред него, препречвайки пътя му.

— Да ти кажа, доста беше вкусна — предизвикваше го арумианецът. — По-различна, не като луксианците, но определено си струваше.

Деймън затрептя, прие истинския си образ и запрати Барук на няколко метра разстояние с един мощен взрив от светлина, който избухна от протегнатата му ръка.

— Ще те убия!

Арумианецът се обърна по гръб и бурно се разсмя.

— Да не би да си мислиш, че можеш да се мериш с мен, луксианецо? Унищожавал съм и по-силни от теб.

Деймън изрева яростно и изстреля поредния взрив от светлина към него. Земята под мен се разтресе. С неимоверно усилие успях да се надигна на един лакът. Всяко движение, дори най-малкото, ми костваше адски болки. Усещах ударите на сърцето си, което отчаяно се опитваше да влезе в ритъм.

Ослепителни спнопове светлина пронизваха тъмния силует на арумианеца. Биеха се, без дори да се докосват.

Ярки огнени кълбета се оформиха в края на ръцете на Деймън и се стрелнаха като кълбовидни мълнии към Барук, но се разминаха на сантиметри и се разбиха със свистене в дърветата. Всичко наоколо се обагри в пурпурно. Лъхна ме палеща вълна. Във въздуха хвърчаха искри.

Всеки удар предизвикваше мощн трус, който ме събаряше обратно на земята. При едно от поредните си мъчителни надигания, видях лъч светлина, който се стрелна с бясна скорост над полето и

стигна до мен. Чифт топли ръце ме хванаха за раменете и ме вдигнаха нагоре.

— Кейти, кажи нещо — приплака Ди. — Моля те, кажи нещо!

Понечих да промълвя, но от гърлото ми не излезе нито звук.

— Господи!

Ди избухна в сълзи, които за секунди обляха красивото ѝ лице и започнаха да се стичат по гърдите ми, които едва се надигаха. Тя ме притисна нежно в крехката си прегръдка и извика към брат си.

Деймън се обърна, а с него се обърна и Барук. Един поглед му беше достатъчен и към нас мигновено се стрелна плътна черна сянка, която събори Ди на земята. Тя извика от болка, сви се за миг, а после се надигна на колене. Зениците ѝискряха, ярки и бели. Тялото ѝ затрептя и се превърна в силует от пулсираща светлина.

Деймън нападна още по-стремително. Барук умело избегна ударите и се насочи към Ди. Тя нададе пронизителен писък, стрелна се встрани и му се изпъзна, но той отново я докопа. Тъмнината за миг я погълна, а после тя се строполи на земята, малка купчинка мъждукаща светлина.

Деймън се спусна към Барук с такава ярост, че всичко наоколо се разтресе с невиждана мощ. Тежките корони на дърветата, клоните, листата, които заваляха като дъжд, земята под нас. Въздухът се наелектризира. Почувствах го с тялото си.

Впраягайки и последната силица, която все още бе останала в мен, се изправих на крака и поех живителна гълтка въздух. Нямаше да си отида по този нелеп начин. И приятелите ми нямаше да си отидат така.

Ди също вече беше права — ту момиче от плът и кръв, ту изящен силует от ослепителна светлина. От носа ѝ течеше кръв. Тя разтърси глава и залитна.

И изведенъж всичко започна да се развива пред очите ми като на филм. Деймън погледна през рамо към сестра си. Барук вдигна ръка да атакува отново. Едно дърво се повали с трясък на земята.

Спуснах се напред и закрих с тялото си искрящия силует на Ди в мига, в който арумианецът изстреля поредната смъртоносна сянка към нас. Обгърна ме непрогледен мрак. Дочух писък, пронизителен писък, който не идваше от мен. А после полетях, буквально. Небето се въртеше

над мен, звездите се размиха в пелена от искри, всичко останало беше тъма.

Строполих се с трясък на земята и миг по-късно до мен се срина крехкото тяло на Ди. Изящната ѝ ръка падна безжизнена върху моята. Бях закъсняла. Нежната ѝ длан започна да изльчва странна топлина и някак... олекна върху китката ми. Болка, мъка и отчаяние пронизаха като стрела сърцето ми. Ди лежеше неподвижна, но гърдите ѝ сякаш едва забележимо се надигаха. Или може би ми се искаше да е така.

Притеснен за сестра си. Деймън се обърна за миг и допусна фатална грешка. Барук замахна и мощният му енергиен снаряд го удари в гърба. Той полетя във въздуха, завъртя се няколко пъти, превръщайки се ту в човек, ту в силует от светлина, и се стовари на една ръка разстояние от нас. В съзнанието ми отекна гласът на Ашли: „Ще го убият заради теб“.

Барук се разсмя и прие истинския си образ.

„Прекрасна оферта. Три в едно!“

Деймън се опита да стане, но почти веднага се строполи по гръб на земята. Лицето му се изкриви от болка. Отпуснах глава върху влажната трева и се разплаках.

Злокобната сянка на Барук бавно тръгна към нас.

„Дотук бяхте. Ще умрете. И тримата“.

Деймън се извърна към мен и очите ни се срещнаха. Имаше толкова тъга и разкаяние в този кратък поглед. После очертанията на лицето му започнаха да се размиват. Вече не можеше да задържи човешкия си образ. Миг по-късно той беше просто светлина, красива, сияйна светлина.

Един ярък лъч се спусна към мен и в края му се оформиха пръсти. Протегнах ръка и дланта ми потъна в светлината му. Сърцето ми се късаше от мъка. Мека топлина се разля по пръстите ми. Почувствах едва доловим натиск, сякаш Деймън се опитваше да стисне ръката ми, за да ми вдъхне кураж. От гърдите ми се изтръгна стон.

Светлината трептеше и ставаше все по-слаба, но продължи да пълзи нагоре към рамото ми, обгръщайки ме с топлина. Тялото ми сякаш започна да гради отново мъртвите си клетки и да се възстановява.

Деймън използваше сетните си сили, за да ме спаси.

— Не! — опитах се да извикам, но от гърдите ми се изтрягна само хриплив шепот.

Понечих да си дръпна ръката, но Деймън не ме пусна. Не беше видял какво бях направила и не знаеше, че съм твърде тежко ранена, за да се възстановя. Трябаше да използва силите си, за да спаси себе си. Или Ди...

Молех го с поглед да ме пусне, но той беше непоколебим.

Не беше честно. Не беше редно. Те не заслужаваха да умрат така. Аз също не заслужавах подобна смърт. В гърдите ми се надигна паника. Щях да умра, Ди щеше да умре, Деймън... Ами мама, какво щеше да стане с нея? И за какво? Заради алчността на арумианците за власт? Нима си заслужаваше? Обзе ме неистов гняв и прилив на енергия, която бликаше някъде дълбоко в мен, премина през цялото ми тяло.

Нямаше да умра така. Нито пък Деймън и Ди. Не и в никаква царевична нива в тъпата Западна Вирджиния.

Със силите, които Деймън продължаваше да прелива в мен, се надигнах до седнало положение, вплетох свободната си ръка в мъждукащата светлина на Ди и започнах да ги дърпам и двамата, сякаш исках с волята си да ги накарам да станат и да се борят за живота си.

Барук пристъпи към Деймън, готов да изпие и последните му сили. Естествено, че щеше първо него да неутрализира. Той беше най-силният и дори и смъртно ранен, щеше да издържи часове. Засега аз изобщо не занимавах съзнанието му.

Сянката на арумианеца вече пълзеше към Деймън.

И изведенъж стана нещо... невероятно.

През тялото на Деймън премина ослепителен сноп светлина, който описа дъга във въздуха и се спусна сред дъжд от искри към едва блещукация силует на Ди. Същото стана и с нея, нищо, че беше в безсъзнание. От тялото ѝ се откъсна лъч и се сля със светлината на Деймън.

Черната сянка на Барук застинава.

Светлинната дъга запулсира над мен, а после от центъра ѝ се спусна сноп лъчи и ме прониза право в гърдите. В първия момент си помислих, че ударната вълна ще ме побие в земята, но всъщност се издигнах нагоре и увиснах във въздуха като при левитация. През

телата ни премина енергия и започна да се нагнетява. Чу се пукат, захвърчаха искри, а после и двамата отново приеха човешки образ. Ди седна на земята с въздишка, а Деймън се изправи на колене и ме потърси с поглед.

Аз обаче... все още се реех във въздуха. Или поне така ми се струваше. Изобщо не обърнах внимание. Не погледнах дори какво става с Деймън и Ди. Единственото, което занимаваше съзнанието ми, бе Барук.

Исках да се махне, да изчезне, да бъде заличен от лицето на земята. Исках го по-силно от всичко, което някога съм пожелавала. Цялото ми същество бе съсредоточено върху тази мисъл. Събрах в нея всичко, което бях преживяла — всеки страх, всяко колебание, всяка сълза, която бях изплакала за татко, всеки момент от живота си, в който си бях позволила да бъда просто наблюдател.

Невероятна енергия започна да се нагнетява в мен до откат. Отворих уста да се освободя от нея и от гърдите ми се изтръгна нечовешки вик на ярост. Откатът настъпи и енергията се отприщи вече извън мен.

Бяла светковица разцепи небето. Усетих я как напусна тялото ми и изригна с невероятна мощ. Старите дъбове наоколо изскърцаха, престенаха и се строполиха, повалени от силата ѝ. Мълнията иззвистя и се насочи към целта си. Премина покрай Деймън и Ди, описа кръг в небето и се заби в гърдите на Барук.

Плътната черна сянка на арумианеца се огъна в предсмъртна конвулсия. Последва оглушителен тръсък, светлината изригна отново и от Барук не остана и следа.

Деймън отстъпи назад и вдигна ръка да се предпази от ударната вълна. Светлината лумна за последен път, а после се сви и угасна. Той бавно свали ръка от очите си и впери празен поглед в обгореното място, на което допреди малко бе стоял Барук. После се обърна към мен и едва чуто прошепна:

— Кити?

Стоварих се по гръб на земята, преди да се усетя. Нощното небе над мен играеше пред очите ми. Не знаех какво се беше случило, нито какво бях направила, но чувствах как ме напуска енергията, а с нея и животът.

Не чувствах нищо. Въздъхнах от изтощение и въздухът излезе от дробовете ми с хрип, който си давах сметка, че не вещае нищо добро, но това ни най-малко не ме притесни. Мракът дойде отново, но вече бе различен, мек, уютен, топъл.

Деймън падна на колене до мен и ме взе в силната си прегръдка.

— Кити, кажи нещо. Дори обида да е.

В далечината дочух ужасения глас на Ди. Без да я погледне, Деймън нежно сложи ръка на лицето ми и извика:

— Ди, отивай веднага у нас. Доведи Адам. Той е някъде там.

— Никъде няма да ходя! Не виждаш ли, че кърви? Трябва да я закараме в болницата.

Наистина ли кървях? Не го бях забелязала. Чувствах странна влага по лицето си — по устните, под носа, около очите, но нищо не ме болеше. Може би бяха сълзи. Или пък кръв. Усещах, че Деймън е до мен, но всичко ми се виждаше някак далечно.

— Тръгвай веднага! — изкрещя Деймън, но после тонът му омекна. — Моля те, остави ни. Върви. Тя е добре. Просто... просто ѝ трябва малко време да се съвземе.

Лъжеше, без да му мигне окото. Въобще не бях добре.

Деймън се наведе над мен и отметна косата от лицето ми, без да ми каже нито дума. Заговори едва когато Ди си тръгна.

— Няма да умреш, Кити. Само не мърдай. Не прави нищо. Просто се отпусни и ми се довери. Недей да се противиш на това, което ще направя.

Деймън склони глава и опря чело в моето. Очертанията на тялото му се размиха и той прие истинския си образ. Инстинктивно затворих очи пред ослепителната светлина. Горещината, която се разля по тялото ми, бе почти непоносима. Бях прекалено близо.

„Стой така. Не се дърпай“, чух гласа му в главата си. „Потърпи“.

Имах чувството, че потъвам все по-дълбоко и по-дълбоко. Обхвана главата ми с ръце, а после дълго издиша върху устните ми. Топлият му дъх бавно слезе по гърлото ми, достигна до дробовете ми и ме изпълни с такова облекчение, че си помислих, че това е най-блажената смърт, за която бих могла да мечтая.

Смазаното ми тяло започна да се съвзема като балон, който бавно се пълни с въздух. Дробовете ми се отвориха, целебната му топлина достигна всяка вена, всеки капиляр и пръстите ми постепенно

възвърнаха чувствителността си. Напрежението в главата ми отслабна. Потънах в опияняващото чувство, което ме заля цялата. Сетивата ми отново започнаха да възприемат света наоколо.

Той продължи да ми вдъхва живот, докато започнах да се движа в прегръдките му. Надигнах се и протегнах ръце към него, без да мисля. Устните ни се докоснаха и целият ми свят се събра в едно-единствено всепогъщащо чувство.

„Какви ги върша? Ако разберат какво съм направил... Но не мога да я загубя. Не мага“.

Осъзнах, че чувам мислите на Деймън, и дъхът ми секна. Не говореше на мен, не чувах репликите в главата си, както когато беше в истинския си образ. Това беше съвсем различно. Сякаш мислите и чувствата му се преплитаха в моите. Изпитах страх. И нещо друго, много по-силно.

„Моля те. Моля те. Не искам да те загубя. Моля те, отвори очи. Не ме оставяй“.

„Няма“. Отворих очи. „Тук съм“.

Деймън се стресна, отскочи назад и светлината бавно напусна тялото ми, за да се върне при него.

— Кити — прошепна нежно той и в слабините ми запърхаха пеперуди.

Главата ми все още лежеше върху гърдите му и ясно чувах силните удари на сърцето му, което биеше в синхрон с моето. Всичко наоколо изведнъж започна да изглежда... по-ясно.

— Деймън, какво направи?

— Недей да се вълнуваши. Имаш нужда от покой — каза той тихо.

— Още не си се възстановила напълно. Трябва да минат още няколко минути. Поне така мисля. За първи път лекувам някого.

— Не е за първи път — промълвих. — Излекува ме пред библиотеката. И после, когато си прешипах пръста на вратата на колата.

Той склони глава към моята.

— Това бяха просто някакви натъртвания. Сега е друго.

Ръката, която беше счупена, изобщо не ме болеше. Движех я съвсем свободно. Огледах се и не можах да повярвам на очите си. Дърветата наоколо се бяха наклонили назад в идеален кръг.

Единствената следа от Барук бе късче прогорена земя на мястото, на което бе стоял.

— Как можах да направя това? — прошепнах. — Нищо не разбирам.

Той зарови глава в извивката на шията ми, вдъхвайки дълбоко.

— Сигурно нещо съм ти направил. Не знам. Не мога да си го обясня, но нещо стана, когато енергиите ни се обединиха. Само че това не би следвало да се отрази на теб. Та ти си човек.

Започвах сериозно да се съмнявам.

— Как се чувствуваш? — попита той.

— Добре. Спи ми се. А ти?

— И аз така.

Стоях безмълвна, докато погледът му следваше палеца му, които чертаеше кръгове по лицето ми.

— Мисля, че в момента е по-добре всичко това да си остане между нас. И лекуването, и онова, което направи. Нали?

Кимнах.

На лицето му изгря усмивка, която бързо достигна до изумруденозелените му очи и им придава още повече блесък. Той обхвана лицето ми с ръце, наведе се и ме целуна толкова нежно, че чувството достигна до дълбините на душата ми. Беше невинно, интимно, разтърсващо. Той ме притисна по-близо до себе си и започна да изследва устните ми, сякаш се целувахме за първи път. А може би действително това беше първата ни истинска целувка.

Когато най-после се отлепи от мен, Деймън ме погледна и се засмя.

— Беше ме страх, да не би да сме те потрошили.

— Не съвсем — отвърнах и обходих с поглед всеки сантиметър от умореното му лице. — Ти потроши ли се?

— Почти — каза той с насмешка.

Поех дълбоко въздух, опитвайки се да се съзвезма. Чувствах се леко замаяна.

— А сега какво?

— Сега си отиваме у дома — усмихна се той.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Направо ми се плачеше, че не можех да влизам редовно в блога си, но до рождения ми ден все още оставаха няколко седмици. Ди, естествено, нямаше нищо против да ползвам нейния компютър, но не исках да пиша коментарите си от тях. Имах нужда от усамотение.

Грабнах една кутийка сода от хладилника в кухнята им и се върнах в хола.

— Искаш ли още пица? — попита Ди, гледайки последното парче в кутията с такъв копнеж, че сериозно се замислих дали връзката им с Адам не страда заради страстта ѝ към храната.

Поклатих глава и тя моментално грабна пицата, нищо че с храната, която вече беше изяла, можеше да се засити цяло село. Наистина не бях гладна, пък и не можех да си представя, че ще ям под втренчените погледи на Ди и Адам, от които вече беше почнало да ми писва. Ди си мислеше, че не ги забелязвам. Адам пък като по чудо бе спрятал да пита какво е станало онази нощ с Барук — поне в момента.

Официалната версия беше, че Деймън го е убил, а аз не съм била толкова зле, колкото си е помислила Ди. Не знам как, но Деймън бе успял да я убеди, че съм била просто зашеметена.

Истината обаче беше, че за втори път бях извършила убийство.

За моя изненада това не ме изпълваше чак с такъв ужас като първия път. През последните няколко дни бях премислила всичко и бях постигнала известен покой със себе си, който ми помогаше да се примиря с онова, което се бе случило, макар да не можех никога да го забравя.

Дileматата беше проста — или той, или аз и приятелите ми. При това положение изборът се налагаше от само себе си — той.

Всички продължаваха да ме зяпат. Чудно!

Ди седна до мен и отпи от сока си. Колкото и убедителен да беше Деймън, Ди усещаше, че нещо не е наред. И наистина не беше.

— Добре ли си? — побутна ме тя с коляно.

Ако получавах по долар всеки път, когато ми задаваше този въпрос, вече щях да съм си купила нов лаптоп. Прекрасно разбирах, че съм се отървала по чудо и че би следвало да страдам от посттравматичен стрес, но наистина се чувствах отлично. Всъщност физически никога не се бях чувствала по-добре. Бях пълна с енергия. Можех спокойно да се включва в маратонското бягане или да изкача някоя планина. Не бях в състояние да си го обясня, но реших да не задълбавам. В живота ми вече имаше толкова необясними неща, че едно повече или по-малко не беше от значение.

Някой се прокашля и прекъсна мислите ми. Вдигнах глава и видях Ди и Адам, които ме гледаха с очакване. Не помнех да са ме питали нещо.

— Какво?

Ди се усмихна леко пресилено.

— Ами чудехме се как се справяш с всичко това. Дали се притесняваш, че могат да се появят и други арумианци.

— Вие как мислите? Ще се появят ли? — попитах моментално.

— Не — успокои ме Адам.

От сблъсъка с Барук насам той беше започнал да разговаря с мен, което беше доста приятно. Виж, Ашли и Андрю бяха друга работа.

Обаче прекаляваха с въпросите си. Съмнявах се, че ще издържа дълго да стоя и да ме зяпат като някакъв ръдък екземпляр.

— Нали каза, че Деймън ще се приbere скоро? — попита Адам и се настани във фотьойла.

— Всеки момент — отвърна Ди.

Не се бях виждала с Деймън от онази сутрин. Няколко пъти бях питала Ди къде е, но тя така и не ми отговори и накрая вдигнах ръце.

Двамата започнаха да обсъждат плановете си за ваканцията около Деня на благодарността, която наближаваше. Унесох се в мисли, както често правех през последните три дни. Беше много странно. Не можех да се съсредоточа в нищо. Имах чувството, че липсва част от мен.

Изведнъж по кожата ми като летен бриз премина топлина. Погледнах Ди и Адам да видя дали са забелязали нещо, но те продължаваха да си говорят. Преместих се в другия край на дивана, но усещането стана още по-силно.

Входната врата се отвори и дъхът ми заседна в гърлото.

Миг по-късно в хола влезе Деймън. Косата му стърчеше на всички страни, под очите му имаше тъмни кръгове. Без да каже нито дума, той прекоси стаята и се стовари на дивана до мен. Гъстите мигли скриваха очите му, но усещах, че ме гледа.

— Откъде идваш? — попитах с глас, който прозвучава писклив дори в собствените ми уши.

Другите двама също ме зяпнаха и в стаята настъпи неловко мълчание. Страните ми пламнаха. Почувствах се като пълен идиот. Облегнах се назад, скръстих ръце и вперих поглед в тях. Какъв прекрасен начин да привлече внимание!

— О, здрави, скъпа. Бях по барове и по курви. Нали ме знаеш какъв съм — каза Деймън с насмешка.

— Капут! — процедих през зъби.

Ди въздъхна.

— Деймън, недей да се държи като кретен.

— Да, мамо — отвърна той. — Щом толкова питате, обикалях целия щат с една група от нашите, за да се уверя, че няма други арумианци наоколо.

Плътният му глас ми подейства като балсам, нищо че ми идеше да го халосам с чехъл по главата.

— И няма, нали? — попита Адам, надвесвайки се напред. — Понеже току-що казахме на Кейти да не се притеснява.

Погледът му за миг се отмести от мен.

— Не засякохме нито един.

Ди възклика радостно и запляска с ръце. После се обърна към мен и ми се усмихна, този път истински.

— Видя ли? Няма от какво да се притесняваш. Всичко приключи.

— Слава богу — отвърнах с усмивка.

Адам започна да разпитва Деймън за обиколката, но ми беше адски трудно да проследя разговора им. Отпуснах се назад и затворих очи. Усещах го с всяка клетка на тялото си, както онзи следобед у нас, но вече на по-друго равнище.

— Кейти? Тук ли си въобще? — попита Ди.

— Почти — усмихнах ѝ се, колкото да я успокоя.

— Много ли ѝ досаждахте, докато ме нямаше? — попита Деймън. — Да не би да сте я побъркали от въпроси?

— Никога! — извика Ди, а после се разсмя. — Добре де, може би малко.

— Така си и мислех — каза Деймън и изпъна дългите си крака.

Не можах да се сдържа и се обърнах към него. Очите ни се срещнаха. Помежду ни сякаш премина ток. Последния път, когато го видях, се целувахме. Нямах представа откъде да започна сега.

Ди се прокашля и каза:

— Адам, още съм гладна.

— Ти си по-зле и от мен — засмя се той.

— Вярно е — отвърна Ди и стана от мястото си. — Хайде да отидем в „Опушената дупка“. Мисля, че има домашно пригответо руло „Стефани“ днес.

Тя мина покрай мен, наведе се и целуна брат си по бузата.

— Добре, че си дойде. Липсваше ми.

— И ти ми липсваше — усмихна ѝ се той.

Когато вратата се хлопна след тях, почувствах странно облекчение.

— Наред ли е всичко наистина? — попитах.

— В общи линии — отвърна Деймън и прокара пръсти по лицето ми. После изведнъж се сепна. — По дяволите!

— Какво?

— Щях да забравя — каза той и се дотътри по-близо до мен.

Кракът му се опря в бедрото му. — Имам нещо за теб.

Това определено ме свари неподготвена.

— Нали няма да ми гръмне в ръцете?

Той се разсмя, а после се изпъна назад, бръкна в предния джоб на джинсите си, извади малка кожена кесийка и ми я подаде.

Поех я с трепет, дръпнах тънката връвчица и внимателно изсипах кесийката в дланта си. Погледнах го с изненада. Той ми се усмихна и сърцето ми подскочи от радост. В дланта ми лежеше късче обсидиан, дълго десетина сантиметра, идеално полирано и оформено като медальон. Лъскавият черен кристал сякаш пулсираше в ръката ми, гладък и приятно хладен. В единия му край бе промушена фина сребърна верижка, а другият бе изпилен в остър връх.

— Колкото и невероятно да звучи, дори нещо толкова малко може да ги убие — каза Деймън. — Когато започне да ти пари, ще знаеш, че наблизо има арумианец, дори да не го виждаш. — Той взе

внимателно верижката и отвори закопчалката. — Изринах света да го намеря. Не искам да го сваляш от врата си, чуваш ли? Освен ако... всъщност носи го винаги.

Изненадана до немай-къде, вдигнах косата си и се обърнах, за да сложи медальона на врата ми. После отново го погледнах в очите и казах:

— Благодаря ти. За всичко.

— Не е кой знае какво. Някой питал ли те е за дирята?

Поклатих глава.

— Вероятно им се вижда нормално. Все пак съм станала свидетел на цялата схватка.

Деймън кимна.

— Обаче светиш като комета. Трябва да направим нещо по този въпрос, че иначе пак се връщаме на изходна позиция.

Това хич не ми прозвуча добре.

— И коя по-точно е изходната позиция?

— Нали знаеш... да се търпим, докато избледнее дирята — отвърна той и се загледа в килима, все едно че го виждаше за първи път.

Да се търпим ли? Пръстите ми сякаш сами се впиха в коленете ми.

— След всичко, което направих, пак ли трябва се търпим, за да можем да стоим заедно на едно и също място?

Деймън сви рамене.

— Виж какво, мой човек. Майната ти! Виновна съм за това, че отклоних Барук да не дойде при сестра ти. Виновна съм и за това, че едва не умрях, за да я предпазя. Но за дирята не съм виновна. Ти ми я натресе, като реши да ме спасяваш.

— Какво трябваше да направя? Да те оставя да умреш ли?

Очите му вече хвърляха искри.

— Естествено, че не! Що за въпрос? Задължена съм ти, че ме върна към живот, но няма да търпя повече тая игра на топло — студено, която ми играеш.

— Нали не ме харесваше? Какво толкова протестираш? — каза той с иронична усмивка.

Поех дълбоко въздух, за да не го зашлевя. Не можех да го понасям, но колкото и да не ми се искаше да го призная, част от мен го

желаеше неистово.

— Мисля, че е най-добре да стоиш далеч от мен.

— Няма да стане.

— Всеки друг луксианец може да ме наглежда — възразих. — Не е нужно да си точно ти.

Очите ни се срещнаха.

— Ти си моя отговорност.

— Нищо твое не съм.

— Не бих казал.

Сърбяха ме ръцете да му обърша един шамар.

— Не мога да те понасям!

— Можеш и още как.

— Виж какво, дай да разкараме тая диря, че да ми се махнеш най-после от главата.

На лицето му лъсна лукава усмивка.

— Да пробваме пак като онзи път, а? Да видим дали ще свърши работа.

Тялото ми определено беше „за“. Разумът ми — категорично „против“.

— Хич не се и надявай. Това няма да се повтори.

— Просто предлагам.

— А аз просто отхвърлям.

— Не се прави, че не ти е било приятно.

Така го плеснах по гърдите, че дланта ми изтръпна. Вместо да се сепне, той се разсмя гръмко и ме погледна в очите. Понечих да дръпна ръката си, но тя беше на друго мнение.

Деймън вирна вежда.

— Опипваш ли ме, Кити? Харесва ми накъде отива работата.

Опипвах го, естествено, но това в момента нямаше никакво значение. Сърцето му пулсираше под дланта ми в стегнат, леко учестен ритъм. Туп, туп-туп, туп. Сложих другата ръка на гърдите си и затаих дъх. Туп, туп-туп, туп.

Зави ми се свят.

— Сърцата ни... бият абсолютно еднакво — казах, втрещена.

Пулсът и на двама ни се учести в пълен синхрон.

— Мили боже! Как е възможно? — прошепнах.

Деймън пребледня.

— Мамка му!

Вдигнах поглед от гърдите си и очите ни се срещнаха. Въздухът наоколо затрептя от напрежение. Наистина, мамка му.

Деймън притисна длан върху моята и постоя така няколко секунди.

— Е, не е толкова страшно — каза небрежно, все едно ставаше дума за най-нормалното нещо на света. — Сигурно съм те превърнал в нещо и сега сме свързани по някакъв начин, но можеше да е и по-зле.

— Как по-точно можеше да е по-зле? — попитах, изумена.

— Ами да бъдем заедно в друг смисъл например — сви рамене той.

Отначало си помислих, че нещо не съм го разбрала.

— Чакай малко. Как така да бъдем заедно? Нали допреди малко мрънкаше, че се налага да ме търпиш? Да не би да се чувстваш длъжен да бъдеш с мен, понеже откачените ти извънземни способности са ни свързали?

— Не съм мрънкал. Просто отбелязах. Не е същото. Освен това... ти си падаш по мен.

Изгледах го изпод вежди.

— Последното ще го коментирам след малко. Сега ми кажи защо искаш да бъдеш с мен? Защото се чувстваш принуден ли?

— Е, не точно принуден... просто... ами харесваш ми.

Направо онемях. Много ми се искаше да му повярвам, да се хвана за онова, което чух онази нощ в мислите му, и да приема, че наистина се чувства така. Но след всичко, което бяхме преживели, просто не можех да бъда сигурна.

Деймън ме погледна съсредоточено и възклика:

— А, не! Не с това изражение. Кажи ми какво си мислиш.

— Мисля, че това е най-абсурдното признание, което някога съм чувала — казах и станах от дивана. — Хич не си убедителен, Деймън. Замисли се и ще разбереш, че си повлиян от това, което ни се случи.

Той въздъхна тежко и също се изправи.

— Наистина те харесвам, Кити. Ти също ме харесваш. Глупаво е да продължаваме да твърдим обратното.

— О, и това го казва пичът, който ме заряза по цици на дивана — отвърнах и поклатих глава.

— Права си. Трябваше да ти се извиня за това. Съжалявам — каза той и пристъпи към мен. — Между нас имаше привличане още преди да те излекувам. Не можеш да го отречеш. Винаги... си ме привличала.

Отстъпих назад.

— Това, че те привличам, не е достатъчна причина да бъдем заедно.

— Недей така, много добре знаеш, че не е само това. — Той се поколеба за миг, а после продължи. — От самото начало разбрах, че ще бера ядове с теб, още от деня, в който почука на вратата ми.

Засмях се сухо.

— Тук определено сме на едно мнение. Но това не обяснява защо се държиш с мен все едно страдаш от раздвоение на личността.

— Надявах се, че поне малко обяснява, но явно не — ухили се той. — Кити, знам, че си падаш по мен. Знам, че ме...

— Това, че си падам по теб, нищо не означава?

— Разбираме се.

Изглеждах го с недоумение.

— Добре де. Понякога.

— Нямаме нищо общо — възразих.

— Напротив, имаме много повече общи неща, отколкото предполагаш.

— Както и да е.

Деймън хвана кичур от косата ми и го уви около пръста си.

— Знам, че ме искаш.

Споменът за нежната целувка онази нощ на полето веднага изникна в съзнанието ми. Ядосах се на себе си, дръпнах кичура от ръцете му и се върнах в реалността.

— Изобщо не знаеш какво искам. Нямаш представа. Искам някого, който ще бъде с мен заради мен самата. Не по принуда, не заради никакво откачено чувство за отговорност.

— Кити...

— Не! — прекъснах го рязко. Нямаше да отстъпя. Не и след като причините му да бъде с мен бяха толкова абсурдни. Някогашната Кейти може би щеше да се примери, но аз вече отдавна не бях толковаmekушава. — Съжалявам, Деймън. Месеци наред се държиш като пълен идиот с мен. Не може изведнъж да решиш, че ме харесваш, и да

очакваш, че ще забравя за това. Искам да бъда с някого, който ще ме обича, както татко обичаше мама. Ти не можеш да ме обичаш така.

— Откъде знаеш? — попита той и очите му засияха като скъпоценни камъни.

Поклатих глава и тръгнах към вратата. Деймън изникна пред мен и ме спря.

— Господи, колко мразя, когато правиш така!

Той не се разсмя, както правеше обикновено. Не се усмихна дори. Очите му бяха огромни, искрящи и приковаващи красиви.

— Не можеш вечно да се преструваш, че не искаш да бъдеш с мен.

Можех или поне щях да се опитам, въпреки че дълбоко в себе си наистина исках да бъдем заедно. Но исках да ме пожелае не защото бяхме свързани по някакъв начин, не защото се чувстваше длъжен. В редките случаи, в които бях виждала добрата му страна, онази, която така упорито криеше, действително го харесвала. Този Деймън можех да допусна до себе си, можех да обикна. Но той никога не се застояваше достатъчно дълго. Стана ми мъчно и стиснах зъби, за да не се разплача.

— Не се преструвам — отвърнах.

Очите му потърсиха моите.

— Лъжеш.

— Деймън!

Той сложи ръце на кръста ми и внимателно ме притегли към себе си. Дъхът му погали слепоочието ми.

— Ако искам да бъда с теб... — започна той и прегръдката му стана по-силна. — Ако искам да бъда с теб, ще ми извадиш душата, докато се съгласиш, нали?

Вдигнах глава и го погледнах.

— Но ти не искаш.

По устните му пробяга усмивка.

— Май искам.

Тялото ми реагира на думите му по свой собствен начин. Пулсът ми се учести. Тръпка премина през слабините ми.

— Едно е май да искаш, друго е да си сигурен.

— Да, така е, но и това е нещо. — Той сведе поглед и очите му се скриха зад гъстите му ресници. — Нали?

Споменът за любовта на мама и татко отново изникна в съзнанието ми. Отдръпнах се от прегръдката му и поклатих глава.

— Не е достатъчно.

Деймън въздъхна.

— Определено ще ми извадиш душата.

Не казах нищо. Сърцето ми биеше като лудо, но стиснах зъби и тръгнах към вратата.

— Кити?

Поех дълбоко въздух и се обърнах.

— Какво?

Той се усмихна и каза:

— Нали знаеш, че много обичам предизвикателствата?

Изсмях се саркастично, обърнах му гръб и закрачих към вратата, показвайки му среден пръст.

— Аз също, Деймън, аз също.

БЛАГОДАРНОСТИ

Изобщо нямаше да има за какво да благодаря, ако не беше Лиз Пелетие. Ти си просто върхът. Наистина. Още не мога да повярвам как от един имейл за минути, за часове... а после и за дни се роди тази шантава идея. А като редактор нямаш равна. Безкрайно съм ти задължена.

Благодаря на прекрасния екип на издателство „Ентенгълд Пъблишърс“. Хедър Хоуланд, казвала ли съм ти колко ми харесва прическата на аватара ти в Туитър? Благодаря на Сюзан Джонсън за това, че при всяка коректура превръщаше ръкописа ми в коледно дърво, на Хайди Страйкър за това, че беше първият човек, който прочете романа и си каза: „Това хич не е лошо“.

Огромна благодарност на пресаташето ми Луис Полак за това, че така умело се справя с всичко, което прави.

На агента ми Кеван Лайън — ти си събъдната мечта.

Специални благодарности на агентите ми Ребека Манчини и Стефани Джонсън. Всеки път, когато чуя имената ви, ми става мило.

Благодаря на семейството и приятелите си за това, че не ме зачеркват, когато не отговарям на обажданията им или не слушам какво ми говорят. Знам, че понякога се отнасям в мисли, и съм ви благодарна за търпението.

Лиса Родригес и Синди Томас, единствено вие ми помогнахте да не полудея, докато пишех.

Благодаря на Кариса Томас за това, че ѝ харесва да си играе със снимки на готини пичове и направи блога ми суперготин.

Джули Федерсън, ти си най-добрият приятел, критик и фен на света.

И огромна, ГИГАНТСКА благодарност на всички блогъри по света, които пишат за книги, за това, че помогнаха да се чуе за тоя роман. Обичам ви до един.

Дженифър Л. Арментраут живее в Западна Вирджиния. Всички слухове, които се чували за нейния щат, са неверни. Е, повечето. Когато не пише яко, прекарва времето си в четене, фитнес, гледане на филми на ужасите и имитация на писане. Живее със съпруга си, кучешката си половинка Дизъл и хиперактивният джак ръсел териер Локи. Мечтата й да стане писател се ражда в часовете по алгебра, които прекарва основно в писане на разкази... което обяснява и катастрофалните й оценки по математика. Дженифър пише книги за възрастни и млади хора, ърбън фентъзи и любовни романи.

Издание:

Автор: Дженифър Л. Арментраут

Заглавие: Обсидиан

Преводач: Ирена Алексиева

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Петя Дочева

Художник: istock photo

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1256-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1482>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.